

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Mã Đáo Thành Công

Contents

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Mã Đáo Thành Công	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	7
4. Chương 3	12
5. Chương 4	19
6. Chương 5	23
7. Chương 6	29
8. Chương 7	34
9. Chương 8	38
10. Chương 9	43
11. Chương 10	49
12. Chương 11: Vĩ Thanh	52
13. Chương 12: Phiên Ngoại	53

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Mã Đáo Thành Công

Giới thiệu

Thể loại: Tiên hiệp, sinh tử văn, nhất thụ nhất côngSố chương: 9 chương chính văn và 1 phiên ngoạiNôn Thảo thật sự là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-ma-dao-thanh-cong>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Sương trắng mờ mịt, mây bay lững lờ, kỳ hoa dị thảo trải rộng, thần mộc tiên thạch cũng tùy ý có thể tìm ra —— nơi đây thật giống như nhân gian tiên cảnh, Vụ Ẩn Sơn. Một nghìn năm trước, có mười hai con yêu tinh từ bốn phương tám hướng đến Vụ Ẩn sơn, bọn họ đều nhìn ra Vụ Ẩn Sơn này linh khí sung túc, là nơi linh mạch hội tụ, rất tốt để tu hành. Để có thể độc chiếm Vụ Ẩn linh mạch, mười hai con yêu tinh xuất thủ, đánh một trận đến tối tăm trời đất nhật nguyệt vô quang.Trận chiến của mấy con yêu tinh này đánh tròn năm trăm năm, tiêu hao không ít đạo hạnh. Mà một đám ngoại phương yêu tinh lại thừa thời cơ xâm lấn, ý đồ muốn đem bọn họ đuổi tận giết tuyệt, chiếm lấy tiên sơn.

Mười hai con yêu tinh ban đầu là tự mình chiến đấu, nhưng năm trăm năm đại chiến đã tiêu tốn không ít nội lực, đều đánh không lại đối thủ, suýt nữa bị đánh cho hồn phi phách tán; ngay tại thời điểm nguy cấp, bọn họ ngộ ra đạo lý “Đan ti bất thành tuyến, độc mộc bất thành lâm[một con tầm nhả không tròn sợi tơ, một cây không thành rừng]“, đồng tâm hiệp lực gạt bỏ thù cũ, rốt cuộc mười hai yêu tinh liên thủ, đánh lui địch nhân. Từ đó về sau, bọn họ trở thành huynh đệ tương thân, kết hạ thâm tình, mà tu vi của mười

hai yêu tinh đều đã sắp đến lúc chống lại thiên kiếp, ngày càng tinh tiến, từ lâu đã hơn xa trước đây. Hiện tại, chỉ còn một bước, bọn họ đều có thể thành tiên rồi. Mà bước cuối cùng này chính là, đáp được vấn đề yêu tiên trên thượng giới ra ——

Trên một hang động trên đỉnh núi đá, đồng loạt ngồi mười hai con yêu tinh trong truyền thuyết dân gian được xưng là “Thập nhị sinh tiểu”, bọn họ đang vì thảo luận làm sao đối phó với câu hỏi yêu tiên ra mà tụ tập lại một chỗ. Thảo luận tuy rằng khí thế ngất trời, nhưng thủy chung không có gì tiến triển, giữa lúc thủ lĩnh Hoàng Ngưu lão đại cảm thấy không biết làm sao, một tờ giấy Tuyên Thành bị gió thổi nhẹ nhàng đáp xuống.

Tức khắc, vẽ cười trên mặt mười hai con yêu tinh bị vẽ nghiêm trọng thay thế, mười hai con yêu tinh nhặt lên tờ giấy, phát hiện chỉ có bảy chữ:

Vấn thể gian tình vi hà vật? [hỏi thể gian tình là gì]

Sơn cốc thoáng cái lâm vào trầm tịch, một lúc lâu, hầu tử tinh mới trầm trầm nói: “Vấn... vấn thể gian tình vi hà vật? Đây là quỷ đề gì vậy, không phải nói thành tiên trọng yếu nhất là đoạn tuyệt thất tình lục dục sao?”

Hoàng ngưu trừng: “Không được bắt kính với thượng tiên xuất đề”. Nhưng hần ngực cũng nghĩ có chút kì quái, đề ra sớm khoan nói, hơn nữa cũng rất không hợp với lẽ thường, không phải nên là hỏi một chút bí thuật tu luyện hay là một chút dự định sau khi phi tiên sao? Thế nhưng mặc kệ là kì quái thể nào, nếu đã ra đề, bọn họ nên tận tâm tận lực trả lời mới đúng.

“Các vị huynh đệ, nếu thượng tiên đã hỏi như vậy, việc chúng ta phải làm không phải là ở đây mất to trường mất nhỏ, việc cấp bách là tìm ra đáp án hoàn mỹ nhất. Hiện tại chúng ta trở về, dùng ngũ yêu quỹ vận chuyển pháp, đưa đến một ít sách cổ của nhân gian, trong năm ngày nhất định phải tìm được đáp án”

Lũ yêu tinh cùng đáp lời, cả đám dùng dáng đi còn chưa vững đi trở về ——

Cùng lúc đó, dưới chân núi, một đôi nam tử tuấn tú dựa vào nhau, ngâm xướng khúc “Chích tiện uyên ương bất tiện tiên” [thà làm uyên ương không làm tiên], xướng xong, người vóc dáng nhỏ hơn đứng dậy đi tới một tảng đá lớn bên hồ, vừa nhìn thoáng qua liền kinh hô: “Hác ca, sao phúc tự ngươi vừa viết lúc nãy không thấy đâu nữa? Chính là câu ‘Vấn thể gian tình vi hà vật’. A, đáng ghét, nhất định là bị trận gió chết tiệt khi nãy thổi đi, còn câu này nghìn vạn lần không được đánh mất”. Hần trân trọng nâng lên về sau, là bảy chữ lớn tuấn đạt mạnh mẽ: “Trực giáo nhân sinh tử tương hứa” [mà khiến người ta sống chết chấp nhận]

* * * * *

Năm ngày sau, mười hai con yêu tinh vì tìm kiếm đáp án, lật tung hết sách vở nhân gian, nhưng mà năm ngày sau đoàn tụ, lũ yêu đều ra đáp không được. Rơi vào đường cùng, để tìm kiếm đáp án, mười hai yêu tinh rốt cuộc quyết định đến nhân gian, tự mình tu hành. Trước khi chia tay, mười hai huynh đệ tại mây trắng lưu luyến ly biệt, hẹn nhau năm năm sau đoàn tụ dưới chân núi. Đồng thời ước định: tại nhân gian trừ khi gặp phải chuyện trọng yếu đến tính mạng, bằng không không được sử dụng pháp thuật, đương nhiên cũng không cho dùng thuật pháp liên lạc các yêu tinh khác. Ước định này, hoàn toàn là để tránh né tai mắt của thượng giới yêu tiên; bởi vì quy củ của yêu giới quy định, để tránh tai họa cho nhân gian, yêu tinh không được thường xuyên đến nhân gian, nếu có yêu tinh vi phạm, nếu bị phát hiện, chắc chắn bị hủy đạo hạnh, rất có thể sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán, vĩnh bất siêu sinh.

Một trận gió thổi tới, mười hai yêu tinh chấp tay tách biệt, nương theo mười hai đạo kim quang rời đi. Truyền kì ái tình cổ sự của mười hai yêu tinh Vu Ẩn Sơn bắt đầu rồi.

2. Chương 1-2

Trong thiên hạ hiện nay, lương thương lớn nhất là Phùng Dạ Bạch, mã thương lớn nhất là Nam Cung Thừa Phong.

Phùng Dạ Bạch khôn khéo, Nam Cung Thừa Phong gian trá —— lừa ai cũng không nên lừa đến bọn họ, bằng không trong một đêm nào đó, người có khả năng sẽ từ gia tài bạc triệu trở thành vô gia cư, đây là quy tắc bất thành văn mà thương nhân nào cũng phải tuân thủ.

Thế nhưng, nếu như bắt buộc phải đắc tội một người, thương nhân thà rằng đắc tội Phùng Dạ Bạch, cũng không dám đắc tội Nam Cung Thừa Phong.

Chỉ vì —— một ngày nào đó người đắc tội Phùng Dạ Bạch, có thể hắn sẽ chỉ rộng lượng cười cười, sau đó xoay người đem người bức đến chỉ còn cái khổ mà thôi, thế nhưng nếu đắc tội Nam Cung Thừa Phong, hắn sẽ lập tức trầm mặt, không cần xoay người sẽ bức người đến cái khổ cũng không còn, không chỉ vậy, người nghìn vạn lần đừng để nhược điểm, tỉ như làm chuyện phạm pháp, rơi vào tay hắn, nếu có, vậy chúc mừng người, cửa lớn nhà giam rộng mở cho người, cũng không phải vì bọn họ khoái tìm tới cửa, mà bởi vì vị Nam Cung công tử này, không chỉ là mã thượng lớn nhất thiên hạ, phụ trách cung ứng chiến mã cho cả nước, hơn nữa hắn chính là cháu trai của đương kim thái hậu, được ngự phong Nghiễm Trạch Vương gia.

Kỳ thực Nam Cung Thừa Phong ngoại trừ gian trá một chút, lừa lọc một chút, thù dai một chút, xa xỉ một chút, bạo lực một chút và không ít tật xấu, người này là rất hoàn mỹ, tối thiểu, hắn có dung mạo anh tuấn phong độ tiêu sái khiến cho nữ tử nhất kiến chung tình, còn có thân phận hoàng gia cùng quyền thế, cùng với tài sản hắn tiêu xài cả trăm đời cũng không hết. Thường thường, mấy thứ này sẽ làm người ta quên đi khuyết điểm của hắn.

Ngoại trừ những ưu điểm và khuyết điểm này, Nam Cung Thừa Phong còn có một thứ không biết là ưu hay khuyết, đó chính là lời lệ phong hành [sấm rền gió cuốn, chỉ ý chí mạnh mẽ vang dội]

Cái gì? Người nói ta đem ‘lời lệ phong hành’, rõ ràng là ưu điểm, nói thành như vậy là rất quá đáng? Tốt lắm, chúng ta thử nêu ví dụ.

Một ngày nọ, một người thương nhân đến bái kiến tiểu vương gia, chỉ vì vào bữa tiệc khe khẽ nói một câu: “Súc sinh này, loạn phe[sửa loạn] cái gì?”, kết quả bị tiểu vương gia nghe thành: “Súc sinh này, lãng phí cái gì?”

Tiểu vương gia lúc đó vô cùng giận dữ, nghĩ thầm ta hảo tâm khoản đãi người, người lại mắng ta lãng phí. Vì vậy lặng lẽ gọi hạ nhân tới, phân phó đem toàn bộ cửa hàng buôn bán của người này tại Thanh Phong thành phong bế, sau đó lại gọi tới một tên móc túi tới giả làm thực khách, thừa cơ lấy túi tiền của người kia. Sau đó, thương nhân đáng thương không còn đường nào khác phải trở về gia hương làm khát cái. Sau, tiểu vương gia mới nghe người hầu nói, người ta chỉ là nghe trong viện chó sủa, nhin không được mắng một câu mà thôi.

Nguyên do nói tiểu vương gia vẫn là người rất biết phải trái, là vì sau khi hắn biết rõ sự tình, liền bỏ qua chuyện cũ, giải khai các cửa hiệu của người nọ, chỉ bắt quá người ta đã phải đi khát cái, muốn phải cũng phải không sạch nữa.

Chuyện như vậy còn nhiều không kể xiết, người hầu hạ Nam Cung Thừa Phong đều biết, chỉ cần chủ tử ra lệnh, thì nhất định trước tiên phải chấp hành hoàn tất, bằng không hắn sẽ thi hành một vài thứ người tuyệt đối không hy vọng nếm thử, chẳng hạn như gia pháp.

Nhưng chính vì như vậy, thủ hạ của Nam Cung Thừa Phong đều là những kẻ làm việc hiệu quả cao đến mức người khác phải lú lỏi, ngay cả Đương kim Hoàng thượng có trong tay quân đội mạng như gió lốc, cũng phải tâm phục khẩu phục, mặc dù trên chiến trường, bộ hạ của mình là thần tốc chấp hành quân lệnh, cũng không nhanh hơn thủ hạ của Nam Cung tiểu vương gia.

Lúc này, Tiểu vương gia Nam Cung Thừa Phong lời lệ phong hành đang thảnh thơi ngồi trên một thảo nguyên mệnh mông cỏ lay, trên đầu có người cầm một chiếc dù màu vàng nhạt, trước mặt là một bàn phong phú thức ăn cùng với một bình cống phẩm Mao Thai, trong mắt, là một trong hai thứ hắn yêu nhất —— một đàn tuần mã.

Nam Cung Thừa Phong yêu nhất là nữ nhân và ngựa, nếu như hắn không ở trong phủ, mà ở Túy Hồng Lâu cũng không tìm được hắn, như vậy đến mã tràng tìm hắn là tuyệt đối không sai.

“Đột ngựa này, thật ra là chất lượng thực thường, chỉ có điều dường như không có gì tuyệt thế danh câu a”, Nam Cung Thừa Phong khoan thai nói.

Ngay sau đó một niên thiếu thập phần tuấn tú bước lên bên cạnh hắn, cười nói: “Chủ tử, đây đã là các phân đường chủ mắt sức của chín trâu hai hổ thu thập rồi, tuy rằng không có tuyệt thế danh câu, nhưng người xem, ở đây không phải ngay cả một con hàng thứ phẩm cũng không có sao?”. Hắn một mặt nói như thế, mặt khác lại nói trong lòng: ‘a phi, tuyệt thế danh câu, ở chuồng ngựa trong phủ của người có hơn hai mươi con, tính tình đều như người kiêu ngạo, chúng ta đã mất không ít tâm tư hầu hạ, còn muốn tuyệt thế danh câu, nếu như tuyệt thế danh câu nhiều như vậy, đã không gọi là ‘tuyệt thế’ rồi’.

Nam Cung Thừa Phong gật đầu: “Ân, nói cũng đúng, thứ phẩm thật ra không có, chỉ có điều lần này là ta tự mình hạ lệnh muốn hảo mã, nếu có người có gan giả dối, sau này hắn còn có ngày bình yên sao? Cho nên cũng không thể nói bọn họ là hết lòng cung kính”, hắn thông thả nhấp một ngụm Mao Thai, trong lòng tràn ngập thích ý.

* * * * *

Mã yêu Nộn Thảo vừa rớt từ đụn mây xuống, liền thấy được một cảnh tượng kích động nhân tâm.

Trên một thảo nguyên xanh mướt mênh mông bát ngát, một đàn tuần mã cả trăm con rong ruổi chạy, trời xanh mây trắng, dòng sông nước trong như ngọc, làm mã yêu Nộn Thảo không kiềm chế được thốn thức mà cảm thán:

Ai, bọn tôn tử bây giờ thật hạnh phúc a, có thể vô tư lự ở một đại thảo nguyên chạy kiếm ăn, nào giống ta ngày trước, muốn ăn một cọng cỏ non cũng không có, chủ nhân mỗi ngày chỉ biết bắt ta làm việc, sau thấy ta bệnh sắp không được, dứt khoát bỏ ta ở chân núi tự sinh tự diệt, nếu không phải được Phi Mã sư phụ thu nhận, lại truyền cho thuật tu luyện, ta đã sớm trở thành âm hồn u uẩn rồi. Thế cho nên sau khi hạ sơn, tự đặt tên cho mình là Nộn Thảo, hy vọng có thể được ăn nhiều cỏ non.

Nộn Thảo vừa cảm thán vừa chấp tay sau lưng chậm rãi đi tới, nhìn đám tử tôn bên này, lại nhìn đám hậu bối bên kia, sau đó, hắn bắt đầu thấy bất mãn. Chú ý! Không phải đồ kị, là bất mãn ——

Bọn nhỏ này sao lại dưỡng thành loại tật xấu kiêu căng này? Ăn loại cây cỏ tươi non, lại chỉ biết vui sướng chạy quanh, một chút hàng hóa cũng không thò, ai, tiếp tục như vậy làm sao được, chỉ cần là gia súc, sớm muộn gì cũng bị chủ nhân giết hoặc bán, cuối cùng cũng sẽ không có kết quả tốt a.

Nộn Thảo nghĩ tới đây, quyết định hảo hảo cấp cho bọn hậu bối tử tôn một khóa giáo dục tư tưởng, hảo hảo dạy bảo bọn chúng, nếu là gia súc, thì phải làm tròn bổn phận của gia súc, ăn ít làm nhiều, vậy mới có thể giữ mạng được lâu dài. Ân, coi như nhân tiện hạ giới, vì hậu thế cống hiến đi. Hắn nghĩ tới đây, chấn hưng a chấn hưng tinh thần, liền dùng ngôn ngữ loài ngựa hí dài một tiếng.

Nam Cung Thừa Phong một ngụm rượu còn chưa xuống tới bụng, đột nhiên từ trên ghế dựa ngã lật xuống, làm bọn hạ nhân hầu hạ phía sau sợ đến mặt chuyển thành màu đất, nhưng còn không chờ bọn hắn tiến lên nhận tội, chủ tử lòng dạ hiểm độc tự mình bò dậy, lắp bắp kêu lên: “Hảo mã, danh câu, tuyệt thế danh câu a, mau... mau đi cùng bản vương, ta... ta nhất định phải tìm được con tuyệt thế danh câu này”

Hắn thật sự là quá hưng phấn rồi, thế nên đã hoàn toàn quên mất giữ hình tượng ưu nhã, vung vẩy tay chân, biểu lộ nội tâm kích động.

Nộn Thảo chính là mã yêu ngàn năm, uy lực tiếng hí so với vua bách thú còn lớn hơn. Đàn ngựa vừa nghe, lập tức sải chân chạy đến chỗ Nộn Thảo, chưa được nửa khắc, trên đồng cỏ đã hình thành vòng vây lớn lấy Nộn Thảo làm tâm.

“Các người không thể như vậy a, thân là ngựa có chủ, làm sao còn có thể tùy ý như thế? Như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị giết chết a. Chúng ta làm ngựa, ăn ít làm nhiều, đây là đạo lý hộ mệnh không ít tiền bối đã dùng sinh mạng chứng minh, suốt ngày chỉ biết sải chân chạy như các người, một ngày nào đó sẽ bị làm thịt ăn”

Nộn Thảo chậm rãi giảng đạo lý cho đàn tử tôn, hắn tính tình vốn là chậm rì rì, bởi vậy, không tính lão ngựa, là yêu tinh ổn trọng nhất. Hắn kể lại cho đàn ngựa bị kích mình đã trải qua một ngàn năm trước,

lập tức khiến cho đàn ngựa thương cảm, trong một lúc cùng hí vang trời, đa số ngựa đều ngửa cổ vung chân kể ra oan khuất.

“Tiền bối a, không phải chúng ta không muốn, mà là chủ nhân không để chúng ta làm việc a, chúng ta từ khi sinh ra vẫn là sinh hoạt như thế này.

“Không sai không sai tiền bối a, người chưa đến nơi gọi là Vương phủ, nơi đó có một tàu ngựa, trong đó đều là những con ngựa ưu tú trong ưu tú, bọn họ cực kì phô trương lãng phí a, người bình thường so ra còn kém a”

Đúng vậy đúng vậy, ta nghe nói, có hai mươi mấy con ngựa, lại có hơn mười người hầu hạ, không chỉ ăn thứ tốt nhất, mỗi ngày đều tắm rửa, chải lông, mùa đông có lò sưởi, mùa hè có người quạt mát, ban đêm cũng có thể ăn loại cỏ khô thượng đẳng nhất”

Nam Cung Thừa Phong cùng một đám hạ nhân của hắc ngơ ngác nhìn cảnh tượng vạn mã bồn đàng, màng tai thiếu chút nữa bị tiếng hí của đàn ngựa chọc thủng.

“Lấy... lấy roi lại đây”, Nam Cung Thừa Phong kích động đến âm điệu cũng thay đổi: có thể làm nhiều ngựa như vậy tụ lại một chỗ, cùng chung kẻ thù thị uy, tất nhiên không phải loại ngựa tầm thường, tiếng hí khi này nhất định cũng là thần câu bị vây ở giữa phát ra.

Hắn nghĩ đến thân thể có chút phát run, lẽ nào... lẽ nào mình có thể may mắn thấy được phi mã trong truyền thuyết Tây Vực, sống trên đỉnh vách núi cao nhất? Tương truyền, hắc huyết bảo mã chính là do chúng nó cùng phạm mã *** sinh ra. Nghĩ tới đây, hắn càng kích động hơn.

Người hầu bên cạnh cung kính dâng roi, chợt nghe Nam Cung Thừa Phong huýt sáo dài một tiếng, ngay sau đó đàn ngựa đang tụ tập một chỗ sải chân chạy ra bốn phía, vài tiếng hí dài vang lên, Nam Cung Thừa Phong đương nhiên là nghe không hiểu, thế nhưng Nộn Thảo hiểu, đàn ngựa đang nói cho hắn: chủ nhân tới, mệnh lệnh của chủ nhân chúng nó không dám vi phạm, nếu như chạy chậm, sẽ bị giết tàn nhẫn.

Nam Cung Thừa Phong hai mắt trừng lớn như chuông đồng, nhìn đàn ngựa vây cùng một chỗ từ từ giảm bớt, tâm hắn cũng càng dâng cao, giơ lên cây roi trong tay, hắn muốn nắm chặt lấy cơ hội trong chớp mắt, nhất định phải bắt được thần câu.

Con ngựa cuối cùng rút cuộc cũng chạy đi, Nam Cung Thừa Phong hét lớn một tiếng, nhún người nhảy lên: “Là bây giờ!”. Hắn hăng hái quát lên, xuất thủ như chớp, cây roi thật dài bao một vòng quanh bụi cỏ, chuẩn xác không gì sánh được cuốn lấy vật trong đó.

“Rầm” một tiếng, Nam Cung tiểu vương gia võ nghệ cao cường ngã sấp xuống bằng một tư thế vô cùng bất nhã, lần thứ hai khiến cho bọn người hầu phía sau trái tim lại trải qua một trận kinh hách không tầm thường.

Cũng không thể trách Nam Cung Thừa Phong học nghệ không tinh, trên thực tế, lần xuất thủ vừa rồi của hắn thập phần hoàn mỹ, lực đạo, tốc độ, độ lớn góc toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay, thế nhưng... thế nhưng duy nhất một thứ không ở trong lòng bàn tay hắn, là ‘cái kia’ lẽ ra phải là ngựa, nhưng kỳ thực lại là người.

Vẫn nói Nam Cung Thừa Phong tàn nhẫn cũng có hạn độ, vẫn chưa đến mức khiến người đời căm phẫn, tới thiếu khi hắn thấy giữa đàn mã không phải ngựa mà là người, hắn lập tức thu hồi roi, nhưng bởi vì lực đạo vung ra quá mạnh, cứ như vậy, cùng lúc hắn thu hồi roi, khiến cả người cũng té tới trước mặt Nộn Thảo.

Nộn Thảo hiểu kì nhìn người té trước mặt hắn, người này thật là đẹp mắt, cũng không phải loại âm nhu quyền rũ như bọn họ, hắn rất anh tuấn, chủ nhân dung tục của mình một ngàn năm trước căn bản không thể so sánh, Nộn Thảo lập tức có hảo cảm với Nam Cung Thừa Phong, vươn cánh tay nhỏ dài trắng nõn dìu hắn, chậm chậm hỏi: “Người ... người làm sao vậy? Vì sao lại té ngã? Có phải là bị người đánh không? Xương bị thương rồi sao?”

“Ta phi”, Nam Cung Thừa Phong nổi trận lôi đình, giống như cá chép nhảy đỉnh lên, phun ra cỏ xanh đầy trong miệng: “Mụ nội nó người là thứ gì vậy? Vì sao lại ở chỗ này? Vậy thần câu đâu? Thần câu đâu thần câu đâu? Người đem...”, tiếng nói đột nhiên im bặt, bởi vì hắn rút cuộc cũng thấy rõ gương mặt của Nộn Thảo.

Người trước mắt, một thân sa y trắng thuần, gương mặt như dương xuân bạch tuyết[tinh khiết như tuyết trắng mùa xuân], đôi mắt sáng, trong như sóng nước, đang ngạc nhiên nhìn mình. Mũi đỏ mọng, má như núi xa, tóc đen như mực đổ xuống trên lưng, tuy là đang ngồi, nhưng vẫn nhìn ra thân thể thướt tha đáng người thon dài, quả thực là một tuyệt đại giai nhân ngây thơ khả ái.

“Khụ khụ, ta họ Nam Cung, tên Thừa Phong, chẳng hay huynh đài xưng hô thế nào? Vì sao lại ở tại đồng cỏ của ta hạ?”, Nam Cung Thừa Phong trong nháy mắt chuyển hóa từ bạo long thành công tử nho nhã, phẩy quạt, quả nhiên phong độ tiêu sái siêu quần cực kì mê người.

Nộn Thảo nhìn đến ngây người, gương mặt trắng như tuyết thoảng cái nhuộm hai đóa mây đỏ, chậm chậm nói: “Ta... ta họ Nộn, tên Thảo, ta... ta là bởi vì... bởi vì... bởi vì... bởi vì lạc đường nên mới đến đây”. Nộn Thảo trong một lúc không thể nghĩ được lý do khác, dù sao cũng đâu thể nói cho vị Nam Cung công tử này hẳn là yêu tinh từ Vụ Ấn Sơn tới, rút khỏi đụn mây mới đến đồng cỏ này sao?

“Nộn Thảo?”, Nam Cung Thừa Phong há to miệng, trong đầu cấp tốc đem trăm họ ra nhắm lại một hồi, sau khi xác định không có họ này rồi, hắn tươi cười: “Nga, cái kia... tên Tiểu Thảo thật sự là mười phần khả ái a, rất đặc biệt, ta thích”. Chỉ một câu nói đã có thể thấy được bản tính phong lưu, vừa biết tên người ta, liền đem hai chữ huynh đài đổi thành Tiểu Thảo rồi.

Nộn Thảo hiểu kì nhìn Nam Cung Thừa Phong: “Vậy còn ngươi vì sao lại ở chỗ này?”, hắn bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ: “A, ta biết rồi, ngươi nhất định là bị chủ nhân đồng cỏ này đánh bay tới đây. Khi nãy ta nghe đàn ngựa nói, chủ nhân đồng cỏ này phi thường hung ác độc địa, nếu như chỉ chạy chậm một chút, sẽ bị giết chết, ngươi là người, hắn đương nhiên sẽ không giết ngươi, nhưng sẽ đánh ngươi, ân, cái này không kì quái!”

Chủ nhân đồng cỏ phi thường hung ác độc địa? Nam Cung Thừa Phong sắc mặt xám ngắt, nghĩ thầm ‘con ngựa thối nào dám ở trước mặt mỹ nhân nói xấu bản vương, tìm ra, đem nay giết hằm thịt ăn.

Chỉ có điều hắn cảm thấy kì quái, Nộn Thảo này nói chuyện sao có chút không được tự nhiên? Không chỉ là chậm chạp, hơn nữa nghe có chút quái dị.

“Chúng ta đi nhanh đi, chờ một chút bị tên chủ nhân kia thấy, sẽ bị hắn bắt, vậy không xong rồi”. Nộn Thảo chậm chậm đứng lên, nhìn quanh, sau đó nhìn thấy đám người hầu đứng sau Nam Cung Thừa Phong đang hóa đá.

Cuối cùng trong đó cũng có một người cơ linh, là thiếu niên tuấn tú vẫn thường theo hầu hạ Nam Cung Thừa Phong Nguyệt Nha Nhi, hắn tiến lên chỉ vào mũi Nộn Thảo mắng: “Uy, tên đuôi mù ngươi từ đâu chạy đến? Dám nói chủ nhân chúng ta hung ác độc địa, ngươi ngươi ngươi...”. Hắn “ngươi” không nổi nữa, bởi vì nghĩ chủ nhân vốn cũng có hung ác độc địa, người ta nói cũng không sai, vậy làm sao chỉ trích a.

Nam Cung Thừa Phong một cước đem Nguyệt Nha Nhi đạp ra, nghĩ thầm cái này thành sự chưa có bại sự có thừa, không phát hiện bản vương muốn câu dẫn tiểu mỹ nhân này sao? Sau đó hắn xoay người lại, vẻ mặt cười như xuân phong nhìn Nộn Thảo: “Nga, Tiểu Thảo ngươi nghe ta nói, kỳ thực đây là hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm...”

Nộn Thảo chậm rãi bước lùi, trong mắt có vài tia kinh hoảng, lắp bắp nói: “Ngươi... ngươi vì sao không nói cho ta biết ngươi là chủ nhân đồng cỏ này...”, hắn nhanh chóng chống người bỏ vài cái, sau đó mới nhớ ra mình hiện tại không phải ngựa, hẳn là nên đứng lên đi, vì vậy, lung lung lay lay đứng lên, liều mạng chạy.

“Ta... ta đã nói rồi a, ta đã nói đây là đồng cỏ của ta”, Nam Cung Thừa Phong ngực mừng rỡ, thầm nghĩ quá tuyệt vời quá tuyệt vời, là một tiểu mỹ nhân có chút ngốc ngốc, hắc hắc, loại tiểu mỹ nhân như vậy là dễ ra tay nhất, cũng khiến người ta thương yêu nhất.

Hắn khẽ vung roi, quần chính xác vào thắt lưng Nộn Thảo, túm hắn trở về, sau đó ôm vào trong ngực ha ha cười nói: “Đây thật là hiểu lầm, ta.. ta một người phi thường phi thường thiện lương, hòa nhã dễ gần tâm địa khoan dung, Nộn Thảo, ngươi có phải là không có nhà để về không a? Không bằng cùng bản vương trở về đi, trong vương phủ có mỹ thực ăn không hết, lãng la tơ lụa mặc không xong...”

Chúng người hầu cùng nhìn về phía chân trời xa xa.

Nam Cung Thừa Phong quay đầu lại thấy, giận dữ: “Các ngươi đang nhìn cái gì? Còn không mau đến đỡ Nộn Thảo, một đám vô dụng”

Mọi người trong lòng cùng nói: ‘chúng ta nhìn chân trời xem có dấu hiệu sét đánh hay không, thật là, nơi này có một tên gia hỏa nói dối hết câu này đến câu khác kiêm dụ dỗ nhi đồng, lão thiên gia không thấy sao? Sao lại không giáng sét đánh chết.’

Nguyệt Nha Nhi cùng người hầu tiến lên, tỉ mỉ quan sát Nộn Thảo, giả ngây thơ ngẩng đầu hỏi Nam Cung Thừa Phong: “Chủ nhân, hắc tứ chi hoàn chỉnh, chúng ta phải đỡ chỗ nào?”

Nam Cung Thừa Phong thiếu chút nữa giận thổ huyết, nghĩ thầm ‘bọn gia hỏa này, ta bình thường bạc đãi bọn họ sao? tiền tiêu vật hàng tháng ít hay tiền thưởng ít? không phải chỉ hung bạo một chút thôi sao? ngay trước mặt mỹ nhân làm xấu mặt ta! chờ, đợi chờ cho ta, trở về trừ một tháng tiền tiêu vật.’

Nộn Thảo có chút do dự, đàn ngựa nói vị chủ nhân này rất tàn bạo, thế nhưng hắc lớn lên dễ nhìn như vậy, người dễ nhìn như vậy có khả năng hung bạo sao? Mã yêu đơn thuần vì ở chung với xà tinh và hạt tử[bò cạp] tinh núi bên cạnh đều là hạng thiện lương, cho nên hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa xà hạt mỹ nhân. Hắc tại thế gian không quen thuộc bơ vơ không nơi nương cậy, muốn tìm đáp án “Vấn thế gian tình vi hà vật” không hề dễ dàng, nếu nghe người thiện này thật sự thu lưu, quả thực so với tự mình xông loạn tốt hơn nhiều.

“Còn do dự cái gì? Ta lại không lấy tiền của người, trên đời làm sao gặp được chuyện tốt như vậy nữa”. Nam Cung Thừa Phong tiến thêm một bước tiến hành đầu độc Nộn Thảo, ngược lại tà ác nói: ‘ta... ta không lấy tiền của người, chỉ cần người đem thân thể cho ta là được, nga ha ha ha...’

Cứ như vậy, Nộn Thảo theo Nam Cung Thừa Phong về Nghiễm Trạch vương phủ, bắt đầu cuộc sống muôn màu muôn vẻ từ nô bộc thăng lên thành vương phi của hắc.

3. Chương 2

Trong thiên hạ hiện nay, lương thương lớn nhất là Phùng Dạ Bạch, mã thương lớn nhất là Nam Cung Thừa Phong.

Phùng Dạ Bạch khôn khéo, Nam Cung Thừa Phong gian trá —— lừa ai cũng không nên lừa đến bọn họ, bằng không trong một đêm nào đó, người có khả năng sẽ từ gia tài bạc triệu trở thành vô gia cư, đây là quy tắc bất thành văn mà thương nhân nào cũng phải tuân thủ.

Thế nhưng, nếu như bắt buộc phải đắc tội một người, thương nhân thà rằng đắc tội Phùng Dạ Bạch, cũng không dám đắc tội Nam Cung Thừa Phong.

Chỉ vì —— một ngày nào đó người đắc tội Phùng Dạ Bạch, có thể hắc sẽ chỉ rộng lượng cười cười, sau đó xoay người đem người bức đến chỉ còn cái khổ mà thôi, thế nhưng nếu đắc tội Nam Cung Thừa Phong, hắc sẽ lập tức trầm mặt, không cần xoay người sẽ bức người đến cái khổ cũng không còn, không chỉ vậy, người nghìn vạn lần đừng để nhược điểm, tỉ như làm chuyện phạm pháp, rơi vào tay hắc, nếu có, vậy chúc mừng người, cửa lớn nhà giam rộng mở cho người, cũng không phải vì bọn họ khoái tìm tới cửa, mà bởi vì vị Nam Cung công tử này, không chỉ là mã thương lớn nhất thiên hạ, phụ trách cung ứng chiến mã cho cả nước, hơn nữa hắc chính là cháu trai của đương kim thái hậu, được ngự phong Nghiễm Trạch Vương gia.

Kỳ thực Nam Cung Thừa Phong ngoại trừ gian trá một chút, lừa lọc một chút, thù dai một chút, xa xỉ một chút, bạo lực một chút và không ít tật xấu, người này là rất hoàn mỹ, tối thiểu, hắc có dung mạo anh tuấn phong độ tiêu sái khiến cho nữ tử nhất kiến chung tình, còn có thân phận hoàng gia cùng quyền thế, cùng với tài sản hắc tiêu xài cả trăm đời cũng không hết. Thường thường, mấy thứ này sẽ làm người ta quên đi khuyết điểm của hắc.

Ngoại trừ những ưu điểm và khuyết điểm này, Nam Cung Thừa Phong còn có một thứ không biết là ưu hay khuyết, đó chính là lời lệ phong hành [sấm rền gió cuốn, chỉ ý chí mạnh mẽ vang dội]

Cái gì? Người nói ta đem ‘lời lệ phong hành’, rõ ràng là ưu điểm, nói thành như vậy là rất quá đáng? Tốt lắm, chúng ta thử nêu ví dụ.

Một ngày nọ, một người thương nhân đến bái kiến tiểu vương gia, chỉ vì vào bữa tiệc khe khẽ nói một câu: “Súc sinh này, loạn phe[sửa loạn] cái gì?”, kết quả bị tiểu vương gia nghe thành: “Súc sinh này, lãng phí cái

gì?”

Tiểu vương gia lúc đó vô cùng giận dữ, nghĩ thầm ta hảo tâm khoản đãi ngươi, ngươi lại mắng ta lãng phí. Vì vậy lặng lẽ gọi hạ nhân tới, phân phó đem toàn bộ cửa hàng buôn bán của người này tại Thanh Phong thành phong bế, sau đó lại gọi tới một tên móc túi tới giả làm thực khách, thừa cơ lấy túi tiền của người kia. Sau đó, thương nhân đáng thương không còn đường nào khác phải trở về gia hương làm khát cái. Sau, tiểu vương gia mới nghe người hầu nói, người ta chỉ là nghe trong viện chó sủa, nhin không được mắng một câu mà thôi.

Nguyên do nói tiểu vương gia vẫn là người rất biết phải trái, là vì sau khi hắn biết rõ sự tình, liền bỏ qua chuyện cũ, giải khai các cửa hiệu của người nọ, chỉ bắt quá người ta đã phải đi khát cái, muốn phải cũng phải không sạch nữa.

Chuyện như vậy còn nhiều không kể xiết, người hầu hạ Nam Cung Thừa Phong đều biết, chỉ cần chủ tử ra lệnh, thì nhất định trước tiên phải chấp hành hoàn tất, bằng không hắn sẽ thi hành một vài thứ người tuyệt đối không hy vọng ném thử, chẳng hạn như gia pháp.

Nhưng chính vì như vậy, thủ hạ của Nam Cung Thừa Phong đều là những kẻ làm việc hiệu quả cao đến mức người khác phải liú lười, ngay cả Đường kim Hoàng thượng có trong tay quân đội mạng như gió lốc, cũng phải tâm phục khẩu phục, mặc dù trên chiến trường, bộ hạ của mình là thần tốc chấp hành quân lệnh, cũng không nhanh hơn thủ hạ của Nam Cung tiểu vương gia.

Lúc này, Tiểu vương gia Nam Cung Thừa Phong lôi lệ phong hành đang thảnh thơi ngồi trên một thảo nguyên mệnh môn cỏ lay, trên đầu có người cầm một chiếc dù màu vàng nhạt, trước mặt là một bàn phong phú thức ăn cùng với một bình cống phẩm Mao Thai, trong mắt, là một trong hai thứ hắn yêu nhất — một đàn tuần mã.

Nam Cung Thừa Phong yêu nhất là nữ nhân và ngựa, nếu như hắn không ở trong phủ, mà ở Túy Hồng Lâu cũng không tìm được hắn, như vậy đến mã tràng tìm hắn là tuyệt đối không sai.

“Đợt ngựa này, thật ra là chất lượng thực thường, chỉ có điều dường như không có gì tuyệt thế danh câu a”, Nam Cung Thừa Phong khoan thai nói.

Ngay sau đó một niên thiếu thập phần tuấn tú bước lên bên cạnh hắn, cười nói: “Chủ tử, đây đã là các phân đường chủ mất sức của chín trâu hai hổ thu thập rồi, tuy rằng không có tuyệt thế danh câu, nhưng người xem, ở đây không phải ngay cả một con hàng thứ phẩm cũng không có sao?”. Hắn một mặt nói như thế, mặt khác lại nói trong lòng: ‘a phi, tuyệt thế danh câu, ở chuồng ngựa trong phủ của người có hơn hai mươi con, tính tình đều như người kiêu ngạo, chúng ta đã mất không ít tâm tư hầu hạ, còn muốn tuyệt thế danh câu, nếu như tuyệt thế danh câu nhiều như vậy, đã không gọi là ‘tuyệt thế’ rồi’.

Nam Cung Thừa Phong gật đầu: “Ân, nói cũng đúng, thứ phẩm thật ra không có, chỉ có điều lần này là ta tự mình hạ lệnh muốn hảo mã, nếu có người có gan giả dối, sau này hắn còn có ngày bình yên sao? Cho nên cũng không thể nói bọn họ là hết lòng cung kính”, hắn thông thả nhấp một ngụm Mao Thai, trong lòng tràn ngập thích ý.

* * * * *

Mã yêu Nộn Thảo vừa rớt từ đụn mây xuống, liền thấy được một cảnh tượng kích động nhân tâm.

Trên một thảo nguyên xanh mướt mệnh môn bát ngát, một đàn tuần mã cả trăm con rong ruổi chạy, trời xanh mây trắng, dòng sông nước trong như ngọc, làm mã yêu Nộn Thảo không kiềm chế được thốn thức mà cảm thán:

Ai, bọn tôn tử bây giờ thật hạnh phúc a, có thể vô tư lự ở một đại thảo nguyên chạy kiếm ăn, nào giống ta ngày trước, muốn ăn một cọng cỏ non cũng không có, chủ nhân mỗi ngày chỉ biết bắt ta làm việc, sau thấy ta bệnh sắp không được, dứt khoát bỏ ta ở chân núi tự sinh tự diệt, nếu không phải được Phi Mã sư phụ thu nhận, lại truyền cho thuật tu luyện, ta đã sớm trở thành âm hồn u uẩn rồi. Thế cho nên sau khi hạ sơn, tự đặt tên cho mình là Nộn Thảo, hy vọng có thể được ăn nhiều cỏ non.

Nộn Thảo vừa cảm thán vừa chấp tay sau lưng chậm rãi đi tới, nhìn đám tử tôn bên này, lại nhìn đám hậu bối bên kia, sau đó, hắn bắt đầu thấy bất mãn. Chú ý! Không phải đồ kị, là bất mãn —

Bọn nhỏ này sao lại dưỡng thành loại tật xấu kiêu căng này? Ăn loại cây cỏ tươi non, lại chỉ biết vui sướng chạy quanh, một chút hàng hóa cũng không thờ, ai, tiếp tục như vậy làm sao được, chỉ cần là gia súc, sớm muộn gì cũng bị chủ nhân giết hoặc bán, cuối cùng cũng sẽ không có kết quả tốt a.

Nộn Thảo nghĩ tới đây, quyết định hảo hảo cấp cho bọn hậu bối tử tôn một khóa giáo dục tư tưởng, hảo hảo dạy bảo bọn chúng, nếu là gia súc, thì phải làm tròn bổn phận của gia súc, ăn ít làm nhiều, vậy mới có thể giữ mạng được lâu dài. Ân, coi như nhân tiện hạ giới, vì hậu thế cống hiến đi. Hắn nghĩ tới đây, chấn hưng a chấn hưng tinh thần, liền dùng ngôn ngữ loài ngựa hí dài một tiếng.

Nam Cung Thừa Phong một ngụm rượu còn chưa xuống tới bụng, đột nhiên từ trên ghế dựa ngã lật xuống, làm bọn hạ nhân hầu hạ phía sau sợ đến mặt chuyển thành màu đất, nhưng còn không chờ bọn hắn tiến lên nhận tội, chủ tử lòng dạ hiểm độc tự mình bò dậy, lắp bắp kêu lên: “Hảo mã, danh câu, tuyệt thế danh câu a, mau... mau đi cùng bản vương, ta... ta nhất định phải tìm được con tuyệt thế danh câu này”

Hắn thật sự là quá hưng phấn rồi, thế nên đã hoàn toàn quên mất giữ hình tượng ưu nhã, vung vẩy tay chân, biểu lộ nội tâm kích động.

Nộn Thảo chính là mã yêu ngàn năm, uy lực tiếng hí so với vua bách thú còn lớn hơn. Đàn ngựa vừa nghe, lập tức sải chân chạy đến chỗ Nộn Thảo, chưa được nửa khắc, trên đồng cỏ đã hình thành vòng vây lớn lấy Nộn Thảo làm tâm.

“Các người không thể như vậy a, thân là ngựa có chủ, làm sao còn có thể tùy ý như thế? Như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị giết chết a. Chúng ta làm ngựa, ăn ít làm nhiều, đây là đạo lý hộ mệnh không ít tiền bối đã dùng sinh mạng chứng minh, suốt ngày chỉ biết sải chân chạy như các người, một ngày nào đó sẽ bị làm thịt ăn”

Nộn Thảo chậm rãi giảng đạo lý cho đàn tử tôn, hắn tính tình vốn là chậm rì rì, bởi vậy, không tính lão ngưu, là yêu tinh ổn trọng nhất. Hắn kể lại cho đàn ngựa bị kích mình đã trải qua một ngàn năm trước, lập tức khiến cho đàn ngựa thương cảm, trong một lúc cùng hí vang trời, đa số ngựa đều ngửa cổ vung chân kể ra oan khuất.

“Tiền bối a, không phải chúng ta không muốn, mà là chủ nhân không để chúng ta làm việc a, chúng ta từ khi sinh ra vẫn là sinh hoạt như thế này.

“Không sai không sai tiền bối a, người chưa đến nơi gọi là Vương phủ, nơi đó có một tàu ngựa, trong đó đều là những con ngựa ưu tú trong ưu tú, bọn họ cực kì phô trương lãng phí a, người bình thường so ra còn kém a”

Đúng vậy đúng vậy, ta nghe nói, có hai mươi mấy con ngựa, lại có hơn mười người hầu hạ, không chỉ ăn thứ tốt nhất, mỗi ngày đều tắm rửa, chải lông, mùa đông có lò sưởi, mùa hè có người quạt mát, ban đêm cũng có thể ăn loại cỏ khô thượng đẳng nhất”

Nam Cung Thừa Phong cùng một đám hạ nhân của hắn ngơ ngác nhìn cảnh tượng vạn mã bồn đặng, màng tai thiếu chút nữa bị tiếng hí của đàn ngựa chọc thủng.

“Lấy... lấy roi lại đây”, Nam Cung Thừa Phong kích động đến âm điệu cũng thay đổi: có thể làm nhiều ngựa như vậy tụ lại một chỗ, cùng chung kẻ thù thị uy, tất nhiên không phải loại ngựa tầm thường, tiếng hí khi này nhất định cũng là thần câu bị vây ở giữa phát ra.

Hắn nghĩ đến thân thể có chút phát run, lẽ nào... lẽ nào mình có thể may mắn thấy được phi mã trong truyền thuyết Tây Vực, sống trên đỉnh vách núi cao nhất? Tương truyền, hãn huyết bảo mã chính là do chúng nó cùng phạm mã *** sinh ra. Nghĩ tới đây, hắn càng kích động hơn.

Người hầu bên cạnh cung kính dâng roi, chợt nghe Nam Cung Thừa Phong huýt sáo dài một tiếng, ngay sau đó đàn ngựa đang tụ tập một chỗ sải chân chạy ra bốn phía, vài tiếng hí dài vang lên, Nam Cung Thừa Phong đương nhiên là nghe không hiểu, thế nhưng Nộn Thảo hiểu, đàn ngựa đang nói cho hắn: chủ nhân tới, mệnh lệnh của chủ nhân chúng nó không dám vi phạm, nếu như chạy chậm, sẽ bị giết tàn nhẫn.

Nam Cung Thừa Phong hai mắt trừng lớn như chuông đồng, nhìn đàn ngựa vây cùng một chỗ từ từ giảm bớt, tâm hắn cũng càng dâng cao, giơ lên cây roi trong tay, hắn muốn nắm chặt lấy cơ hội trong chớp mắt, nhất định phải bắt được thần câu.

Con ngựa cuối cùng rút cuộc cũng chạy đi, Nam Cung Thừa Phong hét lớn một tiếng, nhún người nhảy lên: “Là bây giờ!”. Hắn hăng hái quát lên, xuất thủ như chớp, cây roi thật dài bao một vòng quanh bụi cỏ, chuẩn xác không gì sánh được cuốn lấy vật trong đó.

“Rầm” một tiếng, Nam Cung tiểu vương gia võ nghệ cao cường ngã sấp xuống bằng một tư thế vô cùng bất nhã, lần thứ hai khiến cho bọn người hầu phía sau trái tim lại trải qua một trận kinh hách không tầm thường.

Cũng không thể trách Nam Cung Thừa Phong học nghệ không tinh, trên thực tế, lần xuất thủ vừa rồi của hắn thập phần hoàn mỹ, lực đạo, tốc độ, độ lớn góc toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay, thế nhưng... thế nhưng duy nhất một thứ không ở trong lòng bàn tay hắn, là ‘cái kia’ lẽ ra phải là ngựa, nhưng kỳ thực lại là người.

Vẫn nói Nam Cung Thừa Phong tàn nhẫn cũng có hạn độ, vẫn chưa đến mức khiến người đời cảm phẫn, tối thiểu khi hắn thấy giữa đàn mã không phải ngựa mà là người, hắn lập tức thu hồi roi, nhưng bởi vì lực đạo vung ra quá mạnh, cứ như vậy, cùng lúc hắn thu hồi roi, khiến cả người cũng té tới trước mặt Nộn Thảo.

Nộn Thảo hiếu kỳ nhìn người té trước mặt hắn, người này thật là đẹp mắt, cũng không phải loại âm nhu quyến rũ như bọn họ, hắn rất anh tuấn, chủ nhân dung tục của mình một ngàn năm trước căn bản không thể so sánh, Nộn Thảo lập tức có hảo cảm với Nam Cung Thừa Phong, vươn cánh tay nhỏ dài trắng nõn dịu dàng, chậm chậm hỏi: “Người ... người làm sao vậy? Vì sao lại té ngã? Có phải là bị người đánh không? Xương bị thương rồi sao?”

“Ta phi”, Nam Cung Thừa Phong nổi trận lôi đình, giống như cá chép nhảy đỉnh lên, phun ra cỏ xanh đầy trong miệng: “Mụ nội nó người là thứ gì vậy? Vì sao lại ở chỗ này? Vậy thần câu đầu? Thần câu đầu thần câu đầu? Người đem...”, tiếng nói đột nhiên im bặt, bởi vì hắn rút cuộc cũng thấy rõ gương mặt của Nộn Thảo.

Người trước mắt, một thân sa y trắng thuần, gương mặt như dương xuân bạch tuyết[tinh khiết như tuyết trắng mùa xuân], đôi mắt sáng, trong như sóng nước, đang ngạc nhiên nhìn mình. Môi đỏ mọng, mày như núi xa, tóc đen như mực đổ xuống trên lưng, tuy là đang ngồi, nhưng vẫn nhìn ra thân thể thướt tha đáng người thon dài, quả thực là một tuyệt đại giai nhân ngay thơ khả ái.

“Khụ khụ, ta họ Nam Cung, tên Thừa Phong, chẳng hay huynh đài xưng hô thế nào? Vì sao lại ở tại đồng cỏ của tại hạ?”, Nam Cung Thừa Phong trong nháy mắt chuyển hóa từ bạo long thành công tử nho nhã, phẩy quạt, quả nhiên phong độ tiêu sái siêu quần cực kì mê người.

Nộn Thảo nhìn đến ngay người, gương mặt trắng như tuyết thoáng cái nhuộm hai đóa mây đỏ, chậm chậm nói: “Ta... ta họ Nộn, tên Thảo, ta... ta là bởi vì... bởi vì... bởi vì... bởi vì lạc đường nên mới đến đây”. Nộn Thảo trong một lúc không thể nghĩ được lý do khác, dù sao cũng đâu thể nói cho vị Nam Cung công tử này hắn là yêu tinh từ Vụ Ấn Sơn tới, rút khỏi đụn mây mới đến đồng cỏ này sao?

“Nộn Thảo?”, Nam Cung Thừa Phong há to miệng, trong đầu cấp tốc đem trăm họ ra nhắm lại một hồi, sau khi xác định không có họ này rồi, hắn tươi cười: “Nga, cái kia... tên Tiểu Thảo thật sự là mười phần khả ái a, rất đặc biệt, ta thích”. Chỉ một câu nói đã có thể thấy được bản tính phong lưu, vừa biết tên người ta, liền đem hai chữ huynh đài đổi thành Tiểu Thảo rồi.

Nộn Thảo hiếu kỳ nhìn Nam Cung Thừa Phong: “Vậy còn người vì sao lại ở chỗ này?”, hắn bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: “A, ta biết rồi, người nhất định là bị chủ nhân đồng cỏ này đánh bay tới đây. Khi này ta nghe đàn ngựa nói, chủ nhân đồng cỏ này phi thường hung ác độc địa, nếu như chỉ chạy chậm một chút, sẽ bị giết chết, người là người, hắn đương nhiên sẽ không giết người, nhưng sẽ đánh người, ân, cái này không kì quái”

Chủ nhân đồng cỏ phi thường hung ác độc địa? Nam Cung Thừa Phong sắc mặt xám ngắt, nghĩ thầm ‘con ngựa thối nào dám ở trước mặt mỹ nhân nói xấu bản vương, tìm ra, đêm nay giết hằm thịt ăn.

Chỉ có điều hắn cảm thấy kì quái, Nộn Thảo này nói chuyện sao có chút không được tự nhiên? Không chỉ là chậm chạp, hơn nữa nghe có chút quái dị.

“Chúng ta đi nhanh đi, chờ một chút bị tên chủ nhân kia thấy, sẽ bị hắn bắt, vậy không xong rồi”. Nộn Thảo chậm chậm đứng lên, nhìn quanh, sau đó nhìn thấy đám người hầu đứng sau Nam Cung Thừa Phong đang

hóa đá.

Cuối cùng trong đó cũng có một người cơ linh, là thiếu niên tuần tú vẫn thường theo hầu hạ Nam Cung Thừa Phong Nguyệt Nha Nhi, hần tiến lên chỉ vào mũi Nộn Thảo mắng: “Uy, tên đui mù người từ đâu chạy đến? Dám nói chủ nhân chúng ta hung ác độc địa, người người người...”. Hần “người” không nổi nữa, bởi vì nghĩ chủ nhân vốn cũng có hung ác độc địa, người ta nói cũng không sai, vậy làm sao chỉ trích a.

Nam Cung Thừa Phong một cước đem Nguyệt Nha Nhi đạp ra, nghĩ thầm cái này thành sự chưa có bại sự có thừa, không phát hiện bản vương muốn câu dẫn tiểu mỹ nhân này sao? Sau đó hần xoay người lại, vẻ mặt cười như xuân phong nhìn Nộn Thảo: “Nga, Tiểu Thảo người nghe ta nói, kỳ thực đây là hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm...”

Nộn Thảo chậm rãi bước lùi, trong mắt có vài tia kinh hoàng, lẩm bẩm nói: “Người... người vì sao không nói cho ta biết người là chủ nhân đồng cỏ này...”, hần nhanh chóng chống người bỏ vài cái, sau đó mới nhớ ra mình hiện tại không phải ngựa, hần là nên đứng lên đi, vì vậy, lung lung lay lay đứng lên, liều mạng chạy.

“Ta... ta đã nói rồi a, ta đã nói đây là đồng cỏ của ta”, Nam Cung Thừa Phong ngực mừng rỡ, thầm nghĩ quá tuyệt vời quá tuyệt vời, là một tiểu mỹ nhân có chút ngốc ngốc, hắc hắc, loại tiểu mỹ nhân như vậy là dễ ra tay nhất, cũng khiến người ta thương yêu nhất.

Hần khê vung roi, quán chính xác vào thắt lưng Nộn Thảo, túm hần trở về, sau đó ôm vào trong ngực ha ha cười nói: “Đây thật là hiểu lầm, ta.. ta một người phi thường phi thường thiện lương, hòa nhã dễ gần tâm địa khoan dung, Nộn Thảo, người có phải là không có nhà để về không a? Không bằng cùng bản vương trở về đi, trong vương phủ có mỹ thực ăn không hết, lãng la tơ lụa mặc không xong...”

Chúng người hầu cùng nhìn về phía chân trời xa xa.

Nam Cung Thừa Phong quay đầu lại thấy, giận dữ: “Các người đang nhìn cái gì? Còn không mau đến đỡ Nộn Thảo, một đám vô dụng”

Mọi người trong lòng cùng nói: ‘chúng ta nhìn chân trời xem có dấu hiệu sét đánh hay không, thật là, nơi này có một tên gia hỏa nói dối hết câu này đến câu khác kiểm dụ đồ nhi đồng, lão thiên gia không thấy sao? Sao lại không giáng sét đánh chết.’

Nguyệt Nha Nhi cùng người hầu tiến lên, tỉ mỉ quan sát Nộn Thảo, giả ngây thơ ngẩng đầu hỏi Nam Cung Thừa Phong: “Chủ nhân, hần tứ chi hoàn chỉnh, chúng ta phải đỡ chỗ nào?”

Nam Cung Thừa Phong thiếu chút nữa giận thổ huyết, nghĩ thầm ‘bọn gia hỏa này, ta bình thường bạc đãi bọn họ sao? tiền tiêu vật hàng tháng ít hay tiền thưởng ít? không phải chỉ hung bạo một chút thôi sao? ngay trước mặt mỹ nhân làm xấu mặt ta! chờ, đợi chờ cho ta, trở về trừ một tháng tiền tiêu vật.’

Nộn Thảo có chút do dự, đàn ngựa nói vị chủ nhân này rất tàn bạo, thế nhưng hần lớn lên để nhìn như vậy, người dễ nhìn như vậy có khả năng hung bạo sao? Mã yêu đơn thuần vì ở chung với xà tinh và hạt tử[bò cạp] tinh núi bên cạnh đều là hạng thiện lương, cho nên hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa xà hạt mỹ nhân. Hần tại thế gian không quen thuộc bơ vơ không nơi nương cậy, muốn tìm đáp án “Vấn thế gian tình vi hà vật” không hề dễ dàng, nếu nghe người thiện này thật sự thu lưu, quả thực so với tự mình xông loạn tốt hơn nhiều.

“Còn do dự cái gì? Ta lại không lấy tiền của người, trên đời làm sao gặp được chuyện tốt như vậy nữa”. Nam Cung Thừa Phong tiến thêm một bước tiến hành đầu độc Nộn Thảo, ngực lại tà ác nói: ‘ta... ta không lấy tiền của người, chỉ cần người đem thân thể cho ta là được, nga ha ha ha...’

Cứ như vậy, Nộn Thảo theo Nam Cung Thừa Phong về Nghiễm Trạch vương phủ, bắt đầu cuộc sống muôn màu muôn vẻ từ nô bộc thăng lên thành vương phi của hần.

4. Chương 3

Nghiêm Trạch vương phủ nằm trong Lâm Dương thành, là tòa kiến trúc xa hoa rộng lớn nhất thành Lâm Dương. Khi Nam Cung Thừa Phong trở về, ngoài cửa vương phủ đã sắp hai hàng người, thấy xe ngựa của hắn, lập tức bỏ nhào tới cửa xe, vừa vắn an vừa vãi chào, thần thái cực kì cung kính.

Nguyệt Nha Nhi vén rèm đi ra, thấy cả đám người quen có lạ có, liền nhảy xuống xe, lớn tiếng nói: “Yêu, các vị, đừng khiến ta tổn thọ a, tiểu nhân chỉ là người hầu của Vương gia, các người xem, Vương gia đang ở đằng kia”

Theo hướng ngón tay Nguyệt Nha Nhi, đám đông mới nhìn đến một quý công tử sắc mặt đẹp như đáy nồi đang đứng cạnh xe ngựa, không phải Nam Cung Thừa Phong thì còn ai? Mọi người sững sờ không ít, vì vậy sau đó liền nảy lên giống như ong vỡ tổ. Rốt cuộc là chuyện kì quái gì xảy ra? Vì sao Vương gia không ngồi xe lại đi cùng tôi tớ?

Không nghĩ cũng biết, là có nguyên nhân.

Người nghĩ xem a, Nộn Thảo là một con ngựa yêu, hắn làm sao có thể cam tâm ngồi xe do đồng loại làm nô dịch kéo? Sau khi hắn kiên quyết từ chối, thì tiểu vương gia đa tình phong lưu, luôn biết cách làm thế nào để lấy lòng mỹ nhân, dốc lòng trưng ra biểu tình muốn cùng mỹ nhân đồng cam cộng khổ, dứt khoát đi bên cạnh Nộn Thảo.

Vì vậy, Nộn Thảo nô tính sâu nặng hốt hoảng, không đẩy Nam Cung Thừa Phong vào xe được, liền sợ hãi nói cái gì mà “Con ngựa kéo xe, nhưng lại không có ai ngồi xe, ngày chết của chúng nó không còn xa nữa rồi”

Tuy rằng Nam Cung Thừa Phong không biết Nộn Thảo đem cái suy nghĩ kì quái ấy từ đâu tới đây, nhưng hắn đương nhiên không buông tha cơ hội cùng Nộn Thảo bồi dưỡng tình cảm, kết quả là, Nguyệt Nha Nhi đáng thương giống như vịt bị lừa vào trong chuồng, a, không, là lừa vào trong xe.

Sau đó thì xảy ra cảnh tượng bên trên.

Đương nhiên là, Nam Cung Thừa Phong là tuyệt đối không nhìn nhận sai lầm của hắn, cho nên oán khí của hắn đều xả lên trên đám người vô tội đã chờ hắn đến giữa trưa, mặt lạnh băng nói một câu: “Nguyệt Nha Nhi, hôm nay chủ tử ta một người cũng không muốn gặp, bảo chúng về hết đi”. Nói xong, hả hê đắc ý xoay người, lập tức đối diện với ánh mắt kinh hoảng ngoài dự định của Nộn Thảo. Ý tứ rất rõ ràng: thì ra... thì ra người thật sự rất hung ác...

“Khái khái, cái kia... vừa nãy đều là nói giỡn thôi, ha ha, không nghĩ cũng biết, bản vương là người thiện lương như vậy, sao có thể tính toán với các người? Nguyệt Nha Nhi, đều mời vào cả đi”. Nam Cung Thừa Phong xoay người nhanh như chớp giật, sắc mặt còn đang đắp vẽ tươi cười, đương nhiên, nếu như hắn nói những lời này mà không nghiêng răng kéo kệt kệt, sẽ có sức tin cậy hơn.

Người đứng chờ toàn bộ đều ngây ngẩn, người chưa quen biết cảm động tới rơi nước mắt, thì ra... thì ra Nghiễm Trạch vương gia cũng không giống như trong lời đồn không có nhân tình a, người xem, người ta còn biết nói giỡn a; người biết rõ Nam Cung Thừa Phong lại châu đầu rĩ tai: “Ai, chuyện gì xảy ra chuyện gì xảy ra? Vương gia sao lại đổi tính rồi?”

“Ngốc, người còn không biết sao? Không nhìn vừa rồi là ai ngồi trên xe, khẳng định là vương gia cuối cùng cũng không tránh được mị lực của Nguyệt Nha Nhi, đối xử với hắn thế nào, không phải là để cho hắn ngồi xe sao, Nguyệt Nha Nhi là người hầu sao được ngồi chỗ của chủ tử?”

“Àn, cũng không nhất định đâu? Nguyệt Nha Nhi theo vương gia cũng đã lâu rồi, muốn ăn cũng đã sớm ăn, sao lại đợi đến tận lúc này? Hơn nữa, chẳng lẽ các người còn không phát hiện? Tiểu ca nhi đi theo bên người vương gia, mới đúng thực là tuyệt đại giai nhân a”

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu là như vậy, Nguyệt Nha Nhi sao lại ngồi trên xe?”

Nộn Thảo kì quái nhìn Nam Cung Thừa Phong, sau một lát bỗng nhiên cười nói: “Người thực sự rất có tài a, ta xem trong sách, nói nước Thục có một người thập phần lợi hại, có thể trong nháy mắt biến sắc mặt, ta vẫn cho rằng đó là nói vớ vẩn, thì ra trên thế gian thật sự có môn công phu này, ngày nào đó người dạy ta được không?”

Nam Cung Thừa Phong thiếu chút nữa đứt hơi, giở mặt chết không thừa nhận: “Biến sắc mặt? Người nhìn lầm rồi sao? Ta sao có thể làm được kĩ thuật khó như vậy, thật không dám nhận khen ngợi của người...”. Hắn kỳ thực là muốn nhắc nhở Nộn Thảo một chút, đừng quá đáng, loại châm chọc công khai này làm bản vương tức giận, thập phần thập phần tức giận.

Nộn Thảo căn bản là không hiểu sự đời, còn chăm chú gật đầu nói: “Không sai không sai, lúc mới bắt đầu đương nhiên kĩ thuật chưa cao, ân, để ta nghĩ một chút, ban đầu mặt của người là xanh lè, sau đó chuyển trắng, a, có lúc lại vàng như sáp nến, cuối cùng... nga nga nga, là giống như lúc này, đen đen thối thối...” Hắn chậm rãi hồi ức, thần tình nghiêm túc trịnh trọng.

“Phụt” một tiếng, trong đám người có kẻ chịu không nổi nữa, cười ra tiếng, đám người hầu am hiểu tính tình Nam Cung Thừa Phong sợ tới mức vội vã đưa hắn ra ngoài.

Con bà nó, cái gì mà mỹ nhân gốc gốc rất khả ái, Phùng Dạ Bạch người toàn là nói mò, gia gia thật sự chịu không nổi nữa rồi.

Nam Cung Thừa Phong tàn bạo trừng bóng lưng Nộn Thảo đang vô tri vô giác nhìn ngắm cảnh vật vương phủ, vừa định lộ mặt nạ trở lại nguyên hình đại hôi lang thì nghe Nộn Thảo kêu một tiếng: “A, thật nhiều ngựa... Thật nhiều thật nhiều ngựa... Trời ạ, còn có màu đỏ nữa... A a a...”

Nộn Thảo bỗng nhiên quay đầu, hai mắt sáng long lanh nhìn Nam Cung Thừa Phong: “Ta... ta có thể qua đó trò chuyện với chúng nó không? Ta có thể đi nhìn bọn chúng không?”

Nam Cung Thừa Phong trong nháy mắt thu hồi móng vuốt, trong hai mắt hắn hiện nay đều là hình ảnh Nộn Thảo vì hưng phấn mà tuyệt sắc dung nhan đang tỏa sáng: “Đương nhiên, đương nhiên có thể, người qua đó xem đi, ngựa của bản vương, người có thể tùy tiện sờ tùy tiện xem. Nếu không nghe lời, cũng có thể tùy tiện đánh”

“Ta không thích đánh ngựa, chúng nó đều là những con vật rất thiện lương rất khả ái lại cần cù lao động”. Nộn Thảo tin tưởng nói, ở trong lòng bỏ thêm một câu: “Ta chính là như vậy”

“Nguyệt Nha Nhi, hầu hạ Nộn Thảo xem ngựa”

Nam Cung Thừa Phong phát tay, quyết định trước tiên giải quyết đám ruồi đi theo phía sau hắn, đợi đến lúc trong phủ không còn ai, hòa hảo cùng nhau ăn một bữa cơm, trước hoa dưới nguyệt cùng khanh khanh ta ta bồi dưỡng cảm tình một chút, sau đó có thể...

Hắc hắc hắc hắc cười ra tiếng, trên mặt lộ ra thần thái đắc ý, làm mười mấy người đi phía sau sợ đến mặt chuyển thành màu đất, ai cũng biết, Nghiễm trạch vương gia cười như vậy nhất định là trong lòng đang tính toán gì đó, bọn họ không biết có phải người hy sinh không nữa.

Hơn mười người muốn lấy lòng kỳ thực không phải dễ đối phó, nhưng chúng ta không được quên Nghiễm Trạch vương gia có tiếng là lời lệ phong hành, bởi vậy chưa đến nửa canh giờ, đã có hơn hai mươi lăm người ra khỏi phòng.

Nguyệt Nha Nhi bỗng vội vã chạy đến, lớn tiếng nói: “Vương gia, Vương gia, không tốt rồi, Nộn Thảo chơi đùa với ngựa đến nghiện rồi...”

Không đợi hắn nói xong, Nam Cung Thừa Phong liếc một cái sắc như dao, bình thản nói: “Hắn thích thì người theo hắn cùng chơi, chừng nào chơi chán thì thôi, không thấy có khách nhân ở đây sao? Đường đường là quân sự của Vương phủ, ngay cả chút quy củ cũng không biết sao?”

“Nga, vâng vâng, đã biết”, Nguyệt Nha Nhi cười cười, chậm rãi lui ra ngoài.

Lại một lát sau, từ Tây viện truyền tiếng tiếng ngựa hí rung trời, giữa lúc mọi người còn không hiểu gì, Nam Cung Thừa Phong ha hả cười, lầm bầm: “Không ngờ Nộn Thảo lại thích ngựa như vậy a, hơn nữa mã duyên của hắn cũng tốt như vậy, mấy con danh câu này vốn dĩ không thêm để ai vào mắt, lần này chúng nó lại có thể rất vui, ân, không tồi không tồi, cũng có chút tư chất giống ta, tương lai có thể vui vẻ chơi đùa, cũng có thể lưu hắn lại trong phủ, chuyên phụ trách thay ta chiêu cố quản lý danh câu”

Bởi vì cấp bách muốn nhìn hình ảnh Nộn Thảo cùng bảy ngựa vui đùa, Nam Cung Thừa Phong rất nhanh đuổi hết đám quỷ kia lần ra cửa, hưng phấn phùng phùng chạy đến mã phòng. Còn chưa tới gần, liền thấy

đám người hầu đứng không nhúc nhích, mà thanh âm quát lớn của Nộn Thảo cũng truyền đến rõ ràng.

“Các người thật là một đám ngựa bại hoại, danh tiếng không ngại khổ cực, cần cù chăm chỉ, trung thành tin cậy một thời của tổ tiên các người đều bị các người phá hỏng hết! Thân là một con ngựa, chẳng những không hảo hảo làm việc vì chủ nhân cống hiến sức lực, lại ở chỗ này ăn loại cỏ non tốt nhất, còn hướng về chủ nhân ra yêu sách, các người còn coi mình là ngựa sao? Ta thấy các người căn bản là xem mình như con người...”

Nam Cung Thừa Phong kinh ngạc đi tới gần, chỉ thấy hai mươi mấy con danh câu của hắn toàn bộ cúi đầu, mà Nộn Thảo thì đem toàn bộ cỏ khô thượng đẳng của chúng nó dời ra một bên, nói: “Các người quá cuồng vọng rồi, phạt các người một ngày đêm không được ăn, cỏ khô này để cho ngựa kéo xe ăn. Nói cho các người biết, tuy rằng hôm nay ta đánh các người mấy roi, thế nhưng các người đau trên người, ta đau trong lòng, hiểu chưa? Thân là tổ tiên của các người... khải khải, bằng hữu của tổ tiên, ta phải dạy cho các người trở nên xứng đáng với danh hảo mã, để các người tương lai có thể được chết già”

Nam Cung Thừa Phong suýt nữa té ngã, đẩy ra đám người hầu đang phát ngốc đi tới trước, đám danh câu đang ngoan ngoãn nhìn thấy hắn, bỗng đều chồm chân hí lớn, liền thấy hai mắt to của Nộn Thảo trừng trừng: “Làm gì? Muốn tạo phản sao?”. Chỉ một câu nói làm cả đám danh câu im thin thít.

“Quá thần kì, giống như là Bất mã ôn a”, Nam Cung Thừa Phong nhớ tới câu chuyện về Tôn Ngộ Không trong dân gian, hắn hiện tại đối với Nộn Thảo là thập phần hiếu kì, sao đó thần thấy Nguyệt Nhi Nhi đảo cặp mắt trắng dã: “Có thể không thần kỳ sao? Chủ tử, nếu người cho ta quyền hạn, có thể đem đám Xích thỏ mã, Hãn huyết bảo mã, Tuy phong câu này đánh đến kêu ngao ngao, ta sẽ so với Nộn Thảo còn thần kì hơn”

“Cái gì? Đánh?”, Nam Cung Thừa Phong đau lòng “Ngao” một tiếng như sói tru, thiếu chút nữa hụt khí. Nộn Thảo nghe tiếng hắn, vội vã chạy lại, cười cười nói: “Cái kia... ta... ta vừa này đã giáo huấn đám ngựa mục vô chủ nhân[trong mắt không có chủ nhân], tự cao tự đại này rồi, người... người có thể không giết bọn chúng không?”

“Ta vì sao muốn giết bọn chúng, hiện tại ta muốn giết là người”, Nam Cung Thừa Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, đây đều là bảo bối trân ái nhất của hắn, trước đây hoàng thượng mở miệng nói muốn, hắn cũng không đành lòng dâng lên một con, hiện tại lại bị Nộn Thảo chà đạp như vậy, hắn phát giác mình đang đau lòng đến rỉ máu.

“Giết? Giết ta?”, Nộn Thảo cả kinh, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là ‘thân phận mã yêu của ta đã bại lộ rồi’, hắn không nói hai lời, đẩy đoàn người ra, chạy.

Nam Cung Thừa Phong sửng sốt một lúc, sau đó lập tức đuổi theo, mặc kệ ra sao, ngựa đã bị đánh, cũng không thể vãn hồi, nếu như còn để mỹ nhân chạy, chẳng phải tiền mất tật mang sao.

Nhưng là chuyện gì xảy ra a? Nộn Thảo này làm sao có thể chạy trốn nhanh như vậy? Nam Cung Thừa Phong từ trước đến nay lấy khinh công của mình làm kiêu, nhưng hắn phát hiện khinh công của Nộn Thảo cao hơn hắn không ít, mắt thấy đối phương càng chạy càng xa càng chạy càng xa, hắn cắn răng một cái, túm lấy cây roi dài hơn mười thước[1 thước=1/3mét] bên hông, chuẩn xác không gì sánh được cuốn lấy Nộn Thảo.

Nộn Thảo nộ tính sâu nặng lập tức không dám động đây, đầu cúi thấp, hình dạng cam chịu chủ nhân trách phạt.

Nam Cung Thừa Phong thở phì phò, rốt cuộc đi tới trước mặt Nộn Thảo, nhe nanh cười nói: “Chạy a chạy a, ta xem người còn dám chạy, hừ hừ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, đi, theo ta trở về”. Hắn túm lấy sợi dây, động tác tuyệt đối không khách khí, bởi vì lúc này hắn đã bắt đầu hoài nghi Nộn Thảo có phải nội ứng của kẻ địch không, không phải thì sao vừa vào phủ đã ngược đãi đám bảo bối của hắn, sau đó vừa nghe hắn muốn giết, liền có tật giật mình chạy trốn, hơn nữa đáng nghi nhất, là hắn lại có khinh công cao như thế.

Nộn Thảo giống như Tôn Ngộ Không bị đeo vòng kim cô, nhu thuận đi theo phía sau Nam Cung Thừa Phong, mãi cho đến ngoại vi Nghiễm Trạc vương phủ, hắn mới nhớ đến một vấn đề rất trọng yếu: “Uy,

người... người không có mua ta, ta... ta vì sao phải đi theo người a, cũng lắm thì mỹ thực của người ta không ăn nữa, lãng la tơ lụa ta không mặc nữa còn không được sao?”

“Hừ hừ, giờ mới nhớ đến những thứ này sao, trễ rồi, đi vào cho ta”. Nam Cung Thừa Phong miệng nói, trong bụng lại bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc là tên ngu ngốc nào ngu ngốc tới mức phải tới một nội ứng ngu ngốc như vậy? Chẳng lẽ là cố ý bố trí kế nghi binh để đánh úp ta? Ân, đừng nói, cái này rất có thể, đối phó người thông minh, thật là dễ dàng suy tính, thế nhưng đối phó ngu ngốc, thật đúng là không có kinh nghiệm.

Cứ như vậy, Nộn Thảo dịu dàng ngoan ngoãn trở thành thiệp thân người hầu ủa Nam Cung Thừa Phong, bởi vì Nam Cung Thừa Phong muốn liên tục giám sát nhất cử nhất động của hắn, hơn nữa đó còn là ý kiến hay, nội ứng vừa đẹp vừa ngốc nghếch như thế nếu không ăn, cũng thật sự quá đáng tiếc rồi, không phải sao?

Lăn qua lăn lại suốt một ngày, rất nhanh đã đến lúc ăn cơm tối, Nộn Thảo đứng phía sau Nam Cung Thừa Phong, nhìn đối phương ăn, không khỏi thập phần hiếu kì, cá với thịt thì có gì ngon? Rau cải và cỏ xanh không phải ngon hơn sao? Nhưng lại bị đun sôi rồi, ân, đối phương nếu là Vương gia thì trên bàn sao cả một cọng cỏ non cũng không có? Rõ ràng hắn cho ngựa ăn rất nhiều a, sao đối với mình lại keo kiệt như thế.

Nam Cung Thừa Phong vừa ăn vừa lé mắt nhìn Nộn Thảo, nghĩ thầm ‘hắc hắc, thềm đi, thềm chết người, chỉ cần người có tham vọng, bất kể là quần áo hay tiền bạc, có tham vọng là tốt rồi, ha ha ha... cứ như vậy’.

Hắn ra vẻ đủ rồi, mới giả vờ vung tay lên nói với Nộn Thảo: “Được rồi, bản vương ăn xong rồi, xem người ngày hôm nay làm việc, còn lại đều thưởng cho người”

“Ta không ăn”, Nộn Thảo ôn nhu cự tuyệt, nghĩ thầm ‘ta làm gì muốn ăn những thứ xấu xí khó ăn này, chờ lát nữa đến chuồng ngựa, đám tôn tử chắc chắn khẳng định sẽ không tiếc rẻ vài cây cỏ với ta’.

“Cái gì? Không ăn?”, Nam Cung Thừa Phong sững sốt, sau đó giận dữ, đứng lên quát: “Người không biết tốt xấu còn ghét bỏ nước bọt của ta phải không? Ta là chủ nhân của người có biết hay không?”. Không được, tên tà tâm kiên quyết muốn ăn Nộn Thảo suy nghĩ bất chính ‘nếu như hắn ngay cả nước bọt của mình cũng ghét bỏ, tương lai làm chuyện kia, làm sao có khả năng bảo hắn nằm ngoan ngoãn cho mình hôn hay bảo hắn dùng cái miệng nhỏ nhắn kia làm cho mình?’

Nam Cung Thừa Phong nghĩ tới đây, con mắt trắng trừng cái miệng anh đào nhỏ nhắn, trong ngực lửa phừng phừng nổi lên, thầm nghĩ con bà nó, đều là người, nhìn người kia cái miệng nhỏ, thật sự là môi anh đào, hồng nhuận khả ái, nhìn lại đám thủ hạ cục súc miệng giống như cái bồn máu, ngoại trừ Nguyệt Nha Nhi, không có một người nào khiến ta vui ý, mẹ nó vậy mà Nguyệt Nha Nhi kia vẻ mặt đầy khí phách tạo phản, nhìn thế nào cũng không hứng thú lên nổi.

Có điều hiện tại được rồi. Hắn an nhàn nghĩ: hiện tại Nộn Thảo tới, hắn là gian tế ta cũng đã phát hiện rồi, trước tiên lừa hắn kéo lên giường, ân, nói không chừng còn có thể lợi dụng mị lực của bản vương khiến hắn trở thành phản nội ứng, để hắn cung cấp tin giả cho chủ tử, a ha ha ha, vậy thật là quá đẹp rồi! Nam Cung Thừa Phong nghĩ đến mỹ sự như vậy, liền cười đến tận mang tai, thậm chí vui sướng khoa tay múa chân.

“Nộn Thảo”, hắn ẩn tình đưa tình gọi, nghĩ thầm trước tiên tặng chút thâm tình chân thành, để hắn thích ứng. Ai ngờ gọi xong, lại không có gì đáp lại, hắn không đứng dậy, nghĩ thầm vừa mới học làm người hầu tùy thân, lại chuồn mất, không sao, sau này hảo hảo dạy dỗ là được rồi. Vì vậy lười biếng ngồi trên ghế, mắt nhìn trần nhà, ra vẻ đại gia lại gọi một tiếng: “Nộn Thảo”

Vẫn là không ai đáp lại. Lần này Nam Cung Thừa Phong phát hỏa, ngồi thẳng dậy, thẹn quá thành giận rống to: “Nộn Thảo, lỗi tại ngươi mọc lông rồi sao?”. Vừa la vừa quay đầu nhìn, thấy trong nhà ăn đã là một khoảng không, làm gì còn Nộn Thảo.

Nguyệt Nha Nhi vừa kiểm tra xong bọn người hầu trực đêm, đang muốn mau trở về ăn, liền thấy Nộn Thảo từ nhà ăn đi ra, đi đến mã phòng. Hắn kì quái nói: “Nộn Thảo, người không cần hầu hạ vương gia nữa sao?”. Vừa nói vừa nghĩ thầm điều này không có khả năng a, tính tình vương gia ta còn không biết sao, mỹ nhân trước mắt, hắn làm gì sẽ buông tha? Ân, Nộn Thảo này sẽ không phải là muốn chạy trốn chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nguyệt Nha Nhi bắt đầu đấu tranh, thầm nghĩ Nộn Thảo là hài tử thuần khiết, rơi vào tay một con đại hôi lang còn có thể yên lành được sao? Nếu chiếu theo lương tâm, ta hẳn là nên làm bộ không phát hiện hắn. Thế nhưng then chốt là ở cạnh gia, còn có thể có thứ lương tâm này sao? Muốn lương tâm thì không còn mệnh, muốn mệnh thì không còn lương tâm, đây chính là lời kẻ đã phản gia nói a.

Nộn Thảo nào biết đồng ý nghĩ đang lòng vòng trong đầu Nguyệt Nha Nhi, hắn thành thành thật thật hồi đáp: “Nga, ta thấy gia đã dùng cơm xong, ngồi ở đó nghĩ chuyện, một hồi cười một hồi nhíu mày, còn phất tay bảo ta đi ra, cho nên ta liền đi ra, muốn tìm thứ gì đó ăn đỡ thèm”, hắn rất thành thật dùng hai chữ “đỡ thèm”, bởi vì hắn căn bản là không đói bụng.

“Nhưng bên kia là chuồng ngựa a”. Nguyệt Nha Nhi không giải thích được nhìn Nộn Thảo: “Trù phòng ở bên cạnh. Đi, ta mang người cùng đi nha”, hắn hảo tâm mời.

“Nga, không... không được”, mã yêu sẽ không nói dối, mặt thoáng cái đã đỏ: “Ta.. ta trước đi xem lũ ngựa đã được thu xếp ổn thỏa chưa”

Hắn vừa nói xong, Nguyệt Nha Nhi vẻ mặt cảm động mà nói: “Nộn Thảo a, người thật sự là quá cần mẫn rồi, thật có trách nhiệm, nếu đám hỗn trướng trong phủ có được nửa phần như người, ta đã không phải hao tâm nhiều như vậy rồi”

Hắn vỗ vỗ Nộn Thảo: “Được rồi, người trước đi xem bọn chúng có lười biếng không, nếu có nói cho ta biết, ta không lột da chúng không được. Ân, xem xong đến trù phòng, ta giúp người lưu lại một phần thịt kho”. Hắn nói xong thì đi đến trù phòng.

Còn chưa đi được mười bước, liền thấy chủ tử vẻ mặt tức giận đuổi theo. Nguyệt Nha Nhi nghĩ thầm đây là làm sao vậy, ta chỉ là muốn ăn một bữa cơm mà thôi, cũng không được yên bình, nhưng biểu hiện thì một chút cũng không dám vô lễ, cười nói: “Đã trễ thế này, gia còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Chưa đợi nói xong, trên đầu đã bị thô bạo vỗ một cái, Nam Cung Thừa Phong hét lớn: “Nghỉ ngơi cái rắm, thiếp thân tiểu tư của ta chạy mất, ta còn nghỉ ngơi, mẹ nó, phản rồi phản rồi, hiện nay ai cũng không thêm để ta vào mắt nữa rồi”. Hắn bỗng dừng trừng Nguyệt Nha Nhi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn có người tên cầu đông tây này, ngày hôm nay còn dám ở trước mặt Nộn Thảo làm ta xấu mặt, hừ hừ, tốt, các người đều là cá mè một lứa, tiền tiêu vật và tiền thưởng tháng này người không cần chờ nữa”

Nguyệt Nha Nhi nghĩ thầm ta thật quá đáng thương rồi, ta... ta đây là gặp phải nghiệp chướng gì a. Vừa muốn ừ ừ đi đến trù phòng, đã bị Nam Cung Thừa Phong cho một cước: “Đi đâu, mau dẫn bản vương đi tìm Nộn Thảo, tìm không ra đêm nay người không cần ăn nữa”

Nguyệt Nha Nhi mày sầu mặt khổ nói: “Gia a, Nộn Thảo nói là người phất tay bảo hắn đi a, người... Ai, dù sao thì ta cũng không quản được nữa, Nộn Thảo ở tại mã phòng”. Nói xong hắn xoay người, dẫn theo Nam Cung Thừa Phong đến chuồng ngựa, không có biện pháp, ai bảo mình là nô tài làm gì? Ân no bụng cũng là một chuyện rất trọng yếu, cho nên, Nộn Thảo a Nộn Thảo, chớ có trách ta bán đứng người, ô ô ô.

Nộn Thảo tại chuồng ngựa đang cùng tử tôn vừa bồi đắp tình cảm vừa chia sẻ cỏ non. Chợt thấy hai ngọn đèn ***g hướng đến chuồng ngựa, sợ hành vi vụng trộm của mình bị người phát hiện, vội vã như lang như hổ nuốt vào một ngụm cỏ non cuối cùng, ngay lúc đó, thanh âm của Nam Cung Thừa Phong truyền tới: “Nộn Thảo, người đang ăn thứ gì đó?”

Nộn Thảo cuống quýt lau tay vào vạt áo, lắp bắp nói: “Ta... ta không có ăn vụng cỏ, ta... ta... đang xem ngựa”. Sau đó hắn bỗng nhớ tới lời Nguyệt Nha Nhi nói, vội vã vuốt ve bờm ngựa nói: “Nguyệt Nha Nhi, ta đã xem qua chúng nó rồi, chúng nó vốn... không có việc gì phải làm, cho nên... cho nên ta thật sự không biết bọn chúng có lười biếng không”

“Trời ạ”, Nguyệt Nha Nhi ôm trán rên rỉ, dở khóc dở cười nói: “Nộn Thảo, ta là bảo người nhìn xem bọn chăn ngựa có lười biếng không, có chuẩn bị đủ thức ăn cho ngựa không, trong phủ chúng ta ngoại trừ tiểu vương gia, địa vị cao nhất là ngựa, cho nên trách nhiệm của đám chăn ngựa rất quan trọng”

Nam Cung Thừa Phong sắc mặt xấu xí quan sát Nộn Thảo, trong lòng suy nghĩ: ‘ân? khi này rốt cuộc hắn ở chỗ này làm gì? truyền tin tức cho chủ tử sao? rất có thể. bởi vì hắn rất khẩn trương, ta hỏi hắn ăn cái

gì, hần lại đáp không có ăn vụng cỏ khô. hần là thật sự ngốc hay giả ngốc? là giả heo ăn thịt cọp hay là heo thật đây?”

“Gia, Nộn Thảo tìm được rồi, ta đi ăn đây”, Nguyệt Nha Nhi nghĩ thầm mẹ ơi ta cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ rồi, bao tử kêu rột rột rồi, hai người này đều không phải dày vò người khác kiểu thường.

Hần vừa định xoay người, chợt nghe thanh âm lãnh đạm của Nam Cung Thừa Phong: “Chậm đã Nguyệt Nha Nhi, trở hết đồng cỏ khô ra, tỉ mỉ tìm từng ly cho ta”

“Tìm cái gì?”, Nguyệt Nha Nhi kỳ quái hỏi.

Sau một khắc liền nhận được ánh mắt sắc như dao của chủ tử: “Vật hỗn trướng, ta làm sao biết là tìm cái gì? Nói chung người tìm cho ta, thấy vật gì lạ lập tức đưa cho ta”. Hừ hừ, hần cũng không tin Nộn Thảo không lộ nguyên hình, tuy rằng nói thả dây dài câu cá lớn là chủ ý gian trá, nhưng nội gián ngốc như thế, hần không nhận chắc chắn vì có ý muốn câu cá lớn gì đó.

Nguyệt Nha Nhi nghĩ thầm, chủ tử có bệnh rồi sao, không biết tìm cái gì, còn bắt mình bởi tìm một đồng cỏ khô. Nghĩ nghĩ, quên đi, ai bảo ta là nô tài làm gì? Vì vậy hần thở dài nhận mệnh, bắt đầu tìm kiếm.

“Ta... ta cũng giúp nha”, mã yêu sống theo lời răn ăn ít làm nhiều cũng vội vã xung phong nhận việc.

Có điều hành vi của hần lại bị Nam Cung Thừa Phong giải thích thành có tật giết mình, nhưng Nam Cung Thừa Phong cũng không cự tuyệt, trái lại vẫn ung dung cười nói: “Hảo a, người cũng giúp đi, nhớ kĩ, ngoại trừ cỏ xanh, thì dù là một cây kim sợi chỉ cũng không buông tha, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi”, Nộn Thảo tung tăng, mình rớt cuộc có chuyện làm rồi.

Hần so với Nguyệt Nha Nhi nhiệt tình hơn nhiều bắt đầu làm công tác, Nam Cung Thừa Phong một bên mắt không chớp chăm chú nhìn từng động tác của Nộn Thảo, hần cũng không tin dưới sự giám thị nghiêm mật của hần, nội gián ngốc này có thể làm được gì.

Nộn Thảo làm việc thái độ cẩn mẫn mà chăm chú, rất nhanh đã tìm được dị vật, giơ lên trước mặt Nam Cung Thừa Phong, hưng phấn nói: “Vương gia, Vương gia, ta tìm được rồi”

Nam Cung Thừa Phong kề sát vào vật giữa hai ngón tay hần nhìn một lúc lâu, mới nhìn rõ dị vật Nộn Thảo nói là một cọng lông heo. Hần suýt nữa tức đến phun máu, chỉ vào mũi Nộn Thảo hét lớn: “Vật lạ vật lạ, người đem lông heo tới làm gì?”

Nộn Thảo không biết mình sai cái gì, ủy ủy khuất khuất nói: “Là người đã nói, ngoại trừ cỏ xanh vật gì cũng không tha. Cọng lông này không phải cỏ xanh a”. Sau đó, hần chăm chú nhìn cọng lông một lát, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Vương gia, người nói sai rồi, đây không phải lông heo, căn cứ vào mùi nó phát ra cùng với độ cứng và màu sắc, nó hẳn phải là một cọng lông chó”

“Phụt” một tiếng, là Nguyệt Nha Nhi ở bên cạnh thật sự nhịn không được nữa, ôm bụng cười. Mặc dù chủ tử nhà mình bên cạnh dùng ánh mắt sát nhân nhìn trừng trừng, Nguyệt Nha Nhi cũng không dấy nổi, không có biện pháp, từ khi sinh ra chưa từng thấy chuyện nào buồn cười như vậy, hần muốn tận hưởng.

“Hảo, ta nói lại một lần, ngoại trừ cỏ xanh, lông heo lông chó và những thứ lông khác”

Nam Cung Thừa Phong cái này giận nha, hần từ trước đến nay muốn gió được gió muốn mưa được mưa, lúc nào phải chịu loại tức giận này. Hết này tới lần khác cũng không thể phát tác. Hần vừa ra lệnh vừa buồn bực: dưới ánh đèn ***g mờ mờ, người này làm sao từ trong đồng cỏ tìm được cọng lông chó? Hỏa nhãn kim tinh cũng không đến mức lợi hại như vậy chứ?

“Vương gia Vương gia, lại có”. Thanh âm hưng phấn của Nộn Thảo lần thứ hai vang lên, lần này hần dùng cổ bao lấy một chùm gì đó chạy tới.

Trong lòng Nam Cung Thừa Phong giật một cái, nghĩ thầm tên nội gián này thật sự đem thư truyền tin của hần giao nộp sao? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Sau một khắc, hần thấy rõ thứ trong tay Nộn Thảo. Vì vậy, lập tức chạy qua một bên nôn mửa, thì ra là một đồng phân ngựa đã thối rữa.

“Nộn Thảo, ngoại trừ giấy và ống sắt, không được đem bất cứ thứ gì tới trước mặt ta”, Nam Cung Thừa Phong rống to hơn.

Nộn Thảo cúi đầu vào chuồng ngựa tiếp tục tìm kiếm, Nguyệt Nha Nhi thì đã cười đến nằm dài, hẳn thỏa thích cười một hồi, đem đặt cược hết tiền đồ tương lai của bản thân. Không có biện pháp, hẳn cảm thấy định lực bản thân cũng rất cao, nhưng lúc này thật nín không được nữa.

“A, có có, một cục giấy nhỏ”, Nộn rất cuộc tìm được giấy, nghĩ thầm cuối cùng cũng tìm được rồi, Vương sẽ không mất hứng nữa chứ. Vì vậy vui mừng phấn khởi cầm tới trước mặt Nam Cung Thừa Phong, đưa cho hắn.

Nam Cung Thừa Phong tìm đập thành thịch, hẳn thấy Nộn Thảo tìm thấy mảnh giấy này cứ tưởng sẽ lập tức giấu, ai ngờ hắn lại cao hứng bưng bưng đưa cho mình.

Hắn mở ra nhìn kĩ, chỉ thấy bên trên có mấy hàng chữ nhỏ:

“Gửi cho người nha đầu ta vô cùng yêu mến:

nàng thích ta ta cũng thích nàng,

một ngày không gặp lòng buồn bã,

lúc nào kiệu hoa mới có thể khởi hành,

dù cho nàng dữ như cọp mẹ”

Phía dưới còn có mấy chữ lớn: “Đây là thư tình, người khác không được nhìn, ai tự ý đọc, trên mông sẽ bị nổi ban bưng mủ”

“Phụt” một tiếng, Nam Cung Thừa Phong phun ra một búng máu. Hắn tức giận đến cả người run rẩy, thầm nghĩ đây là tên tú tài gà mờ sứt sẹo nào, lại... có thể viết ra loại thư tình thấp kém này, hơn nữa nham hiểm nhất chính là, rõ ràng là hắn quảng bá, còn... muốn nguyên rửa người thấy bị nổi ban bưng mủ, quá... quá đáng giận rồi, con bà nó người đừng để ta tìm ra, tìm ra ta không đem người chặt thành tám khối không được.

Nộn Thảo quá sợ hãi, lập tức đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ như lá mùa thu của Nam Cung Thừa Phong, âm điệu cũng biến đổi luôn: “Nguyệt Nha Nhi Nguyệt Nha Nhi, mau tới đây, chủ tử thổ huyết rồi, hẳn mắc chứng động kinh rồi, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Nguyệt Nha Nhi lông lốc bò lên, chạy tới trước mặt Nam Cung Thừa Phong, gấp gáp nói: “Ẩn vào nhân trung a ngu ngốc, ngay cả cái này người cũng không biết sao?”, hắn vừa nói vừa vỗ vỗ Nộn Thảo: “Mau, đỡ gia vào phòng, ta đi tìm đại phu”. Tiếng rớt lại, người đã chạy không thấy bóng.

“Vây... ẩn nhân trung trước hay đỡ gia vào phòng trước đây?”

Nội tâm Nộn Thảo giãy dụa, hẳn dù sao cũng chỉ là một con ngựa, là sao biết cách cứu người a, giống ngựa bọn họ, nếu sinh bệnh hay mệt mỏi, lăn vài vòng trên mặt đất là được, làm nhân loại phức tạp như vậy, đúng thật là làm khó chết mã yêu Nộn Thảo.

“Ẩn nhân trung trước đi, Nguyệt Nha Nhi đầu tiên là nói về ẩn nhân trung, sau đó mới nói đỡ vào trong phòng”

Nộn Thảo lảo bảo, suýt nữa làm Nam Cung Thừa Phong phun ra thêm một búng máu.

Hắn cho tới bây giờ tính tình lôi lệ phong hành, ai ngờ hôm nay lại trúng một tên người hầu nằm vùng chậm tiêu như vậy, này... điều này làm sao mình có thể nhẫn nhịn được.

Lẽ nào mình nghĩ sai rồi sao? Làm sao có người đủ ngu ngốc đưa tới một tên nằm vùng ngốc như thế a, Nam Cung Thừa Phong dao động rồi.

Nhưng trong nháy mắt, một trận mùi cỏ xanh ào vào trong mũi, tập trung nhìn lại, thì ra là Nộn Thảo dùng ngón tay còn dính đầy cỏ ẩn vào nhân trung của hắn, lần này, Nam Cung Thừa Phong xưa nay ái khí tiết không chịu đựng nổi nữa, ngã thẳng vào lòng Nộn Thảo hôn mê bất tỉnh.

5. Chương 4

Khi Nam Cung Thừa Phong mở mắt, trong phòng đã không còn người khác, chỉ có Nộn Thảo còn tận trung với công tác canh giữ bên cạnh giường.

Xuyên thấu qua mấy lớp sa trường, hắn có thể thấy rõ ràng đối phương đứng thẳng ở đó, tư thế sẵn sàng nhận lệnh. Trong một khắc, một dòng nước ấm chảy vào lòng hắn.

Nam Cung Thừa Phong từ nhỏ xuất thân quý tộc, khi được mười tám tuổi, ai cũng đều coi hắn như thiên chi kiêu tử mà cung phụng hầu hạ, ở trước mặt hắn, dạng người nào, dạng tình cảm nào cũng có, e sợ hắn, ngưỡng mộ hắn, thù hận hắn, khinh thường hắn, đố kỵ hắn... thế nhưng duy nhất chưa từng có được vài người đồng ý bất chấp cái gì trả giá cũng sẽ thật sự quan tâm tới hắn. Quan tâm chăm sóc hắn, đều có bao hàm trong đó một ít tâm tư không thể để người khác biết.

Thế nhưng Nộn Thảo không giống, hắn rõ ràng là nội gián của kẻ địch, nhưng chưa từng thừa dịp mình hôn mê làm chuyện bất lợi, Nộn Thảo tuy rằng rất ngốc, nhưng dường như cũng rất trung thành, vậy mà lại không âm thầm hạ thủ. Hắn thậm chí còn chăm sóc mình, ép buộc bản thân mình đứng ở đó, có lẽ là sợ ngủ quên sẽ không trông nom mình được a.

“Nộn Thảo”, Nam Cung Thừa Phong chưa từng ôn nhu như bây giờ, thanh âm của hắn quả thực có thể nổi được trên mặt nước luôn. Lòng đã quyết định, mặc kệ chuyện gì, nhất định phải bắt được ngọn Nộn Thảo này, dù Nộn Thảo là nội gián cũng chẳng sao, chỉ cần đem chủ nhân của hắn giết chết, hắn từ nay về sau có thể được tự do, liền sẽ là của mình. Nam Cung Thừa Phong thiên tính tàn nhẫn căn bản không cảm thấy ý nghĩ của mình có bao nhiêu tàn nhẫn.

Không có trả lời.

Nam Cung Thừa Phong sững sốt một chút, lại gọi một tiếng: “Nộn Thảo...”. Sau một khắc, một thanh âm kì quái xông vào tai hắn, giống như là tiếng ngáy ngủ, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Hắn nghi hoặc nhìn nhìn thân ảnh bất động của Nộn Thảo, bò lên tới trước mặt Nộn Thảo, chỉ thấy tuyệt đại giai nhân kia hai mắt nhắm nghiền hô hấp đều đều, hiển nhiên là đang ngủ say.

“Nộn Thảo!”

Mười phần mười tức giận rống, dọa cho Nộn Thảo đang ngủ say giật mình một cái, xoay trái xoay phải, sau đó hỏi: “Có chuyện gì xảy ra rồi? Sét đánh rồi sao?”. Hắn bỗng nhiên liếc mắt thấy Nam Cung Thừa Phong, đầu tiên là kinh ngạc chớp chớp mấy cái, sau đó thì vui mừng kêu lên: “A, chủ nhân, người tỉnh a”

“Người... người người người... người thật là đang ngủ?”, Nam Cung Thừa Phong tuyệt vọng hỏi.

Chút hy vọng còn ôm một khắc trước giờ hoàn toàn không sót lại chút gì, hắn khóc không ra nước mắt, giai nhân lần đầu tiên làm hắn nảy sinh tình cảm cùng hạnh phúc, vậy mà... vậy mà so với đám người có mục đích riêng kia còn không bằng, ô ô ô, trời cao thật quá tàn nhẫn, vì sao Phùng Dạ Bạch có thể có nhiều người hầu trung thành như vậy, ta lại cơ hội có một hiền thê cũng không thấy, hắn không phải là thiên hạ đệ nhất lương thương thì sao? Phi, Nam Cung Thừa Phong ta là thiên hạ đệ nhất mã thương đây. Ô ô ô, nhân sinh a, người thật sự là quá tàn nhẫn quá hắc ám.

Nộn Thảo gãi đầu, theo thói quen trước nhìn sắc trời một chút, xác định trời còn chưa sáng, chưa tới lúc phải làm việc, hắn thật thà cười mấy tiếng, chậm chậm nói: “Đúng vậy, Nguyệt Nha Nhi bảo ta ở đây chiếu cố người, thế nhưng người cũng không có chuyện gì, ngủ cũng say, ta đứng đứng, thực sự chịu không được nữa, bởi vậy cũng ngủ”. Hắn nói xong, nhớ tới lời Nguyệt Nha Nhi phân phó, vội vã hỏi: “Gia, người... người có khát không? Đói bụng chưa? Có muốn ta đi lấy nước không, tại trù phòng còn có cháo thịt và điểm tâm ăn khuya”

Cảm động cùng hạnh phúc thoáng cái đã quay về, tâm tình Nam Cung Thừa Phong lần thứ hai khinh vũ phi dương, nghĩ thầm thì ra Nộn Thảo là chịu không được nữa mới ngủ, có thể thấy được hắn vì chiếu cố ta, có thể nói là mệt chết đi rồi, mệt đến ngủ đứng, có thể thấy được hắn có bao nhiêu tận tâm, có điều cũng không chỉ tận tâm là đủ, nếu trong lòng hắn không có tình ý với mình, làm sao làm được đến mức này.

“Nộn Thảo, người ngủ tiếp một chút đi, trên giường thoải mái, chủ tử đặc biệt cho phép người lên giường nằm ngủ”

Nam Cung Thừa Phong nói xong thì ra khỏi phòng, nhẹ chân đi đến trù phòng, nghĩ thầm Nộn Thảo tuân thủ nghiêm ngặt địa vị chủ tử, cơm tối cũng chưa ăn, lúc này chắc chắn là đói bụng, tại trù phòng đã có nhiều thức ăn như vậy, sao mình không đem một ít cho hắn, để hắn cảm động, thuận tiện đem tình ý với mình toàn bộ phát xuất ra.

Nộn Thảo a Nộn Thảo, người sao cứ bảo thủ như thế, tuy rằng ta là chủ, người là tớ, nhưng người cũng là thiếp thân người hầu của ta a, người hoàn toàn có thể dựa vào bên giường của ta, tựa đầu lên người ta ngủ a, như vậy sẽ có vẻ chúng ta rất thân cận, không phải sao? Người lại hết lần này tới lần khác ngốc như thế, ai...

Nam Cung Thừa Phong vừa đi vừa tiến hành hoạt động tâm lý phong phú, trên tay hắn bưng một cái thực hộp lớn, rón ra rón rén tới trong phòng, lại nhẹ nhàng đem thực hộp để lên bàn, chỉ sợ làm Nộn Thảo giật mình tỉnh giấc, hắn quá mệt mỏi rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Hắn nghĩ như vậy, liền đi tới buồng trong, vừa nhìn, không khỏi kinh ngạc há to miệng.

Chỉ thấy Nộn Thảo vẫn như cũ duy trì dáng người thẳng đứng, nhắm mắt cười mỉm mím mím ngáy khò khò, hình dáng như đang ngủ say.

Nam Cung Thừa Phong trước nay tàn nhẫn cảm động sắp rơi nước mắt rồi, Nộn Thảo vì chớm sóc hắn, đã mệt thành cái dạng gì rồi, không đợi được nằm ngay ngắn trên giường hắn đã mệt ngủ mất. Nghiễm Trạch vương gia rơi vào định luật bất biến “kẻ đang yêu đều thành ngu ngốc” hoàn toàn không nghĩ đến, mình chỉ phun một chút máu, hôn mê một chút, có thể làm Nộn Thảo mệt thành như vậy sao?

“Nộn Thảo, tỉnh tỉnh, ăn đã”, Nam Cung Thừa Phong tiến lên, ôn nhu mà lay lay mỹ nhân, ánh mắt trĩu mến nhìn hắn, nhìn thế nào cũng thấy gương mặt này quả thật khuynh quốc khuynh thành. Đến khi cặp mắt to mỹ lệ kia chớp chớp mở ra, lông mi rung rung, trong nháy mắt trở nên quyến rũ mê hồn, phong tình vạn chủng, thoáng cái đã bắt được tâm vị vương gia cao ngạo.

“Ăn... ăn cơm?”, Nộn Thảo hai mắt sáng lên, nghĩ thầm có cớ khô sao? Vì vậy vội vã theo Nam Cung Thừa Phong đi ra, đợi đến lúc thấy cháo cùng bánh ngọt, không khỏi mất hứng ăn uống, cúi thấp đầu nói: “Không ăn nữa, ta... ta rất mệt”. Hắn không thể nói mình muốn ăn cỏ khô, không thích ăn mấy thứ này, cho nên không thể làm gì khác hơn là vợ lấy một cái lý do sụt sè.

“Cái gì? Đã mệt đến như vậy rồi?”, Nam Cung Thừa Phong hai mắt long lanh phát sáng nhìn Nộn Thảo: “Vậy được rồi, người lên giường ngủ đi, ở đây để ta làm là được, tuy rằng ta là vương gia, nhưng ta cũng không phải là quý tử chỉ biết há mồm ăn”

Nộn Thảo bị Nam Cung Thừa Phong kéo tới trước giường, hắn nhìn chằm chằm bằng gắm huân hương, thành khẩn nói: “Kì thật... kì thật ta không cần ngủ trên giường, trước đây màn trời chiếu đất, cũng không tồi...”. Không đợi nói xong, Nam Cung Thừa Phong đã ẩn tình đưa tình nói: “Bảo bối Nộn Thảo ngoan, người lên giường ngủ đi, người yên tâm, sau này người cứ ngủ trên giường, dần dần sẽ quen”

Nộn Thảo nhìn nhìn giường lớn, lại hỏi một lần: “Nhất... nhất định phải lên giường ngủ sao?”. Ô ô ô, hắn thật sự rất không quen a, trên giường mềm như vậy, chân hắn không biết có chịu được không, hắn đã hơn một nghìn năm không có đóng móng rồi, ô ô ô...

“Ngaoan, nhất định phải đi”, Nam Cung Thừa Phong nói xong, nhân cơ hội hôn trộm một cái lên vành tai mã yêu, đồng thời dụ dỗ thành công mã yêu thiên tính trì hoãn. Sau đó hắn nhìn Nộn Thảo bò lên giường, lúc này mới dẫn theo vẻ tươi cười ly khai.

Nộn Thảo không nói được gì, chỉ nhìn chăm chăm giường lớn lót vải gấm, cuối cùng hắn đem đệm và chăn đẩy ra, lộ ra một phần sàn giường nho nhỏ, sau đó đứng ở nơi đó, giẫm qua giẫm lại, cảm thấy thoải mái rồi, lúc này mới dựa vào tường ngủ.

Sau đó, khi Nam Cung Thừa Phong đi vào buồng ngủ xem xét Nộn Thảo, hắn liền triệt để hóa đá.

Không nói gì mà nhìn Nộn Thảo, miệng Nam Cung Thừa Phong lần đầu tiên trong cuộc đời trưởng thành hình tròn, trong lòng một trận hoảng loạn:

Đây... đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nộn Thảo... Nộn Thảo vì sao có hảo hảo giường êm lại không ngủ, lại nhất định phải ngủ đứng? Hấn... hấn không phải là vì tuân thủ nghiêm ngặt thân phận chủ tớ mới làm như vậy chứ? Con bà nó cái đầu heo Nam Cung Thừa Phong nhà người, cái đó và tuân thủ nghiêm ngặt thân phận chủ tớ có liên quan gì nhau a? Phi!

“Nộn Thảo... Nộn Thảo...”, Nam Cung Thừa Phong nhảy lên giường: “Nộn Thảo, người sao cứ đứng ngủ?”

Hấn lay tỉnh Nộn Thảo, thấy hấn mơ mơ màng màng mở ra hai mắt to, bên trong lóe ra ánh nhìn chân thành ôn nhu, tâm liền không tránh khỏi co rụt lại một chút, thầm nghĩ mình có phải đã đoán sai rồi không, đôi mắt như thế này, sao có thể là một tên nội gián?

“A...”, Nộn Thảo sợ đến giật mình một cái, không nghĩ tới vừa mở mắt ra đã thấy chủ nhân rồi. Tâm trí của hấn trong nháy mắt trở về hơn một nghìn năm trước, suy nghĩ đầu tiên là: làm sao bây giờ? Lười biếng bị phát hiện rồi, lại phải ăn roi rồi. Cối xay đâu? Nga, sai, đó là chuyện của lừa, không liên quan tới ta. Cỏ khô đâu? Không đúng không đúng, lúc này người còn muốn ăn, không bị bỏ đói chết đã không tệ rồi. Rốt cuộc là cái gì? Ta rốt cuộc phải làm gì? Đúng rồi, xe ngựa, là xe ngựa, a? Xe đâu? Không thấy xe đâu nữa rồi, vậy là muốn ta tự mình thò hàng sao? Hàng đâu?

Nam Cung Thừa Phong hai mắt mở trừng trừng nhìn nhân nhi tuần mã tại chỗ xoay qua xoay lại, rốt cuộc khiến đầu hấn choáng váng, phải giơ tay kéo lại Nộn Thảo: “Người... người muốn tìm cái gì, Nộn Thảo, đây là phòng ngủ của ta, người rốt cuộc muốn tìm cái gì? Nói cho ta biết, ta giúp người tìm”

Thanh âm thật là dễ nghe, kì quái, sao lại không có tiếng tức giận quát mắng? Nộn Thảo ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt mờ mịt khó hiểu của Nam Cung Thừa Phong, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: đúng rồi, mình đã không còn là súc vật làm nô dịch cho người như hơn nghìn năm trước nữa rồi, chủ nhân hiện tại rất tốt, tuy rằng người khác đều nói hấn không được tốt lắm, nhưng hấn đối với mình không tồi, không đánh không mắng, cũng không truy cứu hành vi ăn vụng cỏ khô, ân, mặc dù là vì hấn không thấy, nhưng... nhưng mặc kệ nói thế nào, vị chủ nhân này thật sự rất tốt.

Nghĩ đến hai chữ ‘rất tốt’, hai má Nộn Thảo nhện không được nóng lên một chút, lắp bắp nói: “Ta... ta tưởng rằng phải làm việc rồi, cho nên... cho nên tìm công cụ, ta... ta... chủ nhân trước đây của ta rất nghiêm khắc, ta không làm việc hấn sẽ lấy roi đánh ta, cho nên... cho nên ta đã quen rồi”. Hấn ngượng ngùng gãi gãi đầu, lại vội thanh minh: “Thế nhưng chủ nhân, người đối với ta rất tốt, người không đánh ta, cũng không mắng ta, tuy rằng bọn mã nhi nói khi người đang cười cũng có thể đem bọn chúng giết chết, thế nhưng ta... ta nghĩ người rất tốt...”. Hấn lại cúi đầu, câu nói kế tiếp mặc dù người thành thật như hấn, cũng thấy không nói ra được.

Nam Cung Thừa Phong nước mắt sắp ào ào chảy ra rồi, nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu có người nói hấn là một chủ nhân rất tốt. Cũng thật kì quái, trước đây hấn không hề cảm thấy được người khác khen ‘người tốt’ là một chuyện vinh quang đường nào, ngược lại cảm thấy như là sỉ nhục, vậy mà một câu của Nộn Thảo đã cải biến nhận định từ trước tới nay của hấn.

Hấn ôn nhu ôm lấy Nộn Thảo, vỗ nhẹ vai Nộn Thảo nói: “Người yên tâm đi Nộn Thảo, có ta ở đây rồi, chủ nhân trước của người không quản được người nữa, vì một lời nói của người đêm nay, tương lai dù cho người phạm bao nhiêu lỗi, ta đều sẽ tha thứ cho người”. Hừ hừ, quả nhiên Nộn Thảo là bị chủ nhân trước của hấn ép buộc làm nội gián, nhưng cũng chẳng sao, ta muốn cho hấn tiền mất tật mang, hừ hừ.

Lần qua lần lại một phen, trời đã sáng rồi.

Bởi vì trước đó vài ngày phân chủ của mục tràng[bãi cỏ] Thiên Sơn gửi thư nói bắt được mấy con Hấn huyết bảo mã của Đại Uyển, còn có mấy con thân câu nhất phẩm, cho nên Nam Cung Thừa Phong đã quyết định hôm nay sẽ khởi hành đến mục tràng Thiên Sơn.

Rửa mặt chải đầu hoàn tất, Nguyệt Nha Nhi tiến vào nói mọi việc đều đã chuẩn bị hoàn tất, hấn liền quyết định mang theo Nộn Thảo đến Thiên Sơn một chuyến.

Nộn Thảo vẫn không chịu cưỡi ngựa, Nam Cung Thừa Phong xem cách cư xử của hấn qua một ngày đêm, mơ hồ đoán ra hấn cùng ngựa có cảm tình sâu đậm, bởi vì hấn hơi một tí là nói “Con ngựa nói gì đó gì đó, đàn ngựa nói gì đó gì đó gì đó?”. Cho nên đại khái có thể biết, hấn không chừng là một kỳ nhân hiểu tiếng ngựa, cho nên kẻ địch chưa biết là ai kia mới phái hấn tới làm nội gián.

Nhưng đến Thiên Sơn dù sao cũng là lộ trình một tháng, xa như vậy, không cưỡi ngựa cũng phải ngồi xe, Nộn Thảo sống chết không chịu cưỡi ngựa, cho nên Nam Cung Thừa Phong không có biện pháp, bắt Nguyệt Nha Nhi dắt đến một đám la đến.

Nộn Thảo nhìn đám la có vẻ vô cùng cấu kỉnh, có chút khó xử, nghĩ thầm chúng nó nói sao cũng là con cháu của ngựa cùng lừa, trên người cũng chảy mã huyết, nhưng ta hiện tại không thể khôi phục nguyên hình, cũng chỉ có thể gắng gượng mà ngồi, nếu không chủ nhân nhất định sẽ hoài nghi. Không chỉ vậy, ta còn nhất định phải theo hắc đến Thiên Sơn, người ta nói dọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường, muốn tìm được đáp án của yêu tiên, phải đi nhiều một chút, mới tìm được đáp án phi tiên a.

Vì vậy Nam Cung Thừa Phong cưỡi ngựa, Nộn Thảo thì cưỡi la, đoàn người liền trùng trùng điệp điệp lên đường.

Bởi vì hành trình không cần gấp gáp, cho nên Nam Cung Thừa Phong cùng Nộn Thảo vừa đi vừa nói chuyện phiếm, hắc nghĩ rằng với trí thông minh của Nộn Thảo, hai ba câu làm cho hắc nói hết ra cũng không phải khó.

“Nộn Thảo, trước đây ngươi ở đâu? Nơi đó ngươi có thân nhân và bằng hữu không? Vì sao lại đến thảo tràng của ta? Ngươi yên tâm, ta chỉ là hỏi một chút mà thôi, đường đi rất buồn chán, nếu không trò chuyện, chẳng khác gì muốn buồn chết, đúng không?”, Nam Cung Thừa Phong bày ra sắc mặt “ta là chủ nhân hòa nhã dễ gần”, nói lời khách sáo với Nộn Thảo.

Nộn Thảo bởi vì nhất quán trung thành, cho nên cảnh giới đối với chủ nhân là vô cùng thấp, nghe vậy không chút suy nghĩ trả lời: “Ta ở một nơi thế ngoại đào nguyên, là Vụ Ẩn Sơn, ta vốn dĩ không ở nơi đó, thế nhưng sau khi sư phụ ta thăng thiên, ta không có chỗ để đi, đến Vụ Ẩn Sơn, nơi đó ta có mười một bằng hữu, vốn dĩ chúng ta là thủy hỏa bất dung, đánh thật nhiều năm, nhưng sau đó chúng ta phát hiện tất cả đoàn kết cùng một chỗ, lực lượng mới có thể mạnh. Cho nên chúng ta trở thành bằng hữu, ân, sau đó nữa, vì một sứ mệnh cực kì đặc biệt, cho nên chúng ta đều hạ sơn, ta... ta không biết rõ đường, bị lạc, cũng không biết thế nào đến được thảo tràng của ngươi, sau đó nữa, ngươi đều đã biết”

Hắc nói rất chậm, bởi vì muốn cẩn thận không nói sẩy làm bại lộ thân phận. Vì vậy Nam Cung Thừa Phong vừa nghe vừa gật đầu, trong lòng phân tích như sau.

Nộn Thảo vốn đi theo sư phụ của hắc học nghệ, sau đó sư phụ của hắc chết, hắc liền bị kẻ địch chưa biết là ai kia thu nạp, theo kẻ địch chưa biết là ai kia đến một nơi tên là Vụ Ẩn Sơn, ở nơi đó, có mười một tên nội gián khác được kẻ địch đào tạo, để huấn luyện bọn họ, kẻ địch tàn khốc để bọn họ tự giết lẫn nhau, thế nhưng không biết vì sao, có lẽ là vì thực lực của bọn họ tương đương, tiếp tục tàn sát có thể đồng vu quy tội, cũng có thể là tên đứng đầu cần nhiều người thi hành nhiệm vụ, tóm lại là hắc đổi ý, dùng thủ đoạn để Nộn Thảo bọn họ ngừng tàn sát, chỉ đáng thương cho Nộn Thảo tiểu hài tử ngây thơ hồn nhiên, mới có thể bị hắc dùng đạo lý chó má “đoàn kết lực lượng đại” lừa gạt. Sau đó, Nộn Thảo bị phái đến cạnh mình làm nội gián, hắc không thể nói là đến để bí mật trà trộn vào thảo tràng của mình, chỉ có thể nói là lạc đường, ân, đừng nói, như vậy xem ra, Nộn Thảo cũng có chút thông minh, tuy rằng bị mình dùng một cái phân tích vĩ đại như vậy nhìn ra, nhưng đó là bởi vì mình tài trí, mà cho thấy, Nộn Thảo cũng không làm bại lộ mục đích của hắc.

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì?”, Nộn Thảo hiếu kì hỏi.

“Không có gì, không có gì. Ha hã, đã trưa rồi, Nộn Thảo, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi”. Nam Cung Thừa Phong cười đánh lạc hướng, quyết định ngày mai phái người đi tìm xem nơi nào là “Vụ Ẩn Sơn”

Buổi tối, mọi người nghỉ lại trong một thị trấn nhỏ, Nam Cung Thừa Phong bao hết một nhà trọ, sau đó mang theo Nộn Thảo đến một tửu lâu, những người còn lại tự kết đoàn đi ăn.

Vào trong tửu lâu, Nam Cung Thừa Phong đầu tiên là gọi lên một chút mứt hoa quả cùng một bầu rượu. Hắc có ý kiến hay, đem Nộn Thảo chuốc say, hảo hảo làm chút chuyện tình vui vẻ, xem Nộn Thảo thuần phát như vậy, chỉ cần thân thể cho mình rồi, sẽ đem cả tâm cũng cho mình, nói như vậy, mình không chỉ chiếm được tiểu mỹ nhân, còn chiếm được một nội gián trung thành, đây là chuyện tuyệt vời biết bao nhiêu a.

Nộn Thảo từ đầu không chịu uống rượu, không chịu nổi ánh mắt nghi hoặc của chủ nhân, hần khóc không ra nước mắt nhìn chăm chăm cây cỏ trong hậu viện tửu lâu ngoài cửa sổ, thầm nghĩ nếu như có thể để ta đến đó ăn một bữa, vậy thật tốt a, ô ô ô... Một khắc thất thần, trong miệng đã bị Nam Cung Thừa Phong đổ vào một chén rượu.

“A... Cay quá a cay quá a...”, Nộn Thảo không chịu được đuổi đầu lưỡi ra ngoài, nghĩ thầm khó uống như vậy vì sao nhân loại lại thích, thực sự là không hiểu được tư duy bọn họ. Ô ô ô, ta chỉ cần chạy đi ăn cỏ là được rồi...

Nộn Thảo đang muốn đứng dậy, lại bị Nam Cung Thừa Phong lôi xuống lại, nghe hần cười nói: “Không cay đâu, uống thêm mấy ngụm nữa là tốt rồi, thật đó, đây là cực phẩm Mao Thai, nếu không phải ta, chương quỹ còn không chịu bán, nào, uống thêm một chén”

Phải nói, năng lực thích ứng của mã yêu Nộn Thảo rất mạnh. Khi hần uống xong chén thứ hai, liền cảm thấy thứ này cũng không đến nỗi cay, đến lúc uống chén thứ ba, hần căn bản là thích cái vị này rồi, cay cay mang theo ngào ngạt mùi hương.

Vì vậy hai người, một người rót đến cao hứng một người uống đến cao hứng, một người trong lòng có ý xấu âm thầm suy tính chủ ý bất lương, một người ngây thơ vô tâm rót rót uống uống vui vẻ không gì sánh được.

Sau đó nữa, khi thức ăn được dọn lên, trên bàn đã chất hơn mười bình cực phẩm Mao Thai, giữa lúc Nam Cung Thừa Phong kinh hãi cho rằng đã đụng phải ngàn chén không say trong truyền thuyết, Nộn Thảo “rầm” một tiếng ngã xuống bàn.

“A ha...”, Nam Cung Thừa Phong hưng phấn đến không nhận được la lớn, ôm lấy Nộn Thảo, vẻ mặt cười gian gọi mã xa, mục tiêu xác định là đi thẳng về nhà trọ.

Vì vậy, bọn người hầu đi ăn trở về liền nhìn thấy chủ tử luôn có người hầu hạ vậy mà lại ôm Nộn Thảo trở về, xem hình dạng Nộn Thảo nằm trong lòng hần không nhúc nhích, rõ ràng là thể lực quá tiêu hao. Bọn người hầu biến sắc, ánh mắt sáng lên, trong lòng đều có lý giải.

Duy độc Nguyệt Nha Nhi trong lòng nói thầm, thầm nghĩ kì quái, chủ tử rốt cuộc có ăn Nộn Thảo chưa? Xem ra là ăn rồi, vì Nộn Thảo không động đậy được nữa, thế nhưng nếu ăn rồi, vì sao trên mặt chủ tử chủ tử vẫn là biểu *** cầu bất mãn?

Bọn người hầu ở chỗ này nghi hoặc tạm thời không nói đến nữa, lại nói Nam Cung Thừa Phong, hần ôm Nộn Thảo một đường thẳng về phòng mình, thẳng tắp nhào tới trên giường, bởi vì là phòng chữ Thiên, cho nên giường rất lớn cũng rất xa hoa, còn có màn giường màu tím nhạt khẽ lay động.

6. Chương 5

Đem Nộn Thảo đặt lên giường, bàn tay mò đến trên đai lưng hần, còn chưa kịp động thủ mở ra, chợt thấy hai mắt to ngập nước của Nộn Thảo bỗng nhiên mơ màng mở ra, Nam Cung Thừa Phong sợ run, còn tưởng rằng âm mưu bại lộ rồi. Nhưng hần lập tức thấy được hai mắt Nộn Thảo giống như hoàn toàn không có tiêu cự, mờ mờ lung lung mơ hồ, trong lòng lại bình tĩnh.

“Chủ... chủ nhân, người đang làm gì? Người... người muốn cưới ta sao?”, Nộn Thảo mơ mơ màng màng hỏi, uống say rồi hần lại nhớ tới sứ mệnh cùng chức trách của một con ngựa.

“Không, ta không cưới người, chờ lát nữa cho người cưới ta”, Nam Cung Thừa Phong cười như hồ ly trộm được gà, trên thực tế đích xác cũng sắp thành công rồi.

Hần trong lòng âm thầm khoái trá mà nghĩ, kỳ thật nửa tỉnh nửa say như vậy rất tốt, nhìn hình dạng hần muốn chống lại mà không thể chống lại nhất định rất hưởng thụ, không sai, còn là rất có tình thú, hơn nữa chờ một chút có thể áp dụng Quan âm tọa liên thức, a ha ha ha...

Ngay tại khi hần âm thầm đắc ý, Nộn Thảo vẫn đang mơ hồ bỗng nhiên ngồi dậy, nắm lấy vai Nam Cung Thừa Phong lay mạnh: “Thật... Thật vậy sao chủ nhân? Người... người thật sự sẽ cho ta cưới người, sẽ không lấy roi đánh ta chứ?”

“Đương nhiên đương nhiên, ta làm sao lại lấy roi đánh người chứ? Ta còn phải hảo hảo thương người, chỉ cần người ngoan ngoãn cười ta”. Nam Cung Thừa Phong lộ ra vẻ mặt háo sắc, nhào tới phóng như sói đói thấy dê con, sau một khắc, hắn chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, Nộn Thảo vốn phải là ở trong ngực lại vô tung vô ảnh, trên lưng giống như có một tòa núi lớn, cảm thấy nặng vô cùng.

“Giá... giá...”, trên lưng truyền tới thanh âm vui vẻ, hai bàn chân nho nhỏ tinh tế đụng đưa tới trước mặt, Nam Cung Thừa Phong bị ép tới không nhịn được tứ chi chống đất đỡ thân thể, trong ngực nảy lên một sự cảm bất hảo, gian nan nhìn lại, quả nhiên là thấy Nộn Thảo mặt đỏ bừng đang ở trên lưng mình vung vung cánh tay nhỏ, cao hứng bừa bừa hét to.

“Đi mau... đi mau... giá... nga ha ha, trách không được mọi người đều thích cười ngựa, cảm giác này thật thoải mái a, hắc hắc, bất quá ta phát hiện cười người cảm giác còn thoải mái hơn”. Nộn Thảo ở trên lưng Nam Cung Thừa Phong hơi nhắc người lên, lại hạ xuống, lại nhắc lên lại hạ xuống, thật giống như là xóc nảy trên lưng ngựa.

“Nộn Thảo, xuống, người biết người đang làm gì không?”, Nam Cung Thừa Phong tái xám, cắn răng hỏi người trên lưng, phản rồi phản rồi, tên tiểu phó nhân này cũng dám xem bản vương như ngựa mà cưỡi, nhớ lần trước đến Hoàng Cung, nhi tử của Hoàng Cô âm ỉ đòi công, mình nhìn cũng chưa từng nhìn qua hắn một cái, ngày hôm nay vậy mà lại bị một tiểu nhân cưỡi, chuyện này... chuyện này nếu truyền ra, Nam Cung Thừa Phong hắn làm sao làm người.

“Không xuống không xuống, cười người thật thoải mái...”, hai mắt Nộn Thảo mệnh mang nước, mạnh vung tay lên: “Rõ ràng là người muốn ta cười a, hừ hừ, ta vì người kéo xe nhiều năm như vậy, lần này cũng đến phiên người thô ta rồi”. Hắn bỗng nhiên tức giận, kéo tóc Nam Cung Thừa Phong quát hỏi: “Vì sao không đi? Giá... Di? Vì sao còn không đi? Giá giá giá... được, một roi, roi đâu? Ta muốn tìm roi... Hắc hắc, uống ngon, rượu hảo...”

Nam Cung Thừa Phong tức giận đến hít thở không thông, thầm nghĩ ta thế này còn không phải ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo sao? Bất quá cũng không thể trách ta a, ai biết được Nộn Thảo mỹ nhân uống rượu hóa bạo long, tửu phẩm cũng quá kém đi, ô ô ô, ta sao lại xui xẻo như thế a, người này cứ nhiên nhớ ra hết nợ cũ kiếp trước tính lên đầu ta, nếu không làm sao lại nói đã thay ta kéo xe nhiều năm như vậy, nhất định kiếp trước hắn là ngựa được ta dưỡng, oán hận tích nhiều năm, hôm nay mượn cơ hội tới báo thù, ô ô ô...

“A, không được kéo tóc ta a, tên lừa đảo rượu phẩm bất hảo nhà người a, đau quá a”. Nam Cung Thừa Phong nhắc người muốn hất Nộn Thảo từ trên lưng xuống, kết quả hai tay vừa giơ lên, thân thể lại nặng hơn vài phần, bên tai vang lên tiếng quát của Nộn Thảo: “Hảo, người còn dám liêu chân, ngày mai ta đem hai chân người đánh thành chân ngựa, giá.... đi, đi mau”

“Người buông tay, đừng kéo tóc ta, người kéo đau ta ta còn đi cái rắm a”

Nam Cung Thừa Phong cũng phát hỏa, đau xót thương cảm không biết tóc đã rụng mất bao nhiêu sợi, da đầu đã có chút tê dại rồi, Nộn Thảo chết tiệt này, hắn phát thệ, chờ tên say rượu kia tỉnh lại, sẽ bắt hắn công mình đi ba vòng quanh khách sạn, a a a, quá đáng giận rồi.

“Trước đây không phải người cũng như thế kéo lông bờm ta sao? Vì sao hiện tại ta không thể kéo lông bờm của người? Không, là tóc?”. Nộn Thảo cúi đầu hỏi, sau đó thẳng người dậy dắc ý lung lay hai cái, động tác giống như con ngựa khi vui lắc lắc đầu: “Giá... giá giá giá... người khác có bò a, ta có tiểu hồng mã, bò chậm rãi đi a, hồng mã chạy nhanh nhanh... “. Hắn hất lớn đồng dao của bọn nhỏ vùng Giang Chiết.

Nam Cung Thừa Phong chỉ chút nữa là ghiến đến gãy răng, nghĩ thâm kiếp trước ta là chủ nhân ác độc như thế sao? Còn hồ chút là kéo bờm hắn. Tức chết ta rồi, vì sao ta hất hắn xuống không được? Ân, xem ra Nộn Thảo quả nhiên là một cao thủ, cũng may hắn say, bằng không nếu chủ nhân hắn ra lệnh tìm thời cơ thuận lợi ám sát ta, ta hiện tại không phải là mệnh treo chỉ mảnh rồi sao?

Nghĩ tới đây, Nam Cung Thừa Phong vội vàng bò tới vài bước, một bên cắn hận nói trong lòng: hừ, đại trượng phu có được dân được, nếu còn tiếp tục giằng co, vạn nhất hắn nhớ tới phải giết ta thì biết làm sao bây giờ? Đi thôi, không phải chỉ là đi vài bước sao? Có là gì? Đúng, coi như là tản bộ đi, chỉ có điều lúc

trước là lấy hai chân tản bộ, hiện tại thành bốn chân thôi, cùng lắm thì coi như trên chân công một con lợn rừng là được rồi.

Nam Cung Thừa Phong cảm hận đầy mình đi vòng tròn trong phòng, nhưng mà Nộn Thảo còn không hài lòng, nắm lấy cổ hần nói: “Quá chậm rồi quá chậm rồi, lúc người cười ta, ta đều là sai chân chạy, người cái này gọi là chạy sao? Người so với rùa trên núi chúng ta chạy còn chậm hơn, không được, nhanh lên một chút nhanh lên một chút... A, người là lừa sao? Đi vòng tròn làm gì? Ta muốn người chạy muốn người chạy...”

Nam Cung Thừa Phong thật là muốn khóc ra rồi, người có địa vị cao như hần lại hạ mình làm ngựa cho kẻ tôi tớ, Nộn Thảo vậy mà còn oán hần chạy chậm, bắt hần chạy nhanh lên sao? Tóc đau quá, tên thói đồng tây này hạ thủ đúng là tàn nhẫn a... Hần trong lòng tàn bạo nguyên rùa, đồng thời tưởng tượng ra cảnh thi triển các loại cực hình lên người tên hạ nhân đang ở trên lưng mình điều vô giương oai, như vậy mới có thể khiến mình thoải mái một chút.

“Thật... thật mệt a...”, bỗng nhiên, sức nặng trên lưng nhẹ đi rất nhiều, “đông” một tiếng, Nộn Thảo từ trên lưng hần ngã xuống, tứ chi hướng lên trời nằm trên mặt đất, trong miệng còn lầm bầm: “Hảo... hảo tửu... uống rượu, chủ nhân, chúng ta... chúng ta uống...”

“Hừ hừ, người hiện tại nhớ ra ta là chủ nhân của người rồi sao?”, Nam Cung Thừa Phong từ trên mặt đất chọt vật bò lên, tiêu sái hất đầu về phía sau một cái, tàn bạo cười, hướng về Nộn Thảo đang mất ý thức gầm nhẹ nói: “Nói cho người, hiện tại tất cả của người ta đều nắm trong tay, nịnh bợ là vô ích, cầu xin tha thứ cũng là vô ích... Nói chung, cái gì cũng không ngăn được ta trả thù người, người chờ xem... Ân, để ta nghĩ thử, trước tiên nên làm gì? Có rồi, trước tiên đem người cột lại lên giường làm ba trăm hiệp, hắc hắc hắc...”, hần vừa nói vừa cỡi y phục Nộn Thảo.

“Đừng... chủ nhân, ta biết sai rồi, đừng... đừng đánh ta a...”, biểu tình Nộn Thảo bỗng trở nên sợ hãi không gì tránh được, sắc mặt cũng một mảnh trắng bệch. Nam Cung Thừa Phong không tự chủ được sờ sờ một chút, sau đó liền nhìn thấy Nộn Thảo quơ quơ hai tay, ai ai khóc nói: “Đừng, đừng đánh, chủ nhân, ta... ta làm việc, ta đi thờ hàng... ta đi kéo dẹt... ta đi kéo cày... ta đi kéo xe... ta... thật... đau quá a, roi đánh đau quá a...”

Móng vuốt sắc lang của Nam Cung Thừa Phong cứ như thế dừng lại giữa đám y phục đã cởi hơn nửa của Nộn Thảo, ngực không khỏi buồn bực, thâm nghĩ kiếp trước ta hung ác như vậy sao? Bắt một con ngựa như Nộn Thảo làm hết việc của lừa, la, bò, vậy sẽ không phải là Nộn Thảo làm việc mệt nhọc mà chết chứ? Ân, xem cách cầu xin này, chuyện đó cũng không phải không có khả năng a, thật nghĩ không ra kiếp trước ta là kẻ tâm tư hung ác như thế, kì quái a, nếu kiếp trước ta hung ác như thế, kiếp này còn có thể gửi hồn sống trong nơi phú quý sao? Chẳng lẽ báo ứng của ta là khi tuổi già? Nhưng thầy bói rõ ràng nói ta phú quý suốt đời thê hiên tử hiếu, lúc tuổi già rất có tiền duyên, có thể được thăng tiên a, vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Chủ nhân... ta... ta đói quá, ta mệt quá... cho ta... nghỉ một chút, ta... ta muốn ăn chút cây cỏ, một chút cỏ khô cũng được, ta đói quá a... trên người cũng rất đau nhức...”, Nộn Thảo bỗng nhiên cuộn tròn lại, hai mắt nhắm chặt chậm rãi chảy ra một giọt nước mắt, tay chân đều run rẩy, không ngừng lầm bầm: “Mệt... thực sự mệt mỏi quá, ta... ta chịu không được nữa...”

Nam Cung Thừa Phong mũi chưa xót, nước mắt cá sấu suýt chút nữa lăn xuống, hần ôm lấy Nộn Thảo, đem hần đặt lên giường, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể đang cuộn tròn, ôn nhu nói: “Ngoan, Nộn Thảo, người đã mệt rồi đúng không, vậy hảo hảo nghỉ ngơi một chút, chủ nhân ở ngay bên cạnh chăm sóc người, không bắt người làm việc, cho người ăn cỏ non có được không?”

Nộn Thảo ở trong lòng hần duỗi ra thân thể, cảm kích gián đoạn nói: “Chủ nhân, người... người làm sao lại trở nên tốt như vậy... người...trước đây người đều rất hung dữ... chỉ biết đánh ta, không uống rượu đánh ta, uống rượu cũng đánh ta, nói ta làm việc ít... nói ta ăn nhiều cỏ, ta rõ ràng... rõ ràng chỉ ăn một bữa, trời còn chưa sáng đã thức dậy làm việc a...”

Nam Cung Thừa Phong nghẹn lời, xem ra kiếp trước thật có chuyện này, Nộn Thảo từ lúc bắt đầu đến giờ nói rất hoàn chỉnh. Chỉ có điều thật kì quái a, từ tự thuật của hần mà nói, kiếp trước ta dường như rất hung ác, thích uống rượu, rượu phẩm cũng không tốt, quan trọng nhất là, ta sở trường là vu oan, đổi trắng thay đen, hơn nữa còn là cái loại hoàn toàn không có lương tâm đổi trắng thay đen, một ngày đêm cho ăn

một lần ta cứ nhiên nói hần ăn nhiều, trời chưa sáng đã thức dậy làm việc ta cứ nhiên nói hần làm việc ít, vậy... vậy kiếp trước ta cũng có chút làm người khác không thể tiếp nhận rồi.

Nam Cung Thừa Phong rơi vào bóng ma kiếp trước phiền muộn một đêm, cuối cùng hần bắt tri bất giác ngủ bên cạnh Nộn Thảo.

Ánh dương chiếu vào trong phòng làm Nam Cung Thừa Phong mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường, mà Nộn Thảo vốn phải là cũng đang nằm trên giường lại không thấy hình bóng.

Hần vội vã bò dậy, nghĩ thầm Nộn Thảo đâu? Không phải là chạy mất rồi chứ? Nghe nói có những người say sau khi tỉnh, vẫn nhớ rõ ràng những gì xảy ra, cho nên có khi nào hần vì tối hôm qua làm việc quá phận với ta, mà không dám ở lại hầu hạ ta nữa rồi không?

Còn đang nghĩ ngợi thì đã thấy Nộn Thảo một thân bạch y thần thái phi dương đi vào, thấy hần đã dậy liền vui vẻ nói: “Chủ nhân, người tỉnh, ta ra ngoài múc nước cho người rửa mặt, ân, Nguyệt Nha Nhi nói tối hôm qua khẳng định người mệt chết đi, nhưng ta không rõ vì sao lúc hần nói người mệt lại cười tới vui vẻ như vậy, người không phải chủ nhân của hần sao?”

Nam Cung Thừa Phong biết trong ngực tâm phúc mình đang nghĩ cái gì, chỉ có điều hần hiện nay vì lửa giận trong lòng mà cũng muốn mệt chết thật, nhưng tuyệt không phải là cái loại mệt mà Nguyệt Nha Nhi lý giải ra! Hừ, tên gia hỏa kia, tiền tiêu vật tháng này trừ hết, dám đem chủ nhân từ ái như ta nghĩ thành sắc lang. Hần trong lòng rất không thêm phân phải trái mà định tội Nguyệt Nha Nhi.

Đáng thương thay Nguyệt Nha Nhi còn chưa biết tiền tiêu vật của mình vì một câu nói vô tâm của Nộn Thảo mà lần thứ hai bị trừ hết. Vẫn còn đang gọi người đánh bạc, cực xem lúc chủ tử đi ra có hay không có vành mắt.

Nộn Thảo bưng nước cho Nam Cung Thừa Phong rửa mặt, đợi đến lúc hần sơ tẩy xong, Nam Cung Thừa Phong nhìn Nộn Thảo trương ra khuôn mặt xinh đẹp nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn lại vành mắt đen sì của mình, bực bội khó chịu ghen cả đêm lập tức bộc phát.

“Nộn Thảo, chuyện đêm qua, người còn nhớ rõ không?”, hần trầm trầm giọng hỏi, thấy Nộn Thảo mở miệng lắc đầu, cơn tức đột nhiên nảy lên: “Không nhớ gì cả? Hảo, ta đây nhắc nhở người một chút, người cùng ta đi ăn, sau đó ta mời người uống rượu, tổng cộng người uống hơn mười bình cực phẩm Mao Thai, những chuyện này người đều không nhớ rõ?”

“Ta... ta vốn không muốn uống rượu, là chủ nhân bức ta uống.”, Nộn Thảo cuống cuống phân trần, khuôn mặt nhỏ nhắn vì bị vu hãm mà đỏ bừng: “Ta nói không uống không uống, chủ nhân cứ bức ta uống, ta thấy vị đạo không tệ lắm, mới... mới uống... Ta cũng không muốn uống nhiều như vậy...”, hần lùi một bước về phía sau: “Chủ nhân, đừng... đừng bán ta, ta... ta vừa già vừa già, không nhiều tiền đâu, thực sự không nhiều tiền đâu.”

Cái này hần là không sai, Nguyệt Nha Nhi từng nói nhìn hần gió thổi một cái cũng có thể ngã, ai bảo hần đã sớm nhập cốc tu luyện, một nghìn năm không ăn gì, có thể béo chỗ nào. Hơn nữa hần cũng đã hơn một nghìn tuổi rồi, già lắm rồi a, cho nên hần đích thật là vừa già vừa già, chủ nhân bán hần cũng không được nhiều tiền. Nộn Thảo nhớ về hơn nghìn năm trước, chủ nhân kia lúc nào uống rượu xong cũng nói muốn đem hần đi bán, làm hại Nộn Thảo vừa nghe đến chữ rượu đã lập tức nghĩ tới mối nguy bị bán.

Nộn Thảo này thật có trí tưởng tượng. Nam Cung Thừa Phong triệt để không nói được gì nữa, nghĩ thầm rốt cuộc là từ đâu mà hần suy luận ra mình muốn đem hần đi bán? Nói đùa sao, thịt còn chưa ăn được, hần có thể bán sao? Ân, tử mị ngấm lại, dù là ăn rồi thì nhất định cũng là ngọt ngào thơm ngon không gì sánh được, cho nên, không thể bán, nói cái gì cũng không thể bán.

“Bán người sao? Chính miệng người nói, người vừa già vừa già, thật sự là không đáng bán, nhưng mà...”, Nam Cung Thừa Phong nguy hiểm đánh giá Nộn Thảo: “Nhưng mà cũng không sao, người có thể dùng thân thể trả nợ.” Hần áp sát vào Nộn Thảo, dùng ánh mắt háo sắc không có hảo ý nhìn Nộn Thảo, tay xoa cằm, làm ra biểu tình của mấy tên công tử nhà giàu ăn chơi đúng tiêu chuẩn.

Nộn Thảo nhin không được lui về phía sau mấy bước, thầm nghĩ: ánh mắt này của chủ nhân sao giống như đang ước lượng xem ta được mấy lượng thịt, hần sẽ không đem ta đi làm thịt chứ? Cũng may trên Vụ Ân

sơn đã hơn một nghìn năm không ăn cơm, vóc người rất gầy.

Hắn nghĩ tới đây, liền nhin được giơ cánh tay lên trước mặt Nam Cung Thừa Phong, vén tay áo lên lăm lăm nói: “Chủ... chủ nhân người xem, ta... ta rất gầy, người xem cánh tay ta đều là xương, người... người thực sự không nên ăn ta, người giữ ta lại, so với ăn ta hữu dụng hơn.”

“Di, người rất thông minh nha.”, Nam Cung Thừa Phong cười quái dị: “Biết được tâm tư của chủ nhân.” Hắn say mê sờ sờ cánh tay trơn mịn trắng nõn của Nộn Thảo, sờ sờ lại xoa xoa: “Àn, không tồi, đâu có gầy a, rõ ràng ngay cả xương cũng nhỏ nhắn mềm mại, thân thể như vậy là rất hợp khẩu vị của chủ nhân.” Hắn càng nói càng tham, “ừng ực” nuốt nước bọt, liền đẩy ngã Nộn Thảo lên giường.

“Không... đừng mà chủ nhân...”, Nộn Thảo luống cuống, không ngờ chủ nhân lại không chê hắn gầy, hắn hoảng loạn đưa mắt nhìn cánh tay của mình, bưng tỉnh đại ngộ: nga, thì ra cánh tay ta không gầy, vậy... vậy ở đâu gầy... đúng rồi... hắn bỗng nhiên cúi đại lưng, đồng thời vén vạt áo, lộ ra bộ ngực trắng nõn cùng cái bụng nhỏ, vẻ mặt chờ mong nhìn Nam Cung Thừa Phong.

Nam Cung Thừa Phong cái này sung sướng a, vừa nhìn Nộn Thảo vừa nghĩ trong lòng: cũng không tệ lắm, rất hiểu phong tình, xem ra đúng là đã nhặt được bảo bối, chắc chắn, phong nguyệt vô biên a, thân thể trắng nõn, giống như có thể nổi được trên mặt nước vậy a.

Đang nghĩ ngợi, bên tai lại vang lên thanh âm sợ hãi của Nộn Thảo: “Chủ nhân, người xem xem... ta... ta ở chỗ này rất gầy đúng không? Người xem ngay cả xương ta cũng nhô lên rồi.” Hắn nắm lấy bàn tay Nam Cung Thừa Phong sờ lên xương sườn của mình.

“Àn, hơi gầy một chút.” Nam Cung Thừa Phong nhân cơ hội sờ sảng, sờ sờ véo véo, dùng thanh âm bao hàm tình cảm nói: “Nhưng cũng không sao, sau này chủ nhân sẽ dưỡng phì. Còn hiện tại, àn, kỳ thật ta cũng không có phản cảm với xương, nhất là những khi cực kỳ đói, ta đều ăn hết.”

Nộn Thảo vừa nghe câu đầu của hắn thì thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ sau này ta không được ăn gì của chủ nhân, nếu phì ra sẽ bị làm thịt. Ai ngờ một khắc sau, liền nghe được Nam Cung Thừa Phong nói hắn thích ăn xương, còn nói lúc cực kỳ đói sẽ ăn hết, làm Nộn Thảo sợ đến nhảy dựng lên: “Đừng đừng đừng, chủ nhân, người đói bụng ta có thể đi lấy điểm tâm cho người, cầu xin người đừng ăn ta...”

Nam Cung Thừa Phong hiện tại đã là tên đã căng dây, đâu chịu ăn thứ khác, nhìn dáng dấp kinh hoàng của Nộn Thảo, càng thêm bảy phần xinh đẹp tám phần khả ái, không khỏi tâm dương khó nhịn, kéo hắn đè lên trên giường, khàn giọng nói: “Àn liền bây giờ, ta không đợi được nữa.” Nói xong, liền vươn tay cởi hết mấy món y phục còn lại trên người Nộn Thảo.

“A a a...” , Nộn Thảo liều mạng giãy dụa, mắt thấy y phục từng lớp từng lớp bị cởi, hắn cho rằng mình thật sắp bị ăn, tuy rằng không hiểu Nam Cung Thừa Phong sao lại có ý thích ăn thịt người, nhưng lúc này hắn không rảnh suy nghĩ nhiều, chỉ một lòng nghĩ muốn chạy. Mà dựa vào cái thân thể nhu nhược này, muốn từ trong tay Nam Cung Thừa Phong chạy đi còn khó hơn lên trời.

Vì vậy nộn thảo quyết định thật nhanh, hắn dùng sức giãy một cái, từ trong tay Nam Cung Thừa Phong giãy ra, sau đó cố sức lăn xuống đất, trong một khắc, trước mặt Nam Cung Thừa Phong xuất hiện một con ngựa rất lớn, to hơn bất kỳ con ngựa nào Nam Cung Thừa Phong từng thấy trước đây, cả người trắng như tuyết, chỉ có bốn vó là thuần hắc sắc.

Nam Cung Thừa Phong suýt chút nữa sợ đến bỏ nhào xuống đất, ánh mắt lộ ra sợ hãi, dù cho hắn là Nghiễm Trạch Tiểu vương gia không sợ trời không sợ đất, cũng không có nghĩa là sau khi hắn thấy Nộn Thảo biến hình sẽ bảo trì được trấn định, hắn run run chỉ vào Nộn Thảo, ngay cả thanh âm cũng biến đổi: “Người người... người là... người là...”

Nộn Thảo dường như từ trong ánh mắt sợ hãi của Nam Cung Thừa Phong cảm nhận được gì đó, chẳng biết vì sao, khi này hắn còn một lòng muốn thoát khỏi Nam Cung Thừa Phong, thoát khỏi số phận bị ăn, nhưng lúc này nhìn thấy ánh mắt không dám tin của đối phương, trong ngực dường như có chút đau nhức, vì vậy vội vã lăn một cái, biến trở lại hình dạng Nộn Thảo, tay chân luống cuống nhìn Nam Cung Thừa Phong.

“Người là yêu tinh?”, Nam Cung Thừa Phong sắc mặt trắng bệch, âm điệu đều thay đổi: “Người... người là một con mã yêu, thì ra người là yêu tinh...”

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, rút ra Tử Hồng nhuyễn kiếm bên hông, chỉ vào Nộn Thảo, vẻ mặt quyết liệt. Từ xưa đến nay nhân yêu không thể cùng tồn tại, mã yêu này đến bên cạnh mình, tuyệt không có hảo tâm. Đây là ý nghĩ đầu tiên mọc lên trong ngực hắn.

Nộn Thảo nhìn nhân thần Nam Cung Thừa Phong, lại nhìn nhuyễn kiếm trong tay hắn, bỗng nhiên ý thức được điều gì, trong đôi mắt tràn đầy thần sắc thương tâm tuyệt vọng. Đôi mắt ôn nhu nhìn Nam Cung Thừa Phong, thấp giọng nói: “Ta... chủ nhân, ta... ta không định thương tổn người, ta... ta chỉ là sợ người sẽ ăn tươi ta, cho nên... cho nên muốn biến về nguyên hình chạy trốn, chủ nhân, ta... ta kì thực rất thích người, bởi vì... bởi vì người là chủ nhân tốt nhất của ta, người không đánh ta, cũng... cũng không mắng ta, người lại cho ta uống rượu, chủ nhân... ta... ta thực sự rất thích người...”

Mình thật là ngu ngốc a, còn ở chỗ này giải thích cái gì, rõ ràng từ trong sách đã biết nhân yêu không thể cùng tồn tại, làm sao còn có thể chờ mong chủ nhân sẽ tin tưởng mình, chờ mong hắn có thể cùng mình tiếp tục ở cùng một chỗ, trên thực tế, hắn không bị mình lừa chết là đã không tồi rồi, không phải sao?

Nộn Thảo nghĩ tới đây, lòng đau vô cùng, hắn nhìn thanh kiếm trong tay Nam Cung Thừa Phong, bỗng nhiên quay người lại, phá cửa xông ra ngoài, bởi vậy hắn không nhìn thấy, phía sau, Nam Cung Thừa Phong lộ ra nhân thần mờ mịt, nhuyễn kiếm trong tay cũng rơi xuống trên mặt đất, nhưng đến khi hắn thì thào gọi tên Nộn Thảo, như vừa tỉnh mộng muốn đuổi theo, Nộn Thảo đã sớm chạy xa.

“Nộn Thảo... Nộn Thảo...”

Nam Cung Thừa Phong cầm quần từ trong phòng lao ra, vội vã cột dây lưng, khi này hắn quá sắc tâm, không đợi lột được y phục Nộn Thảo, trước hết đã cởi dây lưng của mình ra, kết quả vừa nhảy xuống giường, quần lập tức rớt xuống, hại hắn phải chật vật nắm quần chạy ra.

Phóng mắt nhìn xung quanh, nào còn có bóng dáng Nộn Thảo, khách *** một mảng hỗn độn, đám người hầu của hắn đều mất trùng miệng mở há tại chỗ.

Cuối cùng Nguyệt Nha Nhi phục hồi tinh thần lại, vội vã chạy đến trước mặt hắn nói: “Gia, vừa nãy từ trong phòng người và Nộn Thảo có một con đại mã chạy ra, chạy rất nhanh a, giống như một trận gió vậy, nhìn xem, đồng hỗn độn trước mắt đều là hắn làm ra. Gia a, lúc này chưởng quỹ và tiểu nhị đều không có ở đây, không làm ai làm nhân chứng cho chúng ta, bọn họ khẳng định sẽ bắt chúng ta đền tiền a.”

Nguyệt Nha Nhi nói nói, trên mặt hiện lên một tia tiểu ý tham lam, hắc hắc cười nói: “Bất quá gia a, con ngựa cũng không phải phạm mã, tiểu nhân không dám nói là kiến thức uyên bác, thế nhưng ta đã theo gia nhiều năm như vậy, vào nam ra bắc, nhân lực cũng đã luyện được không tồi, gia, chúng ta nói chuyện này với chưởng quỹ, hắn đòi đền tiền thì chúng ta đền tiền, nhưng thế nào cũng phải bắt hắn đem con ngựa đó ra, gia, người tin tưởng ta, ta khẳng định là một danh câu...”

Hắn đang nói, bỗng nhiên nghi hoặc nhìn về phía Nam Cung Thừa Phong đang ngẩn người: “Không đúng a gia, gia, con ngựa đó là từ trong phòng của người và Nộn Thảo lao ra, người và Nộn Thảo không thấy sao? Người làm sao lại có thể bỏ qua con ngựa đó, di, Nộn Thảo đâu? Nộn Thảo đi đâu rồi?”, Nguyệt Nha Nhi vừa rồi thật sự là quá hưng phấn rồi, mãi đến lúc này mới phát giác chỗ không đúng.

“Người... còn không rõ sao? Con ngựa khi nãy... là Nộn Thảo.”, Nam Cung Thừa Phong thất thần nói: “Hắn... hắn là yêu tinh, là một con mã yêu, lẽ nào người không thấy con ngựa đó cao to bất thường sao?”

Thân thể Nam Cung Thừa Phong lung lay vài cái: chuyện gì xảy ra, ngực mình, sao lại đau như thế? Rõ ràng Nộn Thảo là một yêu tinh, rõ ràng ngay từ mình cũng chỉ là muốn ăn hắn mà thôi, rõ ràng... rõ ràng không hề tồn tại cái gì tình cảm thật tâm, thế nhưng... thế nhưng vì sao hồi tưởng lại nhân thần đau xót của Nộn Thảo, hồi tưởng hắn nói sẽ không thương tổn mình, khi hắn nói thích mình, trong lòng lại đau nhức như thế.

“Cái gì? Yêu tinh?”, Nguyệt Nha Nhi cùng một đồng người hầu vừa mới hồi tỉnh lại lần thứ hai hóa đá, qua một lát mới trấn tĩnh lại nhỏ giọng nói: “Trời ạ, vậy xong rồi, tiền này khẳng định phải đền rồi, hơn nữa cũng không mong có được danh câu gì rồi, ai, Nộn Thảo lại là yêu tinh, làm sao có thể? Rõ ràng hắn rất thành thật cũng rất cần mẫn chất phác, tuyệt không giống lúc yêu tinh đáng sợ trong sách viết a, lão thiên, đây... đây thật sự là quá khó tin.”

“Nộn Thảo... Nộn Thảo... Nộn Thảo...”, Nam Cung Thừa Phong đầu tiên là thì thào tự nói, thanh âm dần dần lớn hơn, cuối cùng thật sự là rống lên.

Nguyệt Nha Nhi sợ đến không để ý trật tự chủ tớ, che miệng hắt lại nói nhỏ: “Chủ nhân a, lẽ nào người sợ người ta không biết ở đây chúng ta có một con mã yêu sao? Van cầu người đừng la, mặc kệ nói thế nào, Nộn Thảo hẳn cũng không làm chuyện gì xấu, chúng ta tạm tha hẳn đi.” Hắn chẳng hiểu tâm tư Nam Cung Thừa Phong chút nào, cho rằng đối phương vì bị lừa dối mà quá tức giận, cho nên gầm rú cho hả giận.

Nam Cung Thừa Phong ngừng thanh âm, rầu rĩ nhìn phương hướng Nộn Thảo tiêu thất, trong ngực vẫn là thập phần khó chịu. Nhưng hẳn cả đời kiên cường, không thể lộ ra nhược thái trước mặt thuộc hạ.

Bởi vậy ho khan vài tiếng, miễn cưỡng bức chính mình bình tĩnh lại, thản nhiên nói: “Được rồi, đều đi nghỉ ngơi đi, Nguyệt Nha Nhi, chờ chưởng quỹ tới, người cái gì cũng không cần nói, trả nhiều bạc cho bọn chúng là được.” Nói xong xoay người đi vào phòng, nhìn cả phòng hỗn loạn, nhớ tới trước đây Nộn Thảo còn ở nơi này lộ ra thần tình sợ hãi khả ái, đảo mắt đã thay đổi tất cả, không khỏi thổn thức không nguôi.

Người trong khách *** tuy có hoài nghi, bọn họ cũng thấy một đạo bạch quang từ trong khách *** chạy ra ngoài, thế nhưng Nguyệt Nha Nhi dựa theo lời Nam Cung Thừa Phong, cho bọn họ rất nhiều bạc, đã muốn gấp đôi số tiền tu sửa khách *** rồi. Bởi vậy cả đám đều mặt mày rạng rỡ, cũng không có tâm tư đi truy cứu đạo bạch quang kia nữa.

7. Chương 6

Ngày hôm sau xa đội vẫn tiếp tục đi theo hành trình, chỉ là trong đoàn người thiếu mất một Nộn Thảo. Những người đi cùng đều là tâm phúc của Nam Cung Thừa Phong, đều đã biết chuyện Nộn Thảo là mã yêu, biết hôm nay chủ tử tâm tình khó chịu, cả đám đều câm như hến, thản nhiên chủ nhân bắt nhận cả đời lại bị nhận mỗ trúng mất, để một mã yêu trà trộn trong phủ mấy ngày mà không phát giác, nếu truyền ra ngoài còn đâu mặt mũi của Hỏa nhân kim tinh a, mọi người ai cũng hiểu rõ, những ngày này là tuyệt đối không được cười.

Nguyên do là vì Nam Cung Thừa Phong tuy là con nhà danh gia, đối với ngựa lại rất dụng tâm, được thể nhân xưng là Bá Nhạc, nhưng hẳn thấy vẫn chưa đủ, từng trong một lúc say rượu nói: “Bá Nhạc làm sao so được với mắt nhìn ngựa của bản vương, ta đây là Hỏa nhân kim tinh mới đúng.” Từ đó về sau danh hào Hỏa nhân kim tinh bắt đầu được dùng, hẳn cũng vô cùng mặt dày mà hết sức tán thành. Nếu chuyện hẳn bị mã yêu lừa giỡn thực sự truyền ra, chỉ sợ khiến không ít người cười tới rụng răng luôn.

Ngày đến Bình thành, Nam Cung Thừa Phong vẫn là rầu rĩ như cũ, nghĩ thầm: thực sự là quá kì lạ rồi, tâm tình sao lại vẫn không thay đổi chứ? Bất quá chỉ là một mã yêu mà thôi, hẳn không có khả năng làm hẳn động chân tình đâu. Không được không được, còn tiếp tục như vậy, ngay cả Nguyệt Nha Nhi cũng sẽ công khai chê cười ta.

Ở trong phòng đi lòng vòng nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, thản nhiên, đúng rồi, ta đã nhiều ngày trong mắt chỉ có Nộn Thảo, lại không nhớ trên đời mỹ nhân đâu chỉ nghìn vạn người, Bình Thành vốn là nơi cấm tú phồn hoa cảnh sắc tươi đẹp, không ít kỹ viện có tiếng, nghe nói có thể sánh được với kỹ nghiệp của Giang Nam Tàn Hoài, hôm nay tới đây rồi, sao không đi tìm mấy mỹ nhân, hảo hảo khoái hoạt chút.

Tâm động không bằng hành động, Nam Cung Thừa Phong từ trước đến nay đều là người mạnh mẽ vang dội, lập tức cầm theo hơn mười tờ ngân phiếu, lại phân phó Nguyệt Nha Nhi ôm theo một đồng ngân lượng cùng vàng lá, ngênh ngang ra khỏi khách sạn. Hẳn vốn là người sinh hoạt xa xỉ thích khoe khoang, cho nên xuất môn luôn mang theo rất nhiều vàng bạc ngân phiếu, dù sao thì võ công của hắn cũng rất cao, ven đường lại có thể tùy ý điều động binh lính, cho nên cũng không sợ bị đạo chích đánh cướp.

Chúng người hầu thấy chủ nhân hăng hái xuất môn, trên mặt không còn vẻ suy sụp của mấy ngày trước, liền không khỏi đều yên lòng, không như mấy ngày trước đây, ai cũng cẩn thận kiểm chế không dám thở mạnh, cũng tự đi khoái hoạt thôi.

Chỉ có Nguyệt Nha Nhi, vì Nộn Thảo đã đi mất, cho nên hần lần thứ hai quang vinh thăng chức làm thiếp thân tiểu tư, theo Nam Cung Thừa Phong vào kỹ viện, thăm thân mình đúng là mệnh khổ, nhưng cũng có tâm tư khác, chỉ chờ Nam Cung Thừa Phong tìm được người vừa ý rồi, hần cũng sẽ đi khoái hoạt.

Hai người đi đến Tiêu Hồn Viện nổi danh nhất trong Bình Thành, Tiêu Hồ Viện là chính là nơi nổi tiếng trong thiên hạ, tú bà của nơi này đã từng khoe khoang rằng: cô nương cùng tiểu quan trong viện đều là tuyệt sắc, dù là loại khách nhân khó tính đến đâu, đã đến đây đều có thể tiêu hồn dù là nam tử nổi danh lãnh khốc—— sát thủ cốc chủ Hưởng Thiên Nhai, tới đây rồi cũng bảo đảm hần cốt nhuyển cân tô[xương mềm thịt yếu], từ đó về sau sẽ say hương mỹ nhân đến mức làm trò cười cho thiên hạ. Đương nhiên, Hưởng Thiên Nhai sẽ không vì một câu này mà chạy đến đây chứng thử, cho nên, một câu nói khoác đó thực sự là thối phồng hay sự thật thì không ai biết.

Có điều Nguyệt Nha Nhi lúc này khẳng định tú bà là nói khoác, cũng không phải vì hần không hài lòng các cô nương trong Tiêu Hồn Viện, trên thực tế, ngay từ thời khắc hần bước qua cửa, hai mắt đã trợn tròn, đông nhìn một cô nương, cực mỹ, tây nhìn một cô nương, cực mỹ, bắc nhìn một cô nương, vẫn cực mỹ, nam nhìn một cô nương... nga, nơi đó không có cô nương, chỉ có hai cánh cửa.

Dù sao thì, nói tóm lại, nam nữ trong Tiêu Hồn Viện, một người một người đều là cực mỹ, ngay cả đám nha đầu bưng trà rót nước cũng là mỹ sắc thượng thừa, lại càng không cần nói tới những hoa khôi ngồi yên trong phòng chờ vương tôn công tử ghé thăm, bởi vậy ngay từ đầu Nguyệt Nha Nhi là tuyệt đối không cho rằng tú bà nói khoác.

Thế nhưng đợi đến khi thấy sắc mặt cùng nhãn thần Nam Cung Thừa Phong, hần liền biết là mình nói quá sớm rồi, đây không phải nhãn thần dùng để nhìn cô nương a, nhãn thần lúc nhìn ngựa so với cái này còn nhiệt tình hơn.

Nguyệt Nha Nhi thập phần buồn bực, tâm nói gia sao cứ không chọn, bị Liễu Hạ Huệ bám vào người rồi sao, không phải trước đó đã lặn hết một vòng đám phấn sơn dưới lầu, rồi mới lên đây điểm mặt hoa khôi sao?

Nam Cung Thừa Phong từ lúc bước vào đại môn kỹ viện, đã bị mùi son phấn nồng nặc xông cho chết khiếp, tức giận đến trong lòng đem tú bà không biết thưởng thức kia ra mắng một trận như tưới máu chó.

Trời xanh chứng giám, trên thực tế mùi son phấn trong Tiêu Hồn Viện cũng không quá nồng, tú bà bỏ ra không ít tiền, son phấn bọn nha hoàn cùng các cô nương dùng đều là hàng tốt, cho nên trong đại sảnh hương khí là vừa đủ huân cho khách nhân say.

Nói đi nói lại là vì Nam Cung Thừa Phong đem mùi son phấn ở đây so sánh với mùi hương trên người Nộn Thảo. Nộn Thảo là mã yêu, không như hồ tinh đa vị cũng không giống xà tinh yêu mị, trên người hần ngoài mùi cỏ xanh nhẹ nhàng cũng không có gì khác, Nam Cung Thừa Phong lấy hần làm tiêu chuẩn, hương khí trong viện còn có thể vào mũi hần được sao?

Tú bà hai mắt tinh tường, vừa thấy Nam Cung Thừa Phong quý khí bức người lập tức sai bước hoa lướn như hồ điệp chân không chạm đất đến đón, mở miệng một câu “Công tử...” còn chưa nói xong, Nam Cung Thừa Phong đã nhứ mày, trực tiếp đưa ra hai tấm ngân phiếu một nghìn lượng, nhứ mày nói: “Im miệng, ta muốn phòng chữ thiên, gọi hết hoa khôi mỹ nhân đến.”

“Ai nha công tử, chúng ta cũng không phải khách sạn, làm sao có phòng chữ thiên, ai nha công tử...”, không đợi tú bà nói xong, Nam Cung Thừa Phong đã tự mình lên lầu.

Tú bà thấy vị công tử này kiêu ngạo khinh người, càng thêm không dám chậm trễ, kêu đến một nha đầu tên Thu Hương, dẫn bọn họ đến tiểu trúc Phù Dung, sau đó tự mình đi hồi thúc mấy hoa khôi đang trang điểm trong phòng, dặn các nàng nhất định phải hảo hảo bắt cho được tâm con dê béo này. Hai tờ ngân phiếu một nghìn lượng đã lấy ra, vô luận hoa khôi có bao nhiêu thanh cao cũng đều có chút đổi sắc, sau đó động tác trang điểm cũng nhanh hơn rất nhiều.

Nguyệt Nha Nhi đứng phía sau Nam Cung Thừa Phong, hai mắt trông mong nhìn hần, nghĩ thầm: gia a, người tuyển nhanh lên một chút đi, chờ người tuyển xong, ta cũng phải đi khoái hoạt rồi.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe ngoài cửa có một thanh âm êm tai nói: “Là vị nào xuất thủ hào phóng như vậy, nghe nói dung mạo vô song quý khí bức người, làm Lan Hiên cũng đến mở mang một chút.”. Theo lời nói,

một mỹ nhân duyên dáng dịu dàng uyển chuyển đi vào.

Mỹ nhân này mỹ đến thế nào cũng không cần nói ra, chỉ cần nhìn nước bọt bên mép Nguyệt Nha Nhi là cũng biết rồi.

Nam Cung Thừa Phong lại không chút động tĩnh, vẫn cúi đầu uống trà, chỉ miễn cưỡng ngược nhìn thoáng một cái. Vừa liếc mắt, lại phiền chán cúi đầu, lạnh lùng nói: “Đổi người khác.”

Mẹ nó, vừa nhìn đã thấy chướng mắt, toàn thân không có một chỗ giống Nộn Thảo, người như vậy cũng có lá gan làm hoa khôi? Hắn trong lòng oán thầm, trong chén trà hiện ra khuôn mặt tươi cười trong trẻo nhẹ nhàng của Nộn Thảo, hai mắt mở to vô tội nhìn hắn, khiến hắn không khỏi một trận rung động.

Còn đang nhập thần thì, chợt thấy Nguyệt Nha Nhi chọc chọc mình, thấp giọng nói: “Gia, người thứ hai tới.”

Hắn ngược mắt tỉ mỉ nhìn hai lần: con bà nó, hai mắt có thể miễn cưỡng gọi là giống Nộn Thảo, thế nhưng nhân thân sao lại đáng sợ như vậy, chỗ nào có trong suốt ngây thơ như Nộn Thảo, cái gọi là mỹ nhân chính là bằng thanh ngọc khiết, người này vừa nhìn liền thấy toàn thân đầy mùi tiền, vậy cũng dám xưng mỹ nhân? Hắn lạnh lùng phun ra một câu: “Bất hảo, đổi người khác.”

Vì vậy, các hoa khôi một người lại đổi một người, chỉ khiến Nguyệt Nha Nhi nôn nóng sốt ruột.

Ánh mắt gia hôm nay sao lại khó khăn như vậy, nếu là ngày thường, thấy người thứ nhất là đã lăn lên giường rồi, làm hại hắn cũng chỉ có thể dính khô ở chỗ này, ô ô ô, mỹ nhân nhìn cho đã mắt lại không ăn được, đây là chuyện dân vật cỡ nào a.

Nguyệt Nha Nhi sốt ruột, tú bà so với hắn còn sốt ruột hơn, gương mặt nhìn mấy hoa khôi đắc ý nhất đều bị đuổi ra, sắc mặt tú bà càng ngày càng tái, Tiêu Hồn Viện từ khi thành lập tới nay, chưa từng gặp phải loại chuyện tình này. Khách nhân này chẳng lẽ là muốn đến sinh sự? Cũng không đúng, trước đây cũng đã có khách nhân đến sinh sự, không phải cuối cùng sẽ nổi điên đập phá sao? Người kia hết lần này tới lần khác bắt vì sở động, thật là sốt ruột chết người đi được.

“Công tử, đây chính là vị hoa khôi cuối cùng của bản viện rồi, nếu người còn chưa hài lòng, bản viện cũng thật sự vô năng, hầu không được Đại Bồ tát người, cũng chỉ có thể mời người đến nơi khác khoái hoạt.” Tú bà trong lòng hung hăng đắc ý, đem ra quân bài bản thân hài lòng nhất, nàng đối với lần này rất có tự tin, Thiên Dữ đã đoạt giải đệ nhất trong lần thi hoa khôi ở Giang Nam, cho dù là Đường kim Hoàng thượng đích thân tới, không chừng cũng sẽ quỳ gối dưới váy nàng.

Chỉ có điều, tú bà triệt để thất vọng rồi, Nam Cung Thừa Phong tỉ mỉ quan sát Thiên Dữ ba lượt, cuối cùng tức giận quăng chén trà, oán hận nói: “Nửa điểm tư sắc cũng không có, còn dám xưng hoa khôi, đi ra ngoài, đều đi ra ngoài, bản công tử đêm nay không cần người hầu hạ nữa, các người đều đi ra ngoài.”

Thiên Dữ vốn là tâm cao khí ngạo, bằng lòng dời bước đến đây là đã hạ mình. Lúc này làm sao chịu được loại vũ nhục này, bởi vậy ngẩng cao đầu, nhìn về phía Nguyệt Nha Nhi lạnh lùng nói: “Quý phò vốn không nên dẫn chủ nhân ngài đến đây, tiểu nữ xem ra, nơi thích hợp nhất với hắn là thâm sơn cùng cốc, nơi đó có thể xuất hiện hồ ly thành tinh, chính là mỹ vật đẹp nhất thiên hạ, bởi vì chỉ có hồ ly tinh mới có khả năng làm hắn thỏa mãn.” Nói xong, phát phát phơ phơ ra cửa, vẫn là một bộ tư thái cao nhã uyển chuyển động lòng người.

Nguyệt Nha Nhi nhíu mày suy nghĩ một lát, thì thào lầm bầm: “Ân? yêu tinh sao? Yêu tinh thật ra ta đã gặp qua, tuy rằng chưa thấy hồ ly tinh, nhưng mà yêu cũng là yêu tinh mà, Nộn Thảo đâu có giống như nàng nói, đúng là cực kỳ xinh đẹp, nhưng hắn thật thà mộc mạc, đâu có vẻ mỹ hoặc a, không đúng không đúng, lời này nói sai rồi.”

Hắn chỉ là lầm bầm, cũng không ngờ vang lên một tiếng “Xoảng”, không khỏi lại càng hoảng sợ, nhìn lại, thì ra là chén rượu trong tay Nam Cung Thừa Phong rơi xuống mặt đất.

Chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm chén rượu vỡ, sau lại vươn tay, chậm rãi nhặt lên, chậm chậm chà lau, trong miệng thì thào tự nói, chỉ là nghe không rõ lắm, lắng tai nghe kĩ, thì ra nói đi nói lại đều là hai chữ “Nộn Thảo”.

Nguyệt Nha Nhi bị hù đến nhảy dựng một cái, trợn mắt nhìn chăm chăm chủ tử nhà mình, thấp giọng nói: “Không, không phải chứ gia? Người... người còn nhớ thương Nộn Thảo? Hắn... hắn là yêu tinh.” Nói đến đây, lại nghĩ đến Nộn Thảo hiền hòa chăm chỉ, vành mắt không khỏi đỏ lên, thở dài nói: “Ai, thật đáng tiếc hắn là yêu tinh, từ xưa đến nay người cùng yêu không thể cùng tồn tại, hắn quả thật là người rất tốt.”

“Hắn đâu chỉ là người tốt, hắn còn là một yêu tinh rất tốt.” Nam Cung Thừa Phong lại lẩm bẩm: “Nếu như hắn muốn hại ta, đã sớm hại, từ lúc hắn cưới lên người ta đã hại, không sai, Nộn Thảo vốn không muốn hại ta, chỉ có ta dùng lòng kẻ tiểu nhân đánh giá hắn, hiện tại nhất định hắn rất thương tâm, hắn nhất định rất oán hận ta, ai...”

“Khụ khụ...” Nguyệt Nha Nhi suýt nữa sắc nước bọt chết, vừa sợ hãi kêu một tiếng “Gia”, bỗng dưng nhớ tới trước mắt chính là vị chủ nhân kiêu ngạo ác liệt, nếu như để hắn nhận ra trong lúc vô ý đã tiết lộ cho mình thấy tư thế mất mặt như vậy, nói không chừng sẽ đem mình đi giết người diệt khẩu. Nguyệt Nha Nhi nghĩ tới đây, quyết định cẩn thận ăn nói, bảo mệnh quan trọng hơn.

“Nguyệt Nha Nhi, người ra ngoài đi, để ta yên tĩnh một lát.”

Nam Cung Thừa Phong thất thần vượt chén rượu, lại tự rót cho mình một chén. Hắn còn nhớ Mao Thai này chính là loại rượu mình đã cùng Nộn Thảo uống, lúc đó Nộn Thảo còn nói cay, nhưng chỉ chốc lát sau đã thích, mình cũng là định chờ đối phương say rồi sẽ thi triển quỷ kế, ai ngờ được cuối cùng ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, trái lại bị tiểu mã yêu cưới trên người cho ném mùi đau khổ. Nghĩ tới đây, không khỏi nhẹ mím cười.[hình ảnh quỷ dị quá, đáng sợ: ((]

Lại nói đến Nguyệt Nha Nhi, người này vừa thoát được chủ tử nhà hắn, liền lập tức đem mấy phần ưu thương vừa được Nộn Thảo khơi ra phui sạch sẽ, hoan hoan hỉ hỉ chạy xuống lầu, hắn muốn đi tìm tú bà, mặc dù không thể giống như gia tiêu vạn kim tìm hoa khôi ôn tồn một đêm, nhưng khẳng định là có thể tìm một nữ tử tư sắc thượng thừa.

Kỳ thực niên kỷ Nguyệt Nha Nhi không lớn, nhưng kinh nghiệm ở phương diện nam nữ cũng không phải không có, Nam Cung Thừa Phong yêu thích phong nguyệt, hắn cũng thường cùng chủ tử lui tới mấy địa phương như thế này, chỉ cần trong túi có tiền, khi gia đi đến khuê phòng tinh trí gì đó khoái hoạt, hắn cũng nhất định sẽ đến phòng tiểu nha đầu nào đó, len lén dùng hai mươi mấy đồng tiền, đổi lấy một độ xuân phong, lâu dần, chuyện này làm mãi thành quen. Hắn lớn lên tuần tú, đám cô nương xuân tâm mới nảy người nào không thích, huống chi còn có thể kiếm được tiền.

Đang trên đường chạy xuống, bỗng nhiên một trận mùi thơm ngát quen thuộc theo gió truyền đến, hắn dừng chân trước cửa, lén lút nhìn vào bên trong, chỉ thấy gian phòng thập phần tinh xảo, một tiểu mỹ nhân quốc sắc thiên hương ngồi trước bàn, đang đánh đàn, tư thái cao nhã cùng dung mạo vô song, làm Nguyệt Nha Nhi thoáng cái đứng khựng tại chỗ.

Con người đảo một vòng, Nguyệt Nha Nhi bỗng nhiên nhớ đến lúc gia đến đây đã bỏ ra một nghìn lượng bạc, hoa khôi này dù giá cao tới đâu, một trăm lượng bạc cũng đủ rồi. Vì vậy nảy ra ý hay, chạy đến chỗ tú bà, tự tin tràn đầy nói: “Ma ma, gia chúng ta nói, hắn tối nay không có tâm tình, nhưng một nghìn lượng chỉ dùng để mua một phòng ở một đêm cùng rượu và một bàn thức ăn, thì không hợp lý, cho nên hắn bảo ta đi chọn một cô ta thích...” Không đợi nói xong, hắn đã thấy tú bà cười rạng rỡ như hoa.

Nguyên do là tú bà còn đang lo lắng Nam Cung Thừa Phong không chọn được cô nương vừa ý, đến lúc đó sẽ thu lại một nghìn lượng bạc, không ngờ Nguyệt Nha Nhi lại nói như vậy, vậy bây giờ, chỉ cần cho hắn một cô nương, bạc sẽ an toàn. Vì vậy vội vã đề cử cho Nguyệt Nha Nhi mấy hồng bài hoa khôi, lại thấy Nguyệt Nha Nhi khoát tay, giả giả dặn nói: “Không cần, những người đó ta không muốn, ta muốn người vào sau cùng, Thiên Dữ cô nương, một nghìn lượng bạc, ta nghĩ vậy đủ rồi chứ?”

Hắn nói xong, thấy tú bà sững sờ tại chỗ, cho rằng nàng bị hù sợ, vì vậy cười hắc hắc, chạy như bay lên lầu.

Đến lúc bóng người cũng không thấy, tú bà mới như cột nhớ ra cái gì, vội vội vàng vàng nói: “Ôi, người không thể đi vào a, khi này Thiên Dữ cô nương đã tiếp một vị khách quý, đó là Vương gia a, ôi Bồ tát của ta...” vừa nói vừa lắc lắc thân hình mập mạp đuổi theo.

Nguyệt Nha Nhi hưng phấn chạy lên lầu, đẩy cửa phòng Thiên Dữ hoa khôi, đi vào lớn tiếng reo lên: “Thiên Dữ cô nương, gia ta tuy rằng không thích người, nhưng ta đối với người là nhất kiến chung tình, khi này gia

nói muốn thành toàn ta và cô nương, một nghìn lượng bạc xem như trả cho một đêm của chúng ta...” Hắc chưa nói xong, đã sững sờ tại chỗ, ngồi đối diện Thiên Dữ, còn có một công tử trẻ tuổi quý khí bữa người, lúc này đang rất có hứng thù đánh giá mình.

Má ơi, ngày hôm nay nhất định là ngày chết của ta.

Nguyệt Nha Nhi sợ run cả người, quanh năm đi theo bên cạnh Nam Cung Thừa Phong, hắc đã sớm dưỡng thành một đôi độc nhãn. Chỉ vừa nhìn khí chất công tử kia, liền biết hắc nhất định không phải nhân vật tầm thường, đến lúc nhìn đến ngọc bội phỉ thúy đeo trên sợi tơ ngũ sắc bên hông đối phương, không khỏi càng run như gỗ mỗ, bởi vì ngọc bội này, trên người chủ tử nhà hắc cũng đeo một khối, đó là dấu hiệu đặc thù của Vương gia, trên người các Vương gia, đều có một mảnh ngọc bội như thế, chỉ là có người đeo bên trong, có người đeo đường hoàng bên ngoài mà thôi.

“Đúng... xin lỗi, đã... quấy rối cô nương rồi... cô nương cùng.... cùng Tiểu Vương gia xin cứ tiếp tục...” Nguyệt Nha Nhi sắc mặt tái nhợt, nói một câu nhỏ xiu như muỗi kêu, liền muốn ôm đầu mà chạy, nhưng mà đã chậm, chỉ thấy vị công tử trẻ tuổi kia thân hình nhoáng lên, xuất hiện trước mặt hắc, cười dài hỏi: “Di, người biết ta là Tiểu Vương gia? Người làm sao biết được?”

Nguyệt Nha Nhi sợ đến líu lưỡi, bởi vì hắc bỗng nhiên nhớ tới, thân phận của vị Tiểu Vương gia này.

Trong Hoàng tộc, có một Tiểu Vương gia mang biệt hiệu “Sát thủ”, hắc tính cách tàn nhẫn, võ công cao cường, người đắc tội hắc, đều không ai sống được, đương nhiên, là âm thầm giết, thủ pháp rất cao minh, không lưu lại một sợi tóc. Hoàng Thượng từng muốn trị tội hắc, nhưng khổ nỗi không chứng cứ, cuối cùng vì muốn cho người chết vì đắc tội hắc giảm xuống một chút, Hoàng Thượng không thể làm gì khác hơn là cưỡng chế hắc đeo ngọc bội tại bên hông, như vậy người trong thiên hạ đều sẽ biết thân phận của hắc, cũng sẽ không có người dám đắc tội hắc nữa.

Nghe nói, cho tới nay người duy nhất đắc tội Tiểu Vương gia xú danh vang xa này mà còn giữ được mạng, là công tử Khang Viễn trong Tương phủ ở kinh thành, dường như có một đại nhân vật trong Hoàng tộc mà Tiểu Vương gia cũng không muốn đắc tội đứng ra bảo vệ hắc, Tiểu Vương gia mới thả cho hắc một mạng.

Nguyệt Nha Nhi nghĩ tới đây, chân đã như nhũn ra, Khang Viễn là công tử của Tương phủ, vô luận là Hoàng Thượng hay vị Vương gia nào, tự nhiên là sẽ bảo hộ hắc, mình chỉ là một tên nô tài, mà chủ tử nhà mình tựa hồ còn đang chìm trong đau thương, Nguyệt Nha Nhi không nghĩ tới được cảnh hắc sẽ vì một tên nô tài ra mặt, nhưng hiện tại người có thể cứu mạng hắc, cũng chỉ còn mình người đó.

Sát thủ Tiểu Vương gia nhìn sắc mặt Nguyệt Nha Nhi, không khỏi cười nói: “Bản vương minh bạch rồi, người đã biết thân phận bản vương rồi đúng không? Cũng đúng, ngọc bội dùng tơ ngũ sắc hồng hắc kim ngân thanh đeo bên hông, ngoại trừ ta không còn người khác...” Hắc bỗng nhiên tiến lên một bước, nâng cằm Nguyệt Nha Nhi: “Tiểu mỹ nhân nhi, nói đi, người là muốn bị bản vương giết chết? Hay muốn bồi bản vương trên giường một đêm phong lưu đền tội.”

“Phụt” một tiếng, Nguyệt Nha Nhi nghe được thanh âm nội tâm mình thổ huyết, vị... vị Sát thủ Vương gia này trực tiếp đưa ra hai điều kiện chết người như vậy, hắc thậm chí một chút do dự cũng không có, bỗng nhiên kêu la thảm thiết: “A a a, gia, người cứu mạng a, cứu cứu Nguyệt Nha Nhi a...”

Tiếng kêu thảm thiết kia còn đang tiếp tục, tú bà đã chạy tới nơi, mà vị Sát thủ Tiểu vương gia tựa hồ lại cảm thấy Nguyệt Nha Nhi thập phần thú vị, chỉ là mỉm cười nhìn hắc, cũng không có ra tay ngăn cản.

Tú bà nhìn một chút, trong lòng giật mình, tự cầu vạn phúc, tìm cách để Sát thủ Tiểu vương gia buông tha Nguyệt Nha Nhi, dù sao thì chủ tử của người này cũng không phải dễ chọc, kết quả nghe đến âm điệu lạnh lùng của Sát thủ Vương gia: “Người không cần nói, nói một chữ ta sẽ giết người, hắc lưu lại, Thiên Dữ người có thể mang đi, ta không có hứng thú.”

Chuyện này đối với hoa khôi Thiên Dữ vốn là vũ nhục cực đại, nhưng Thiên Dữ lại giống như được đại xá, hoan thiên hỉ địa đi tới bên cạnh tú bà, dịu dàng nói: “Nếu là như thế, xin Vương gia cứ chậm rãi, Thiên Dữ cáo từ.” Vừa dứt lời, phía sau bỗng nhiên vang lên thanh âm: “Nga, là ai tinh mắt như thế, coi trọng người hầu của bản vương. Thiên Dữ cô nương, người và Nguyệt Nha Nhi là ai chứ? Có lý do gì để bị người khác hưởng dụng?” Nam Cung Thừa Phong vừa nói vừa sải bước vào phòng.

Phong vân biến sắc, Nam Cung Thừa Phong cũng Sát thủ Vương gia kia nhìn nhau hồi lâu, hai người đều là vẻ mặt kinh nghi bất định, qua một lát, Sát thủ Vương gia kia kêu lên một tiếng: “Đường ca?”

Sau đó Nam Cung Thừa Phong mới phục hồi tinh thần, cũng kêu một tiếng: “Dạ Hiên, sao lại là ngươi?” Hai người đều lộ ra thần tình kinh hãi, tiến lên ôm chầm một cái, hơn nửa ngày mới buông ra.[cái khi gì vậy =.=]

Nguyệt Nha Nhi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm mình cuối cùng cũng thoát được họa rồi. Tú bà cùng Thiên Dữ cũng rất thức thời đóng cửa rồi đi.

8. Chương 7

Nam Cung Thừa Phong cùng Nam Cung Dạ Hiên ở trong phòng nói chuyện, nói một lúc lâu, chợt nghe Nam Cung Dạ Hiên nói: “Đúng rồi đường ca, ngươi không phải thích ngựa nhất sao? Ngày hôm trước ta thấy một con ngựa rất lớn, thật sự là thần tuấn không gì sánh được, đường ca ngươi có hứng thú đi xem không?”

Nam Cung Thừa Phong ngày thường là nghe chịu không nổi hai chữ “tuấn mã”, huống chi là thần tuấn đại mã, nếu không phải vì chuyện Nộn Thảo khiến hắn hồn đoạn thần thương, đã sớm nhảy dựng lên rồi.

Nhưng lúc này hắn đầy tâm đầu là Nộn Thảo, không biết tiểu yêu tinh đã chạy đi nơi nào rồi, hắn ngốc như vậy, lại thành thật như vậy, còn sợ người, vạn nhất gặp phải hạng người gian trá giảo hoạt độc ác, vậy phải làm sao bây giờ a? Thực sự là làm hắn lo lắng gần chết.

Nghĩ như vậy, trên mặt liền không còn vẻ tươi cười, cúi đầu than thở, Nam Cung Dạ Hiên cảm thấy khác thường, vội hỏi: “Đường ca, ngươi làm sao vậy? Ta nghe nói ngươi yêu ngựa đến si, huống chi ngươi còn là mã thương lớn nhất thiên hạ, ngay cả Hoàng Thượng ca ca cũng phải tán dương, ngươi đời này làm được chuyện như thế, coi như không tồi, ta đã nghĩ ta nói ra tin này, ngươi sẽ vui vẻ nhảy dựng lên, nhưng sao lại càng thêm ủ rũ?”

Nam Cung Thừa Phong tâm nói Hoàng Thượng ca ca khích lệ cái gì a, rõ ràng là châm chọc! Nhìn đệ đệ của mình một lát, bỗng nhiên nắm lấy tay hắn, không ngờ bị Nam Cung Dạ Hiên vẫy một cái, còn nôn ra mấy ngụm nước bọt [kinh ;_____];, lớn tiếng nói: “Uy uy uy, ta biết hai người chúng ta đều là ăn được cả nam lẫn nữ, thế nhưng ta không có hứng thú với huynh đệ luyện, ngươi không được thấy ta tuấn mỹ rồi có chủ ý bậy bạ với ta a.”

Nam Cung Thừa Phong nôn một cái, nói: “Ngươi nằm mơ đi, cùng ngươi lăn lên giường còn không bằng cùng Nguyệt Nha Nhi nhà ta, ngay cả hắn ta cũng chưa từng chạm qua, huống chi là ngươi.”

Nam Cung Dạ Hiên trợn tròn mắt, không dám tin nhìn hắn nói: “Oa, đường ca, ngươi đổi tính rồi? Tiểu mỹ nhân khả ái như vậy huynh lại buông tha? Ngươi không phải là bị lão tiểu tử Liễu Hạ Huệ kia bám vào người rồi chứ?”

Nam Cung Thừa Phong vừa bực bội vừa buồn cười: “Cái gì gọi là lão tiểu tử Liễu Hạ Huệ kia? Thật ra ta không thay đổi, chỉ là đối với Nguyệt Nha Nhi này, ai, ngay từ đầu khi hắn vào phủ của ta, gầy như cọc hành, cả sói nhìn cũng phải rút nước mắt, ta vốn định đợi dưỡng phì sẽ ăn tươi, ai ngờ sau khi dưỡng phì rồi, lại cùng hắn nảy sinh tình cảm chủ tớ, làm thế nào cũng không hứng thú lên được, cho nên đến bây giờ cũng chưa ăn hắn.” Hắn bỗng nhiên thấy tròn mắt Nam Cung Dạ Hiên đảo tới đảo lui, ngực cả kinh: “Uy, ngươi không phải là có chủ ý với hắn chứ? Người khác không sao, Nguyệt Nha Nhi tốt xấu gì cũng theo ta từ nhỏ, hắn cũng giống như đệ đệ của ta, không cho ngươi có chủ ý với hắn.”

Nam Cung Dạ Hiên vội vã ngồi lại gần hắn, túm lấy tay áo hắn nói: “Đường ca, hảo đường ca của ta, ngươi đem hắn cho ta đi, không biết vì sao, ta vừa thấy dáng vẻ vật nhỏ kia ban đầu hung hăng sau lại hoang mang luống cuống, ngực đã cảm thấy ngứa, vốn dĩ tưởng rằng hắn là tình nhân của ngươi, mới không định tranh với ngươi, nay ngươi và hắn đã không có gì, ngươi cũng sẽ không luyện tiếu, đưa hắn đến chỗ của ta, ta nhất định không ủy khuất hắn, có được không?”

Nam Cung Thừa Phong liếc mắt trừng đệ đệ của hắn, nói như đinh đóng cột: “Không được, Nguyệt Nha Nhi là trợ thủ đắc lực của ta, tính tình của người ta còn không biết sao, làm chủ tử của hắn, dù sao cũng phải chịu chút trách nhiệm với hắn, không thể tùy tiện đem hắn tặng cho tên sắc lang nhà người.”

Hắn nói xong, thấy sắc mặt thất vọng của Nam Cung Dạ Hiên, trong ngực không khỏi vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ tiểu tử này lẽ nào thật sự động tình với Nguyệt Nha Nhi rồi? Không thể nào đâu. Nhưng dù thế nào cũng là đường đệ của mình, thấy hắn như vậy cũng không đành lòng, lại nghĩ đến chân tình của mình với Nộn Thảo, Nam Cung Thừa Phong liền mềm lòng, suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi Dạ Hiên, ta cho người thời gian ba tháng, nếu như đến lúc đó, người vẫn không động tình với người khác, vẫn một lòng hướng về Nguyệt Nha Nhi, nếu thế người cứ đến phủ của ta, ta tặng Nguyệt Nha Nhi cho người làm tiểu thiếp, tuy nhiên, nếu người thật sự thích hắn, muốn thú hắn làm Vương phi, thì ngàn vạn lần không được nói ra Nguyệt Nha Nhi là do ta tặng người, nếu không người tự mình gánh chịu hậu quả, không được liên lụy ta, rõ chưa?”

Nam Cung Dạ Hiên vừa nghe chuyện này còn có hy vọng, mừng đến không ngừng đáp ứng.

Hình dạng như vậy khiến Nam Cung Thừa Phong bất giác lại cảm thấy bị ai, nghĩ tới mình, lại phi thường khổ sở, chợt nhớ tới chính sự mình vừa định nói cùng Nam Cung Dạ Hiên, bị hắn làm lạc đề, chính sự còn chưa nói, chuyện của Nguyệt Nha Nhi đã thảo luận mất nửa ngày, vì vậy vội vã nắm lấy tay đệ đệ của hắn nghiêm mặt hỏi: “Dạ Hiên, nếu như tương lai một ngày nào đó, ta cưới một yêu tinh, người có sợ không dám bước qua cửa nhà ta nữa không? Người... người có khinh thường ta không, thậm chí dẫn theo hòa thượng hay đạo sĩ gì đó đến phủ của ta tổn thương tấu tử của người, người có hay không...”

“Ngừng lại.” Nam Cung Dạ Hiên làm một cái thủ thế, sau đó nhìn về phía Nam Cung Thừa Phong nói: “Thực sự là kì quái a, gần đây tựa hồ xuất hiện rất nhiều yêu tinh. Hôm trước ta mới từ kinh thành ra, Quan Sơn, trong phủ của Quốc sư, cũng xuất hiện một yêu tinh, Quốc sư nói hắn là gà trống tinh, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đem hắn làm thiếp thân người hầu, ngầm quan sát nhất cử nhất động của hắn, mà gà trống tinh đó cũng rất thú vị, rất chăm chỉ, chăm chỉ đến nỗi làm Quan Sơn đau đớn, chưa đến canh ba là đã thức dậy gáy o o, sau đó ngủ tiếp, Quốc sư vì giấu diếm thân phận gà trống tinh của hắn, không thể vạch trần, bản thân lại bị hành cho ngủ không được, ha ha ha, người còn chưa thấy sắc mặt của hắn lúc đó, cười đến bao tử muốn rút gân luôn.”

Nam Cung Thừa Phong ngây ngẩn cả người, nghĩ thầm đây là chuyện gì? Chẳng lẽ năm nay là năm yêu tinh, cho nên bao nhiêu yêu tinh đều hạ giới hết sao? Chợt thấy Nam Cung Dạ Hiên vỗ nhẹ mặt mình hai cái, cười hắc hắc nói: “Xem ta này, nói lạc đề rồi, đường ca, người vừa nói gì? Tựa hồ là người cũng muốn thú một yêu tinh đúng không? Ân, kỳ thực nếu yêu tinh kia không muốn hại nhân, giống như gà trống tinh kia vừa vụng về vừa ngốc nghếch, lại chăm chỉ thiện lương, vậy thì không sao rồi, ta khẳng định sẽ không làm như người vừa nói. Nói đùa sao, ta là thanh niên tốt trong trăm họ, làm sao có thể cổ hủ như đám đạo sĩ cùng lão phu tử? Đường ca, ta thập phần ủng hộ người, đúng rồi, người biết tấu tử là yêu tinh gì không? Ý ta là, hắn là loại động vật nào tu thành yêu?”

Nam Cung Thừa Phong bị lời nói của đệ đệ khiến cho mục trừng khẩu ngốc, nghĩ thầm từ bao giờ ta đã lạc hậu như vậy rồi? Thì ra bên cạnh Quốc sư cũng có một con gà trống tinh a, không biết hắn và Nộn Thảo có quen biết không. Ngoài miệng lại nói: “Nộn Thảo, ân, hắn là một mã yêu, ta tận mắt thấy hắn biến nguyên hình, ai, đáng tiếc lúc đó... Ta không chuẩn bị tâm lý, cũng không kịp nói rõ ràng với hắn, cho nên hắn đã đi rồi, đến bây giờ cũng không biết hắn ở nơi nào.”

Nam Cung Dạ Hiên sững sốt một chút, sau đó vỗ đùi, cười ha ha nói: “Đường ca, đây là số mệnh gì a, người luôn yêu ngựa đến si, không ngờ tới cuối cùng thật sự đã yêu một con ngựa, không, là đã yêu một người do ngựa biến thành, ah ha ha ha, tuyệt phối, quả thực là tuyệt phối a đường ca... Nga, chờ một chút, người vừa nói hắn đã đi? Có chuyện gì?”

Nam Cung Thừa Phong bất đắc dĩ kể hết sự tình một lần, càng nói, càng đau lòng đến không kiềm chế được.

Nam Cung Dạ Hiên dường như có chút suy tư, nói: “Là chuyện như thế a, ân, đường ca, người đừng nói, ta khi này nói với người chuyện con bạch mã thân tuần kia, hình dạng so với người nói thật sự rất giống, chỉ có điều không đúng là, nó không cao lớn đến độ như người kể a, hơn nữa cũng không có tinh thần gì nhiều,

lúc ta thấy nó, nó còn nằm trên mặt đất, ngay cả cỏ non trước mặt cũng không ăn.”

Nam Cung Thừa Phong lắc đầu, nói: “Nếu như vậy, hẳn là không phải Nộn Thảo rồi, người không biết, nghe lời hẳn nói, ta biết trước khi thành yêu hẳn có một chủ nhân rất hung ác, bình thường không cho hẳn ăn, cho nên có cỏ non trước mặt, hẳn tuyệt đối sẽ không nằm yên không ăn, nhớ lúc đó, hẳn còn ở trong phủ ta ăn vụng cỏ khô.”

Hắn nói nói, nhớ tới hình ảnh đêm hôm đó Nộn Thảo cầm cọng lông chó xem như dị vật vô cùng cao hứng trình cho mình xem, bên môi không khỏi vẽ nên dáng tươi cười, nhưng dần dần, nụ cười kia không thấy nữa, hẳn chỉ cảm thấy hai mắt chua xót, tựa hồ sẽ có gì đó chảy ra, ngẩng đầu dùng sức bức dòng lệ chảy vào trong, quay sang Nam Cung Dạ Hiên nói: “Ta muốn đi thảo tràng Thiên Sơn, người định đi đâu? Quay về Vương phủ sao?”

Nam Cung Dạ Hiên nói: “Khó có được ra ngoài một chuyến, về sớm vậy làm gì? Ta muốn đi xung quanh thêm một chút.” Hắn lại cực lực mời chào: “Kỳ thực đường ca người đi thảo tràng Thiên Sơn không phải cũng để xem ngựa sao, đã như vậy, sao không theo ta cùng đi xem thần câu? Nói không chừng chính là Nộn Thảo của người a, àn, dù là không phải Nộn Thảo, con ngựa kia cũng rất đáng cho người đến xem.”

Nam Cung Thừa Phong bị hẳn nói như vậy, liền có chút động tâm, thần nghĩ: đúng vậy, ngựa trắng bốn chân đen, ngựa như vậy ngàn con cũng khó tìm được một, không bằng đi xem đi. Dù là nói như thế, nhưng ngực vẫn không dám tin đó là Nộn Thảo, sợ rằng hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, dù sa Nộn Thảo là yêu tinh, so với loại ngựa cao lớn bình thường còn lớn hơn.

Nam Cung Dạ Hiên thấy hẳn đáp ứng, ngực hết sức cao hứng. Hắn có tính toán của hẳn, đường đi đến xem ngựa trùng với đường đến Kim Lăng mình đang đi, như vậy còn có thể ở chung một chỗ với tiểu mỹ nhân khả ái kia mấy ngày.

Vì vậy lại thiên hoa loạn trụ ca ngợi con ngựa trắng kia một trận, để Nam Cung Thừa Phong nhất định đi.

Càng nói, Nam Cung Thừa Phong càng không chịu nổi nữa, phát tay ngăn hẳn lại nói: “Được rồi được rồi, người đừng nói nữa, con ngựa đó từ miệng người thực sắp biến thành Phi mã, còn nói thêm nữa, nó sẽ thành Thiên mã từ Thiên đình giáng xuống luôn.”

Vì vậy, một đêm không nói chuyện, Nam Cung Thừa Phong không tin phong lưu đệ đệ của mình sẽ thực sự chờ Nguyệt Nha Nhi ba tháng, bởi vậy cũng không nói cho Nguyệt Nha Nhi biết chuyện ba tháng sau hẳn có khả năng sẽ bị bán. Chỉ nằm trong phòng, nghĩ tới chuyện con ngựa trắng Nam Cung Dạ Hiên nói cho hẳn, lo được lo mất hết một đêm.

Ngày hôm sau đổi lộ tình đi cùng Nam Cung Dạ Hiên đến thảo tràng kia, Nam Cung Dạ Hiên hưng phấn nói: “Chính là chỗ này.”

Tuy là hẳn nói với Nam Cung Thừa Phong, mắt lại nhìn chăm chăm Nguyệt Nha Nhi, Nguyệt Nha Nhi bị nhìn đến phát run, cuống quýt trốn sau một hạ nhân, nghĩ thầm: Sát thủ Vương gia này ánh mắt thật giống sắc lang, so với gia nhà chúng ta còn giống sắc lang hơn, ta bị hẳn nhìn đến giống như không mặc quần áo luôn, mụ mụ a, thật đáng sợ.

Nam Cung Thừa Phong không biết vì sao, tim bỗng dưng thùm thụp thùm thụp nhảy dựng lên, cái gì gọi là cận hương tình khiếp, hẳn hiện tại đã hoàn toàn minh bạch tâm tình mà câu thơ này miêu tả: mong chờ con ngựa trắng kia là Nộn Thảo, thế nhưng lại sợ con ngựa trắng kia không phải Nộn Thảo. Bước chân cứ vậy mà chân chừ không dám tiến, đến lúc Nam Cung Dạ Hiên kéo hẳn, mới miễn cưỡng trấn định tâm thần, đi đến chuồng ngựa.

Nam Cung Dạ Hiên đi đến chuồng ngựa, vừa nhìn đã thấy bên trong trống không.

Nam Cung Dạ Hiên an ủi Nam Cung Thừa Phong nói: “Không sao, hay là con ngựa đó bị chuyển ra ngoài rồi. Chúng ta đi hỏi chủ nhân sẽ biết.” Vừa nói vừa kéo Nam Cung Thừa Phong đi đến trước lều của chủ nhân thảo tràng, hẳn là ngang ngược kiêu ngạo thành tính, bởi vậy không đợi người thông báo, liền xông vào.

Chủ nhân thảo tràng vẻ mặt dữ tợn, mắt lộ hung quang, Nam Cung Thừa Phong vừa nhìn đã ngán ra, nghĩ thầm người này cũng có thể làm chuyện buồn bán sao? Không đem khách dọa chạy đã là không tồi rồi.

Nam Cung Dạ Hiên nóng tính, hỏi thẳng vào vấn đề: “Lão bản, con bạch mã tứ đề đạp môi[bốn vó đạp than, ý là bốn chân đen] đâu rồi?”

“Tứ đề đạp môi?” Nam Cung Thừa Phong thoáng cái ngơ ngẩn, lão bản kia cũng là đầy mặt vẻ không hiểu, lại nghe Nam Cung Dạ Hiên khinh thường: “Sức tưởng tượng của các người thực sự là bản cùng, có một loại cừu, cả thân hắc sắc, chỉ có bốn chân là trắng, được gọi là tứ đề đạp tuyết, con ngựa trắng kia bốn chân đen, ta cho nó một cái tên tứ đề đạp môi không phải rất chuẩn xác sao?”

Nam Cung Thừa Phong suýt nữa bật cười, nói: “Tứ đề đạp tuyết là cái tên phong nhã bao nhiêu, bây giờ biến thành tứ đề đạp môi, nghe thế nào cũng thấy có chút...” Hắn không nói thêm gì nữa, quay đầu sang hướng chủ nhân thảo tràng: “Lão bản, chúng ta muốn nhìn con ngựa đó một chút, mong người hỗ trợ, nếu ta xem được rồi, bỏ tiền ra mua cũng có thể.”

Chủ nhân thảo tràng trên dưới quan sát bọn họ vài lần, bỗng nhiên hắc hắc cười nói: “Các người tới chậm, con ngựa trắng đó nguyên bản là một yêu tinh, hôm qua vị đạo trưởng trước giờ vẫn tìm kiếm nó đã đến, nói với ta tất cả. Con ngựa kia quả nhiên là biết yêu thuật, mã yêu như vậy ta còn giữ làm gì? Đạo trưởng nói hôm nay là ngày diệt yêu, bảo chúng ta giữa trưa hôm nay sẽ giết, yêu tinh đó đã không còn sức phản kháng rồi, hai vị nếu có hứng thú... A...”

Chủ nhân thảo tràng còn đang nói tới nước bọt tung tóe, đối với hắn mà nói, có thể tự tay giết chết một yêu tinh là việc vinh quang khiến nhiệt huyết sôi trào biết chừng nào a, bởi vậy từ khi biết thân phận Nộn Thảo, chỉ cần có một người khách nhân đến, hắn đều dùng thái độ nhiệt tình khác thường giữ lại, nhất định phải giữ người lại xem hành động vĩ đại trước nay chưa từng có của hắn.

Hắn thường ngày là không tiếp khách nhân đến mua ngựa, đều là bọn hạ nhân bắt chuyện, cũng đúng, nếu như hắn tự mình tiếp khách, chỉ sợ thảo tràng này đã sớm đóng cửa rồi. Hôm nay cũng vì nghe huynh đệ Nam Cung Thừa Phong đến hỏi chuyện Nộn Thảo, mới hưng phấn dào dạt mà thao thao bất tuyệt một tràng dài, chỉ là còn chưa kịp nói xong chuyện hắn tự mình giết yêu tinh về vang vô hạn, cổ áo đã bị Nam Cung Thừa Phong kéo lên.

“Người... Người cũng dám giết Nộn Thảo...” Nam Cung Thừa Phong trong mắt đầy tơ máu, hắn một quyền tống vào bụng chủ nhân thảo tràng, sau đó một trận nắm đầm rơi tới tấp vào trên mặt, trên bụng đối phương, may mắn chủ nhân thảo tràng còn có chút võ nghệ hộ thân, mà Nam Cung Thừa Phong dưới tình trạng đau lòng thành điên hổ, đã quên dùng tới nội công, bằng không tên chủ nhân thảo tràng muốn giết Nộn Thảo đã sớm đến cực lạc rồi.

“Người dám giết Nộn Thảo, người cũng dám giết hắn.” Nam Cung Thừa Phong bị rống tựa hồ là tim đã bị xé toạt, máu đầm đìa trong ngựa tràn ra, chắn cho chủ nhân thảo tràng hai mắt thấy sao, hai tai ong ong, hắn chỉ kịp nói một câu: “Ta... Ta không có giết Nộn Thảo gì đó, ta là... ta là muốn giết mã yêu... ai nha má ơi...” Chủ nhân thảo tràng gào khóc thảm thiết, vẫn không rõ vì sao một chuyện tốt như thế, cũng là việc tốt duy nhất đời này hắn làm, vì sao lại bị đánh?

“Đường ca chờ một chút, người không nghe hắn nói sao? Nộn Thảo phải chờ tới buổi trưa mới giết, hiện tại Nộn Thảo còn chưa chết đâu.”

Nam Cung Dạ Hiên vội vàng chạy đến, liều mạng ngăn cản Nam Cung Thừa Phong, liên tiếp rống lên mấy câu, cuối cùng cũng tóm được Nam Cung Thừa Phong từ trạng thái điên cuồng trở về.

Chỉ thấy vị đường ca này của hắn ban đầu là vẻ mặt mờ mịt, sau đó là kinh hãi, nhảy dựng lên nói: “Người... Người nói cái gì? Nộn Thảo không chết? Hắn không có chết?”

“Nói nhảm.” Nam Cung Dạ Hiên đảo mắt: “Thật không biết thông minh tài trí ngày thường của người chạy đi đâu rồi, hắn rõ ràng nói phải đến giữa trưa mới giết Nộn Thảo.” Hắn nói xong, Nam Cung Thừa Phong liền xoay người, lộ ra biểu tình hung thần ác sát, hung ác còn hơn chủ nhân thảo tràng, quả thực không thể so sánh nổi, chủ nhân thảo tràng bất quá là làm lòng người thấy sợ, Nam Cung Thừa Phong lại là làm cho người muốn xoay lưng bỏ chạy.

“Người mang Nộn Thảo của ta đi đâu.” Nam Cung Thừa Phong âm trầm nói, chủ nhân thảo tràng lại là vẻ mặt khóc không ra nước mắt, nhỏ giọng biện bạch: “Vị công tử này, ta... ta căn bản không biết Nộn Thảo người nói a, ta... ta nói vẫn đều là mã yêu, không phải Nộn Thảo... A a a... Đừng đánh, đừng đánh...”

Nam Cung Dạ Hiên thở dài, nện một quyền xuống đầu hắn, buồn cười nói: “Uy, ngươi là đầu gối sao? Con ngựa yêu kia là Nộn Thảo, ngươi mau dẫn chúng ta đi, nếu không với tính tình đường ca của ta, sẽ làm ngươi khó chịu đó.” Nói xong thấy chủ nhân thảo tràng trừng lớn hai mắt, hắn không nhịn được nói: “Nhanh lên một chút, ta luôn không có kiên nhẫn, con ngựa kia là yêu tinh tốt, sẽ không thương tổn các ngươi, nếu ngươi không dẫn chúng ta đi, ta đây là người đầu tiên sẽ thương tổn ngươi.”

Chủ nhân thảo tràng cấp tốc đảo mắt hai vòng, cuối cùng nghĩ: được rồi, dù sao cũng sắp đến giữa trưa, khách nhân khác đều đang tụ tập trước trảm yêu đài chờ ta giết yêu, sao không dẫn bọn họ tới đó, thỉnh mọi người phân xử cho ta. Nghĩ đến đây, hắn ngẩng cao khuôn mặt bầm tím, hiên ngang nói: “Hảo, chúng ta đi, ta đã nói trước, đến lúc đó các ngươi đừng hối hận.”

“Được.” Nam Cung Thừa Phong lại hung hăng đá hắn một cước, trong lòng tính toán mấy chủ ý hung ác, nghĩ thầm: con bà nó, ngươi cũng dám đối xử với Nộn Thảo của ta như vậy, còn muốn diệt yêu, ta trước hết phải nghĩ biện pháp diệt ngươi.

Hắn nghĩ như vậy, ánh mắt đảo đảo trên người Nam Cung Dạ Hiên một chút, hắn biết tính tình đệ đệ này của mình, người này tuy rằng không đáng sợ như lời dân gian nói, chỉ cần đắc tội hắn sẽ bị giết, nhưng hắn đích thật cũng là không thể đắc tội. Nếu là người tốt đắc tội hắn thì cũng đành thôi, dù sao có hoàng huynh khôn khéo ở kinh thành canh chừng, nếu giết thật, hoàng huynh sau đó đã xả hắn thành tám khối rồi; nhưng nếu là một kẻ tội ác tày trời đắc tội hắn, đích xác là gặp hạn rồi, sát thủ đệ đệ này chưa đem hắn xả thành bát khối là chưa bỏ qua, đến lúc đó dù có cáo trạng, hoàng đế có phái người điều tra, nga, hóa ra là một tên cặn bã, lúc đó cũng không giải quyết gì được nữa rồi. các huynh đệ hoàng tộc dù là ngang ngược thế nào, nhưng ở điểm ấy vẫn giữ rất đúng mực.

Nam Cung Thừa Phong lại liếc mắt nhìn chủ nhân thảo tràng, nghĩ thầm người kia vẻ mặt dữ tợn, vừa nhìn là không biết thứ tốt, không bằng tính chút kế sách, để hắn đắc tội Dạ Hiên, đến lúc đó khẳng định sẽ chết rất thảm. Chờ hắn chết, ta sẽ đem thảo tràng này thu vào tay, sau đó để Nộn Thảo tới nhận diện, tên nào từng dám đánh hắn trói hắn, trực tiếp đá đi, hừ hừ, để bọn họ biết, không chỉ Sát thủ vương gia không thể đắc tội, Nghiêm Trạch vương gia cũng là nhai tí tất báo[có oán tất báo]. Hắn trong lúc nhất thời cũng quên mất nhai tí tất báo cũng chẳng phải lời ca ngợi gì, còn đắc chí dùng lên người mình.

Chủ nhân thảo tràng đâu biết mình sắp đại họa lâm đầu a, trong lòng cũng suy tính mấy chủ ý hung ác, nghĩ thầm: hai tên khốn kiếp kia, cũng dám đem Trần Quan Tây ta không để vào mắt, hừ hừ, đất đai ở đây ta có ba phần, đại gia ta sợ ai a, chờ, đều chờ cho ta, vị đạo gia kia đi rồi, ta cần phải thử dịp diệt yêu hôm nay, khi yêu tinh kia chưa phục hồi được nguyên khí giết chết bọn chúng, đúng rồi, nếu bọn chúng bảo vệ mã yêu kia, không bằng trực tiếp vu hãm bọn chúng cũng là yêu tinh, đến lúc đó nước bọt phì nhổ của đám người đang chờ xem ta diệt yêu cũng đủ làm bọn họ chết đuối.

Nam Cung Dạ Hiên lại không nghĩ như bọn họ, hắn còn đang sung sướng nghĩ ra ý hay: hắc hắc, bây giờ tìm được Nộn Thảo, đều nhờ vào ta, đến lúc đó cứu Nộn Thảo, thừa dịp đường ca vui vẻ, không bằng lại đòi Nguyệt Nha Nhi đi, vật nhỏ hôm nay một mực trốn ta, tiểu đáng ghét thật đúng là khả ái, nhìn đến lòng ta ngứa muốn chết, ta chờ không được ba tháng nữa rồi, trong vòng ba ngày phải đem hắn lừa lên giường, thỏa thích đại chiến ba trăm hiệp, nếu không ngực cứ như bị thủng một lỗ, thảo nào có người vì bệnh tương tư mà chết, hôm nay xem ra, đúng thật là có loại sự tình này.

Ba người mang ý xấu, rất nhanh đã tới trước trảm yêu đài, chỉ thấy xung quanh vây đầy người, ngoài khách nhân được Trần Quan Tây mời tới, hiệp khách giang hồ cùng bách tính ở gần đó cũng kéo tới một đoàn, đều muốn nhìn thử xem mã yêu rốt cuộc là bộ dáng gì.

9. Chương 8

Gọi là trảm yêu đài, kì thật là một thềm đá năm bậc, trước đài dán ba chữ lớn rất giống con cua “Trảm yêu đài”, chính là tự tay chủ nhân thảo tràng viết.

Nộn Thảo bị cột vào một cây trụ, cả người phờ phạc nằm trên nền đá, chân trước có một vết thương cực kì đáng sợ, da thịt đều bị thương, màu sắc chảy đen, tựa hồ là bị sét đánh trúng.

Nam Cung Thừa Phong vừa nhìn liền không khỏi toàn thân chấn động, mặc dù thân thể Nộn Thảo không còn cao to như trước, mặc dù bạch mao đều đã thành đỏ đỏ đen đen, nhưng Nam Cung Thừa Phong vừa liếc mắt liền nhận ra, đây là Nộn Thảo, đơn giản là thể gian không bao giờ có được một đôi mắt nào khác ôn thuận như nước thể kia.

“Nộn Thảo...” Nam Cung Thừa Phong hô một tiếng, trước khi chạy lên đài không quên một tay hất ngã Trần Quan Tây, hấn lúc này không quên dùng nội lực, khiến cái móng lớn của Trần Quan Tây đập xuống đất xuất hiện một đường nứt.

Thân thể Nộn Thảo run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Nam Cung Thừa Phong đang ba bước thành hai nhảy lên đài, miệng mấp máy vài cái, nhưng cái gì cũng nói không ra, hai hàng lệ theo đôi mắt mỹ lệ dưới hai hàng lông mi thật dài chảy ra, thanh âm nhẹ nhàng mang theo mấy phần không dám tin: “Chủ... chủ nhân...”

Càng chắc chắn là không sai, Nam Cung Thừa Phong ôm lấy cổ Nộn Thảo, khóc òa nói: “Nộn Thảo, Nộn Thảo, ta... ta tìm được ngươi rồi, ngươi có biết mấy ngày nay ta tìm ngươi khổ cực bao nhiêu, ngươi cứ như vậy không nói một tiếng đã đi rồi a, nếu ngươi đi mà tốt lên một chút còn được, thế nhưng lại biến thành dạng này, mới có mấy ngày a, đã đổi thành như vậy rồi, a a a, Nộn Thảo a...”

Nguyệt Nha Nhi đứng bên dưới nghe, vẻ mặt hắc tuyến, nhìn về phía tên hạ nhân bên cạnh hấn: “Gia nhà chúng ta đi tìm Nộn Thảo lúc nào, sao ta lại không biết?” Thấy hạ nhân kia lắc đầu, hấn ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Ai, gia a gia, ngươi xem cảnh gặp lại cảm động biết bao nhiêu, còn là cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân hoàn hảo, vậy mà đã bị ngươi phá thành cái dạng gì rồi?” Hấn quay đầu nhìn đám người bốn phía đang hí mắt suy nghĩ, liền rung đùi đắc ý nói: “Nhìn thử xem, đồng cảm cũng không phải mình ta.” Một câu chưa xong, bỗng nhiên một thanh âm quý dị vang lên bên tai: “Không sai Nguyệt Nha Nhi, bản vương cũng đồng cảm với ngươi.”

Nguyệt Nha Nhi hoảng sợ, nhìn lại, mặt Nam Cung Dạ Hiên dán sát bên tai hấn, mũi thậm chí chạm vào gò má hấn, làm Nguyệt Nha Nhi sợ tới nhảy vọt lên đài, cũng ôm lấy Nộn Thảo, khóc lớn nói: “Nộn Thảo a Nộn Thảo, ngươi nói xem đang êm đẹp sao lại muốn đi? Người trong phủ chúng ta nào có ghét bỏ ngươi là yêu tinh, ngươi tự ti như vậy làm gì? Nộn Thảo a, ta nhớ ngươi muốn chết...”

“Cút xuống dưới cho ta, ngươi lên đây gây rối cái gì.”

Nam Cung Thừa Phong nổi cáu, không chút nào đếm xỉa đến tình cảm chủ tớ, một cước đem Nguyệt Nha Nhi đá xuống đài, nghĩ thầm: còn cả thể này nữa, tính đến cùng tình cảm của ngươi với Nộn Thảo so với chủ tử ta còn thâm hậu hơn, ta đây biết đi đâu a, vạn nhất Nộn Thảo bởi vậy mà động tình với ngươi, ta đây không phải thảm rồi sao?

Hấn nghĩ tới đây, quay đầu hướng về phía Nam Cung Dạ Hiên dưới đài nói: “Không cảm chờ ba tháng nữa, ngay hôm nay ngươi đem tên kia đi được rồi, ta tặng hấn cho ngươi, nhớ kỹ đối xử tốt với hấn là được.”

Nam Cung Dạ Hiên cao hứng vô cùng, Nguyệt Nha Nhi lại không ngờ mình chỉ là mượn Nộn Thảo tránh họa một chút, kết quả bị Nam Cung Thừa Phong đẩy xuống vực thăm vạ kiếp bất phục, liều mạng trốn sau mấy người hạ nhân, chết cũng không chịu đi cùng Nam Cung Dạ Hiên.

“Chủ nhân, ngươi... ngươi muốn cứu ta? Ngươi không sợ ta... ta là yêu tinh sao?” Nộn Thảo nhìn Nam Cung Thừa Phong cỡi sợi dây buộc trên cổ mình ra, bản thân vẫn không thể tin được.

Đêm hôm đó biểu tình của Nam Cung Thừa Phong khi hấn hóa thành ngựa là hấn khắc cốt ghi tâm, dù đã đi rất xa, vẫn chưa hết thương tâm, bởi vậy mới ở trong tình trạng thương tâm gần chết bị đạo sĩ kia ám hại, thân mang trọng thương chạy trốn vào trong thảo tràng, không ngờ tên đạo sĩ kia không chịu buông tha, một mực đuổi theo, rốt cuộc không chịu đựng được nữa hóa ra nguyên hình, yêu lực bị tổn thất khiến hấn biến thành nguyên hình của một ngàn năm trước, còn bị chủ nhân thảo tràng bắt được muốn diệt yêu.

“Các vị, các vị, các ngươi không thể để tên hỗn đản này cỡi trói cho con ngựa yêu kia a.” Chủ nhân thảo tràng thấy huynh đệ Nam Cung Thừa Phong vừa xuất hiện đã gây kinh sợ, ngực không khỏi khẩn trương, vội vã vung tay hô to: “Đây là một yêu tinh, là kẻ thù của chúng ta, hấn không có chuyện xấu nào chưa làm, chuyện đi quyến rũ nam nhân hút tinh nguyên, các vị, chúng ta không thể buông tha hấn a.”

Nộn Thảo ủy khuất nhìn về phía Nam Cung Thừa Phong, lớn tiếng nói: “Chủ nhân, ta không có đi quyến rũ người khác hút tinh nguyên, ta... ta không diễm mỹ, con rắn trong núi chúng ta biến thành người mới là diễm mỹ, eo hần uyển chuyển hết như không xương. Còn có, chủ nhân, rốt cuộc cái gì gọi là hấp thụ tinh nguyên, xà tinh lúc nào cũng nói vậy, nhưng ta vẫn không rõ.”

“Khụ khụ, cái này... sau khi trở về chủ nhân sẽ nói cho người biết.”

Nam Cung Thừa Phong nghĩ thầm: Nộn Thảo của ta đơn thuần biết bao nhiêu a, ngay cả hấp thụ tinh nguyên cũng không biết, xà tinh kia nếu đã dạy, người cũng nên dạy cho hết mới đúng a, tối thiểu cũng phải để hần sau khi bị bắt lên giường không ngậy ngốc nghĩ ta muốn đem hần đi hầm rồi ăn, ăn, chờ một chút, có khi không dạy hết lại tương đối tốt, hắc hắc, như vậy Nộn Thảo tinh khiết ngậy ngốc ở trên giường có thể để tùy ta muốn làm gì thì làm rồi, nghĩ đến hình ảnh hưởng diễm, khoe miệng hần chảy xuống một hàng nước bọt thật dài.

“Chủ nhân, người chảy nước miếng, có phải là đói bụng rồi không?” Nộn Thảo chớp chớp mắt to, tuy rằng tạm thời không khôi phục được hình người, nhưng hần cũng không mất đi tiếng nói. Hần không hiểu vì sao mình vừa nói xong, dưới đài lại vang lên rất nhiều tiếng giống như tiếng hít sâu. Hơn nữa chủ nhân cũng đỏ mặt, thực sự là ngạc nhiên, hần tới tận bây giờ cũng chưa thấy qua chủ nhân đỏ mặt.

“Khụ khụ, Nộn Thảo, người đã mệt chết rồi đúng không? Vậy cứ hảo hảo nghỉ ngơi, sự tình từ nay về sau đã có chủ nhân.” Nam Cung Thừa Phong vội vã đổi chủ đề, đồng thời trong lòng ai oán: hình tượng của ta a. Khí giận đầy mình đâu thể phát tiết trên đầu Nộn Thảo, bảo bối tiểu mã yêu thân còn đang mang trọng thương a.

Bởi vậy không thể làm gì khác hơn là hướng về đám người dưới đài trừng mắt: “Trong số các người hần là có nhiều người đã biết ta là ai rồi, các người cho rằng ta thích một mã yêu rất kì quái sao? Trên thực tế, ta thích mã yêu, gia nhân của ta đã đốt cao hương bái tạ Bồ Tát rồi, Nộn Thảo bây giờ là mã hình, cũng đã là phong nhã bất phàm, hần biến thành người rồi là khuyên quốc khuyên thành các người không thể tưởng tượng nổi, ta yêu hần một chút cũng không kì quái, có hiểu không?”

“Không sai không sai, Tiểu vương gia ái mã như mạng, chuyện này người nào không biết a, nhất là hảo mã tuần mã, hôm nay có một mã yêu hạ phàm cùng Vương gia kết thành một đôi, đó là lương duyên trời ban a!” “Hay hay, Tiểu vương gia là dạng người người nào, người bình thường làm sao xứng với hần a, chỉ có thần tiên yêu ma mới có thể làm ái nhân của hần, hôm nay là một mã yêu khuyên quốc khuyên thành ở cùng hần, cũng là có tình nhân sẽ thành thân quyến.”

Người dưới đài mở miệng đều là chấp tay nịnh nọt Nam Cung Thừa Phong, sau đó từng đoàn từng đoàn rời đi: đừng nói giỡn, việc buôn bán của bọn họ còn phải trông cậy vào Tiểu Vương gia mà, cũng đâu ai muốn bị chủ nhân thảo tràng này gây phiền phức, Tiểu vương gia thích cưới yêu tinh, liên quan gì đến người khác, Bạch nương tử trước đây không phải cũng thật lòng yêu Hứa Tiên sao? Có thể thấy được trong yêu tinh cũng có kẻ tốt, bọn họ hảo hảo ăn cơm là được.

“Chờ... chờ một chút... Mọi người... mọi người dừng a.” Chủ nhân thảo tràng đã trợn trừng rồi, lời người này lại kéo người kia, nhưng căn bản là không ai nghe hần, cuối cùng hần thấy thuộc hạ tâm phúc của mình cũng muốn đi, vì vậy liền vội vàng kéo nói: “Do Côn, người, người sao cũng đi, người đi thảo tràng của ta biết làm thế nào a? Cái kia... tên hỗn đản kia rốt cuộc là ai? Các người làm gì phải sợ hần a?”

Do Côn khinh bỉ nhìn hần, vung tay, cười nhạt nói: “Ta không đi thì làm gì? Chờ nhìn người phá sản a, chuyện đến như thế này, người còn cho rằng mình giữ được thảo tràng sao? Người ngay cả mã thương lớn nhất toàn quốc Nghiêm Trạch Tiểu vương gia cũng không nhận ra, còn dám nghe lời đạo sĩ kia trói mã yêu hần thích, còn cái gì trăm yêu đài? A phi, ta thấy người sau này cứ chờ hần đến giết người đi, hừ, mấy năm nay ta làm thuộc hạ của người nhận hết khổ cực, hôm nay cuối cùng cũng có thể đi, Trấn Quan Tây đại nhân, chúng ta bây giờ phải nói câu tái kiến rồi, hắc hắc, cứ xem cái tên xui xẻo của người, còn muốn hưởng lạc a, được, lần sau gặp người không phải là đang ở trên đường xin cơm đã là không tồi rồi.”

Mồ hôi lạnh trên đầu Trấn Quan Tây cuồn cuộn rơi như xay sữa đậu nành, hần chẳng thể nghĩ tới, người mình đắc tội lại là Nghiêm Trạch Tiểu vương gia khét tiếng, ai không biết đây à người có thù tất báo a. Hai mắt hần vẫn nhìn chăm chăm Nam Cung Thừa Phong đang hăng hái trên đài, sau đó thì phát hiện vẫn còn người chưa bỏ đi, trong đó có một vị thoát nhìn dường như là niên thiếu anh hiệp bước ra, hét lớn:

“Nghiêm Trạch Vương gia thì sao? Nhân yêu không thể cùng tồn tại, đây là thiên lý, những thương nhân kia sợ người, người giang hồ chúng ta không sợ, hôm nay con mã yêu này, chúng ta nhất định phải giết.”

“Không sai, nhất định giết, nhất định giết.” Khoảng một trăm người còn lại nhiệt huyết bừng bừng, bọn họ xưa nay đều coi thường thương nhân, cho rằng đáng về bọn họ chỉ vì một phần lợi nhuận nhỏ mà khom lưng quỳ gối thấp phần dè tiện, hôm nay thấy bọn họ sợ uy danh Nam Cung Thừa Phong, tất cả đều bỏ đi, đây chính là lúc người giang hồ xuất đầu a, bởi vậy liền nhảy ra ủng hộ Trần Quan Tây, ngược nghĩ cũng là làm cho hậu duệ Hoàng gia quý tộc biết, người giang hồ chúng ta không bị ràng buộc, Hoàng tộc bọn họ không quản được chúng ta.

Nộn Thảo sợ đến trốn vào sau lưng Nam Cung Thừa Phong cuộn tròn lại, suy nghĩ một chút, lại dè dặt bỏ ra, khổ sở nói: “Chủ nhân, bọn họ người đông thế mạnh, người... người đánh không lại bọn họ, vẫn là giao ta ra đi, như vậy bọn họ có thể giết ta, nhưng sẽ không giết người...” Hắn miệng nói, thân thể lại run rẩy, hiển nhiên là cực kỳ sợ hãi.

Những lời này vào tai Nam Cung Thừa Phong, thật sự là còn hơn lời ngon tiếng ngọt thể non hèn biến.

Hắn xúc động ôm lấy Nộn Thảo, kiêu hãnh nói: “Không sao, chỉ cần có ta ở đây, ai cũng đừng mong thương tổn Nộn Thảo của ta.” Nguyệt Nha Nhi bên dưới nghe được lời hắn nói lập tức trợn trắng, nghĩ thầm hảo rồi, trực tiếp biến thành Nộn Thảo của hắn rồi, trình độ hội của lúc cháy nhà của gia thực sự là không người sánh được.

“Các người biết hắn là ai không?” Nam Cung Thừa Phong chỉ vào Nam Cung Dạ Hiên, ngạo nghễ nhìn về phía đám người giang hồ đang phát ngốc.

Vừa dứt lời, chợt nghe thiếu niên anh hiệp kia vùng tay lên: “Mặc kệ hắn là ai, ai cũng không quản được chúng ta, người Hoàng tộc các người đối với dân chúng còn có thể cáo mượn oai hùm, đối với người giang hồ chúng ta là vô ích.”

“Nga, thiếu hiệp quả nhiên là oai phong lẫm liệt, chẳng hay cao tính đại danh sư phụ môn phái là gì?” Nam Cung Thừa Phong bỗng nhiên vòng vo, cười tủm tỉm hỏi.

Mà thiếu niên anh hiệp kia vậy mà cũng ngốc a a đáp: “Ta đứng không thay tên ngồi không đổi họ, Ngân thương tiểu bạch long La Y chính là ta, sư phụ ta là Hà Tà đại hiệp phái Điểm Thương, hừ hừ, thế nào? Sợ rồi sao, sợ thì mau buông con yêu tinh đó ra, thiếu hiệp ta có thể làm chủ tha cho người một mạng.”

Đây không phải thiếu niên anh hiệp a. Nguyệt Nha Nhi trong lòng lặng lẽ ai thán: đây rõ ràng là một thiếu niên ngốc hiệp, ngay cả nhìn mặt đoán ý cũng không biết, ai, tự chuốc xui xẻo.

Nam Cung Thừa Phong cười tủm tỉm nói: “Ta đây phải chúc mừng thiếu hiệp rồi, người hiện tại có thể mau mau trở về, cảnh báo phái Điểm Thương các người đề phòng, bởi vì người đi cùng ta kia, chính là người được giang hồ các người xưng tụng là Sát thủ vương gia nhất kiếm đoạt nhất hồn, kiếm kiếm vô hư không, nga, nhân tiện nói một câu, hắn là đệ đệ của ta.”

“phần phạt” một tiếng, các đại hiệp giang hồ trong nháy mắt chạy như vỡ ồ, tốc độ còn nhanh hơn thỏ. Vị Tiểu bạch long La Y thiếu hiệp mới còn oai phong lẫm liệt chạy trước nhất, mà ngay cả Nam Cung Dạ Hiên cũng phải bội phục khinh công của hắn, cảm thán nói với Nam Cung Thừa Phong: “Chắc chắn, ta thấy La thiếu hiệp kia quả thật là có bản lĩnh, có lẽ khi còn ở sư môn, chỉ biết luyện chiêu chạy trốn chết, cho nên có một thân khinh công hơn người, nếu không sao có thể vừa còn ở trước mặt chúng ta, vừa quay người một cái đã vượt lên dẫn đầu hướng xa xa rồi.”

Nam Cung Thừa Phong cũng thở dài một hơi, nói: “Ai, có thể thấy được trong cảm nhận của mọi người, uy danh của Nghiêm Trạch Tiểu Vương gia ta đây so ra kém xa Sát thủ Tiểu vương gia, không tin các người nhìn xem, mấy người kia mới rồi còn muốn giáo huấn tên Hoàng gia bại hoại là ta, nhưng vừa nghe thấy tên kẻ Hoàng gia bại hoại đứng đầu nhà người, liền sợ đến tè ra quần.” Hắn nhìn thoáng qua Trần Quan Tây, cười lạnh một tiếng nói: “Dạ Hiên, người này vừa mắng chúng ta hỗn đản, chuyện còn lại, xin phiền ngài xử lý, ta phải đưa Nộn Thảo về trước, hắn bị tên đại sĩ thú kia làm bị thương, ta phải lập tức giúp hắn chữa trị.”

“Yên tâm đi, người này cứ giao cho ta.” Nam Cung Dạ Hiên tràn đầy tự tin nói, sau đó lại trơ mặt ra tới

gần Nam Cung Thừa Phong: “Bắt quá đường ca, vậy Nguyệt Nha Nhi... Hắc hắc, không phải khi này người nói lập tức tặng hắc cho ta sao?” Hắc vừa nói vừa liếc mắt về phía Nguyệt Nha Nhi, hù cho Nguyệt Nha Nhi sợ tới liều mạng chui vào đám người, chỉ tiếc lúc nào người còn đứng lại không được mấy người, hắc chui chỗ chỗ nào cũng trốn không được.

“Ta có bao giờ nuốt lời chưa, người dẫn hắc đi đi.” Nam Cung Thừa Phong nhàn nhã vung tay, đang muốn ôm Nộn Thảo rời đi, thỉnh thoảng Nguyệt Nha Nhi nhào tới, ôm lấy cổ Nộn Thảo la lớn: “Nộn Thảo, người phải cứu ta a, chủ nhân muốn đem ta tặng cho người khác, người... người nghìn vạn lần không thể để hắc làm vậy a, Nộn Thảo...”

Hắc vừa kêu khóc, vừa lé mắt nhìn Nam Cung Thừa Phong, thấy trong mắt đối phương lộ hung quang, bỗng nhiên nhớ tới tính chiếm hữu của gia nhà mình có bao nhiêu mạnh, vì vậy vội vã buông tay, ngoan ngoãn cầm lấy hai cái móng ngựa của Nộn Thảo: “Nộn Thảo, chúng ra làm huynh đệ đã lâu, người sẽ không nhẫn tâm nhìn ta bị bán chứ?”

Nộn Thảo trước này hiền lành dịu ngoan, bây giờ thấy Nguyệt Nha Nhi khóc thương tâm như vậy, liền vội vã dùng một chân vỗ về lưng Nguyệt Nha Nhi, quay sang Nam Cung Thừa Phong năn nỉ nói: “Chủ nhân, có phải vì Nộn Thảo đã về, nên người muốn đuổi Nguyệt Nha Nhi để tiết kiệm tiền công không. Người yên tâm đi chủ nhân, ta có thể không nhận tiền công, người đừng đem bán Nguyệt Nha Nhi có được không? Ta và tôn tử của ta đều là súc vật, bị bán cũng là chuyện không thể tránh được, nhưng Nguyệt Nha Nhi là người a...” Hắc vừa nói, trong mắt lập tức liền ngập nước, khiến Nam Cung Thừa Phong thoáng cái mềm nhũn, thở dài nói: “Được rồi được rồi, ta đáp ứng người, không bán Nguyệt Nha Nhi là được rồi chứ?”

Nộn Thảo nín khóc mỉm cười, Nguyệt Nha Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm quả nhiên cầu cứu đúng người rồi.

Chỉ có Nam Cung Dạ Hiền ngốc lảng ra đó, nghĩ thầm rốt cuộc ta giúp đường ca cứu con yêu tinh này làm gì? Lẽ nào là để hắc phá hỏng chuyện tốt của ta sao? Thật là tức chết ta rồi. Còn đang tức giận thì, bỗng nhiên bên tai lại có một thanh âm truyền đến:

“Dạ Hiền trước tiên người chờ một chút, chờ sau khi thương thế Nộn Thảo khôi phục rồi, thì đến phủ ta đón người, ta tuyệt đối không nuốt lời. Nhưng trước đó, người phải giúp ta làm chút chuyện, đến chỗ quốc sư Quan Sơn lấy hai kiện pháp bảo đưa đến phủ của ta. Đến lúc đó chúng ta một tay giao pháp bảo, một tay giao người.”

Thì ra Nam Cung Thừa Phong suy nghĩ chu đáo, hắc nghĩ Nộn Thảo đã bị tên đạo sĩ chết tiết kia đã thương, còn muốn mượn tay Trấn Quan Tây giết Nộn Thảo, như vậy đến khi lão tạp mao kia trở lại, biết được Nộn Thảo còn chưa chết, mà là đang ở trong tay mình, khó chắc chắn hắc không nổi dã tâm, mình phải lấy được hai kiện pháp bảo, để đánh cho lão tạp mao đó hoa rơi nước chảy, mới có thể thay Nộn Thảo lấy lại công đạo.

Nam Cung Dạ Hiền cũng biết dự định của hắc, nghĩ thầm Nguyệt Nha Nhi chết tiết, người xem người làm ta phải chạy nhiều ít, hừ hừ, bắt quá trước tiên nhin đi, sau này thu được người vào tay rồi, nhất định phải người trối lại trên giường đại chiến ba ngày ba đêm, cho người không xuống nổi giường, coi như là đường ca thanh toán công cho ta.

Lập tức quăng Trấn Quan Tây qua một bên, Nam Cung Thừa Phong gọi người đuổi theo tên hỏa kế Do Côn, mời hắc trở lại quản lý thảo tràng, đương nhiên lúc này là thay mình quản lý.

Nam Cung Thừa Phong người đó cũng thật xấu xa, ý vào thế lực của Nghiễm Trạch Tiểu vương gia, bắt một đám thủ hạ cùng quan viên địa phương cưỡng bức Trấn Quan Tây chuyển nhượng thảo tràng cho hắc với giá siêu siêu thấp: hai lượng bạc.

Nếu là ở nơi khác, nhất định sẽ có người thay Trấn Quan Tây bắt bình, nhưng Trấn Quan Tây này cũng là một kẻ lòng dạ hiểm độc, thế nên thảo tràng của hắc mất rồi, bách tính không những không thay hắc bắt bình, ngược lại còn vỗ tay vui mừng, còn có gia đình cầu cho Nam Cung Thừa Phong được trường sinh.

10. Chương 9

Vì gặp được Nộn Thảo, Nam Cung Thừa Phong đổi chủ ý, không đi thảo tràng Thiên Sơn nữa, mà trực tiếp dẹp đường hồi phủ.

Đoàn người đi suốt một ngày đêm, đến Kim Thành, cũng là nơi Nam Cung Thừa Phong vẫn thường đến, khách *** nổi danh nhất trong thành này là “Vân Tập khách ***”, lần nào đến đây hắn cũng ở lại khách *** này, bởi vậy lão bản và bọn tiểu nhị đều là quen biết.

Lập tức bao hết một tiểu viện, an bài thỏa đáng nhân mã, Nam Cung Thừa Phong mới cẩn thận cho người khiên Nộn Thảo vào phòng chữ thiên, lại phân phó Nguyệt Nha Nhi đi mời đại phu nổi danh nhất trong thành.

Đại phu đó cũng là người quen cũ của Nguyệt Nha Nhi, y thuật cực kì cao minh. Vừa nghe Nguyệt Nha Nhi nói ái nhân của Nam Cung Thừa Phong bị thương, không ói hai lời lập tức xách hòm thuốc theo tới.

Phòng của Nam Cung Thừa Phong và Nguyệt Nha Nhi đều ở lầu trên, khai hai người vừa đến, đám tiểu nhị thần thần bí bí tụ lại, nói khẽ với Nguyệt Nha Nhi: “Ta cũng biết là Tiểu vương gia ái mã như mạng, nhưng lại không nghĩ tới là đã ái đến độ này rồi, lại cùng ăn cùng ở với ngựa, lão thiên a, chẳng lẽ không ngại con ngựa kia dơ bẩn sao? Hắn sẽ không cùng ngựa ngủ chung một giường chứ?”

Nguyệt Nha Nhi khụ khụ hai tiếng, cũng không thể trả lời, chỉ có thể nói: “Người biết cái gì? Con ngựa đó không phải bình thường, là thần mã, ân, về chuyện cùng ngủ, trước đây thật chưa từng phát sinh, nhưng đêm nay thì đúng vậy.”

Tiểu nhị kia kinh hãi nói: “Không thể nào đâu, ta nghe nói ngựa đều là đứng ngủ, cái này... Tiểu vương gia này muốn đồng sàng cộng chẩm với ngựa, hắn không sợ con ngựa kia ngủ không yên, nửa đêm nhấc chân đạp chết hắn sao? Hơn nữa vạn nhất nửa đêm nó muốn đi tiểu thì biết làm sao? Còn có, nếu nó mộng du nữa? Không phải là sẽ đem Tiểu vương gia đạp chết sao?”

Nguyệt Nha Nhi nghĩ thầm người làm gì hỏi nhiều thứ như vậy, không nhịn được nói: “Nói bậy bạ gì đó? Ta đã nói nó là thần mã, làm sao có thể có mấy thói quen hạ cấp đó?” Nói xong nghĩ thầm điều này cũng không sai, Nộn Thảo là yêu tinh, cũng không khác thần mã lắm a.

Tiểu nhị kia ngượng cười một tiếng, sờ sờ mũi nói: “Ta đây không phải vì quan tâm Tiểu vương gia sao? Vạn nhất hắn bị thương trong khách *** của chúng ta, chúng ta làm sao gánh nổi.” Nói xong đưa Nguyệt Nha Nhi cùng đại phu đến trước cửa phòng, rồi lại cười cười quay đi.

Nam Cung Thừa Phong canh giữ bên cạnh Nộn Thảo, sợ người khác thấy một con ngựa nằm trên giường thì hoài nghi, nên buông màn giường xuống. Lúc này nghe tiếng cửa mở, vội vàng xoay người, đón đại phu vào nói: “Lãnh đại phu, người đã tới? Lần này lại làm phiền người, nội tử[vợ, bà xã] vì chuyện của ta mà bị nội thương không nhẹ, người xem thử có thể trị được không?”

“Tiểu vương gia thú thê từ khi nào? Sao ta lại không biết?”

Lãnh Yên cười lớn, hắn tuổi còn trẻ, bởi vậy vẫn nói chuyện ngang hàng với Nam Cung Thừa Phong. vừa nói, vừa ngồi xuống bên giường.

Nam Cung Thừa Phong cũng cười nói: “Không có, đây chỉ mới là hứa hôn? Hôn lễ chờ khi về phủ mới cử hành, đến lúc đó chắc chắn Lãnh đại phu sẽ nhận được thiệp mời.”

Lãnh Yên cười nói: “Vậy cũng không dám, ta chỉ là kẻ bình dân, không dám trèo cao.” Nói xong giương mắt nhìn vào trong màn, tuy rằng thấy không rõ lắm, nhưng vẫn cảm thấy người trong màn hình thể quá lớn, nghĩ thầm Tiểu vương gia này lại thú một vị phu nhân lực lưỡng như thế, thì ra hắn thích loại này, hơi có chút bất ngờ. Vì vậy nói: “Xin phu nhân đưa tay ra, để ta giúp người bắt mạch.”, vừa nói vừa lấy ra một sợi tơ đỏ.

Qua một hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì, Lãnh Yên nói thêm một lần, lại nghe Nam Cung Thừa Phong ôn nhi nói với người tổng màn: “Nộn Thảo, không sao, Lãnh đại phu không phải người ngoài, người đưa một chân ra cho hắn xem.”

Lãnh Yên liếc mắt nhìn Nam Cung Thừa Phong, thầm nghĩ: chân? Tiểu vương gia này lại gọi tay vợ hắn như thế? Quả nhiên là ái mã thành si, ai làm phu nhân của hắn cũng thật xui xẻo. Vừa nghĩ, đã thấy màn giường lay động vài cái, sau đó từ bên trong một cái móng ngựa vươn ra.

Lãnh Yên hét to một tiếng “A”, đứng dậy lui vào bước, chỉ vào cái móng ngựa hỏi Nam Cung Thừa Phong: “Đây... đây là tay ngọc của phu nhân sao? Sao lại... sao lại phát triển thành hình cái móng ngựa?” Không đợi nói xong, cái chân kia đột nhiên thu lại, đại khái có lẽ người bên trong cũng xấu hổ.

Nam Cung Thừa Phong lườm một cái nói: “Ta không phải đã nói rồi sao? Bảo Nộn Thảo vươn một chân ra, người ngạc nhiên cái gì?” Nói xong xốc màn giường lên, nói với Lãnh Yên: “Hiện tại người rõ ràng chưa? Nộn Thảo là một con ngựa, không phải người, bớt nói nhảm, mau xem thương thế cho hắn, ta gấp đến độ không còn biện pháp rồi.”

Lãnh Yên chán nản, sắc mặt biến đổi vài lần, phát tay nói: “Nam Cung Thừa Phong, người thực sự là không có thuốc chữa nữa rồi, lại muốn thành thân với một con ngựa, có phải người thấy Hoàng thượng cùng Thái hậu tốt với người quá, cho nên muốn tìm cớ cho bọn họ làm thịt người không a?” Sau đó xoay người sang chỗ khác nói: “Xin lỗi, người muốn đi thì tự mình đi, ta không phải thú y. Nguyệt Nha Nhi, trên sườn núi cách mười dặm phía thành đông có một vị thú y, có người nói y thuật cực kì cao minh, trâu ngựa gà vịt ở đây bị bệnh đều được đưa đến cho hắn trị, chỉ cần chưa hết cách, hắn đều có thể chữa cho hảo, tiền xem bệnh cũng ít hơn ta.”

Nam Cung Thừa Phong vội vàng kéo hắn nói: “Chuyện đến nước này, ta cũng không gạt người nữa, Nộn Thảo là một yêu tinh, vài ngày trước bị một đạo sĩ thúy đánh ra nguyên hình, còn bị trọng thương, ngay cả năng lực khôi phục hình người cũng không còn. Ân, người nói chuyện này nên tìm người hay tìm thú y?”

Lãnh Yên nghi hoặc liếc hắn một cái, Nam Cung Thừa Phong rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là đem sự tình kể ra toàn bộ.

Lãnh Yên coi như là một dị nhân, biết chân tướng rồi cũng không quá ngạc nhiên chỉ là khó xử nói: “Đây thật là làm khó ta, trước nay vốn là người tìm nhân y thú tìm thú y, yêu tinh vậy phải tìm y nào a? Quên đi, để ta thử xem.”

Nam Cung Thừa Phong cười nói: “Cứ như vậy đi, thương tích đạo sĩ kia làm ra, thú y cũng chưa chắc trị được.”

Lãnh Yên tiến đến, trườn cái móng ngựa của Nộn Thảo một lát, khụ khụ hai tiếng nói: “Nộn Thảo, người nói ho ta biết mạch động ở đâu a? Ta không rõ lắm cấu tạo cơ thể ngựa, thực sự không biết làm sao hạ thủ.”

Trên mặt Nộn Thảo hiện lên một tia đỏ ửng, Lãnh Yên quay đầu nói với Nam Cung Thừa Phong: “Đừng nói, tiểu yêu tinh này của người sắc mặt thật trắng, xấu hổ rồi lại rất động nhân.”

Nam Cung Thừa Phong đảo mắt: “Ta van người, đó là lông trắng, không phải sắc mặt có được không? Ngay cả chút thường thức như vậy cũng không biết? Người cũng quá kém.”

Lãnh Yên không để ý tới Nam Cung Thừa Phong châm chọc, mắt thấy Nộn Thảo không chịu chỉ ra mạch đập ở đâu, đoán Nộn Thảo tám phần mười là không biết. đành phải tự mình động thủ, cầm móng của Nộn Thảo sờ tới sờ lui, cũng may bốn chân của Nộn Thảo lông đen bóng, một chút cũng không bẩn, bằng không Lãnh Yên ái khiết đã dứt khoát phát áo bỏ đi rồi.

Sờ soạng hồi lâu còn chưa mò ra, Nam Cung Thừa Phong bắt đầu nghi ngờ nhìn hắn, bĩu môi nói: “Này, không phải là người đang ăn đậu hũ Nộn Thảo nhà ta chứ?”

Lãnh Yên nổi giận, oán hận nói: “Người xem ta là loại hạ cấp nào, nếu là một tuyệt sắc giai nhân, nói ta ăn đậu hũ còn nghe được, một con ngựa, ta ăn đậu hũ cái rắm a.”

Một hồi lâu cuối cùng cũng tìm được mạch, đành nói, mặc dù là thân ngựa, nhưng vì Nộn Thảo đã thành yêu, cho nên mạch đập cũng không khác người thường lắm.

Lãnh Yên bắt mạch một lúc, mới thản nhiên nói: “Bị chút nội thương, điều trị một chút là được rồi, hắn thoát nhìn cũng không phải dễ chọc, đạo sĩ kia không giết hắn, có lẽ cũng vì đã trọng thương, cho nên không

giết được hần.”

Nộn Thảo rụt rụt cổ lại một chút, chậm chậm nói: “Ta... ta là không còn cách nào, đạo sĩ đó đến bức ta, muốn giết ta, ta chỉ có thể triệu hồi Mã Tào[chuồng ngựa], cùng hần đánh một hồi, sau đó ta bị đánh về nguyên hình, nhưng hần cũng bị trọng thương.”

Hần nói xong, Lãnh Yên cùng Nam Cung Thừa Phong đều hiếu kì hỏi: “Mã Tào là ai?”

“Chính là... chính là phi kiếm của ta, ta tự mình luyện, Ngưu ca ca bảo ta tự đặt tên cho phi kiếm, ta gọi nó là Mã Tào.”

Nộn Thảo nói xong, Nam Cung Thừa Phong cùng Lãnh Yên suýt nữa ngã úp mặt, nghĩ thầm mã yêu này soa lại thành thật như vậy, phi kiếm lại đặt tên là Mã Tào, đây... đây cũng quá khó nghe rồi a.

Lãnh Yên viết đơn thuốc, Nguyệt Nha Nhi liền đi bốc thuốc, Nam Cung Thừa Phong thấy Nộn Thảo ngủ, nên cùng Lãnh Yên nói chút chuyện phiếm. Nghe ý hần nói, tựa hồ không muốn ở chỗ này, hình như có cừu gia vào thành tìm hần, cho nên Nam Cung Thừa Phong liền thừa cơ mời Lãnh Yên về phủ làm đại phu, nguyên nhân là hần hào hiệp, hơn nữa sau này Nộn Thảo có bệnh, vạn nhất lại khôi phục nguyên hình thì không cần phải đi tìm người khác, bằng không lại phải lừa gạt người khác, còn phải trả tiền giữ bí mật.

Lãnh Yên vui vẻ đồng ý, quay về thu thập một chút, sau đó liền theo Nam Cung Thừa Phong lên đường. Đi vài ngày, đã trở lại Vương phủ.

Thương thế Nộn Thảo đã trị gần khỏi hần, thế nhưng vẫn không khôi phục hình người.

Nam Cung Thừa Phong ngực gấp a, lo lắng qua rồi, dục hỏa lại bắt đầu bốc lên, chỉ có điều mỗi ngày nhím con ngựa trắng nằm bên cạnh, làm sao cũng không dậy nổi hứng thú, dù sao hần cũng không có sở thích nhân thú tổ ái.

Hần ngày cầu đêm mong, cầu mong cho Nộn Thảo mau mau khôi phục hình người, sau đó lập tức có thể lao lên giường ăn sạch sẽ rồi.

Sáng suy nghĩ đêm liền nằm mộng, đêm hôm đó, hần nằm mơ thấy mình và Nộn Thảo cùng ân ái trên giường, mặc dù là mộng, nhưng cũng khiến Nam Cung Thừa Phong hưng phấn một trận, đến lúc mở mắt ra, liền cảm thấy hai chân một mảnh dính dính ướt ướt, nhưng vật lớn kia vẫn chưa an phận. Chuyện này cũng không thể trách hần, từ lúc quen biết Nộn Thảo, Nghiễm Trạch Tiểu Vương gia đã cấm dục hơn một tháng rồi.

Còn đang ca thán mình mệnh khổ, chợt nghe một thanh âm mềm mại êm tai nói: “Chủ nhân, người làm sao vậy?”

Hần nhìn lại, liền thấy Nộn Thảo mở một đôi mắt to đen lay láy nhìn hần, đôi môi non hồng khép khép mở mở... Chờ một chút, đôi môi non hồng? Nam Cung Thừa Phong giật mình một cái, dụi mắt tập trung nhìn lại, hần suýt nữa cười ha ha, nghĩ thầm trời không quên ta a, rốt cuộc ngay trước khi ta chết ghen Nộn Thảo đã khôi phục hình người. Không nói hai lời liền lập tức lao tới.

Hần cười làm tóc gáy trên người Nộn Thảo đều dựng đứng lên, run run hỏi: “Chủ... chủ nhân, vì sao... vì sao ánh mắt của người nhìn thật giống con... con chồn trộm được gà trên núi bên cạnh... A, chủ nhân, người... người sao lại lọt cửa ta... A, hảo dương...”

Nguyệt Nha Nhi ngủ sát vách nghe thấy động tĩnh trong phòng, lăn lông lốc dậy, kéo theo quần áo chạy vội ra ngoài, lớn tiếng hô: “Gia, người... người nhịn thêm một chút nữa đi, chờ thêm mấy ngày nữa là Nộn Thảo có thể khôi phục hình người rồi, chuyện... chuyện đó cùng làm với một con ngựa, khó coi lắm... A...” Hét thảm một tiếng, Nguyệt Nha Nhi đáng thương bị đá ra cửa, sau lưng hần là tiếng gầm giận dữ của Nam Cung Thừa Phong: “Người nói bấy bả gì đó? Nộn Thảo khôi phục hình người rồi, dám phá hư chuyện tốt của ta, ngày mai sẽ đem người tặng cho Dạ Hiên.”

Nguyệt Nha Nhi dang hai tay hai chân nằm thành hình chữ đại[] trong sân, hai mắt rưng rưng, câu cuối cùng nói được trước khi ngất xỉu là: “Ô ô ô, ta... ta không biết Nộn Thảo khôi phục hình người rồi a, cái... cái đó sao vừa nói khôi phục đã khôi phục rồi a? Ô ô ô...”

Ngày hôm sau, hai người tựa vào nhau ngủ lần lượt mở mắt ra, da thịt trần trụi cọ sát, làm Nộn Thảo kinh hô một tiếng, mặt đỏ ửng, tiếp theo liền trón vào trong cái ổ chăn.

Nam Cung Thừa Phong cười hắc hắc, xốc chăn của Nộn Thảo lên: “Được rồi, còn xấu hổ cái gì a, đã bị ta ăn trọn rồi, từ nay về sau chúng ta là phu thê, Nộn Thảo a, mấy ngày này ta sẽ chuẩn bị lễ thành thân, người ngoan ngoãn ở nhà đừng chạy lung tung, tránh cho gặp phải tên đại sĩ thú kia, hắn lại muốn thương tổn người. Đợi Dạ Hiên đem được pháp bảo từ chỗ Quốc sư về rồi, chúng ta có thể quang minh chính đại chiêu cáo với thiên hạ quan hệ của ta và người.”

“Thành... thành thân?” Nộn Thảo rụt cổ: “Thế nhưng chủ nhân, chúng ta... chúng ta không thể thành thân, ta... ta là yêu tinh, nếu như... nếu như hành phòng[sinh hoạt vợ chồng] rồi, sẽ không thể phi tiên, hơn nữa... lại có thể mang thai, cái... cái này rất xấu hổ, cho nên ta... ta... ta không muốn thành thân, không muốn cùng chủ nhân hành phòng, chúng ta cứ làm chuyện thú vị như tối qua thôi không được sao?”

Mã yêu đáng thương vì tính cách ngoan ngoãn, cho nên những khi xem tiểu thuyết đến đoạn ngại ngùng, đều vội vã lật nhanh qua, cho nên ngay cả hấp thụ tinh nguyên là gì hắn cũng không biết, càng không cần nói tới cái gì gọi là hành phòng.

Thấy Nam Cung Thừa Phong trờng lớn hai mắt, Nộn Thảo không biết mình nói sai chỗ nào, vội vã khấn trương nói: “Kỳ thực... kỳ thực ta... ta cũng có thể không phi tiên, ta... ta thích chủ nhân, ta nguyện ý ở cùng một chỗ với chủ nhân, thế nhưng... thế nhưng hành phòng rồi thực sự sẽ mang thai, ta... ta có chút sợ, cho nên chúng ta không hành phòng có được không?” Hắn chờ mong nhìn Nam Cung Thừa Phong, trông mong đối phương gật đầu.

“Thế... thế nhưng... chuyện tối hôm qua chúng ta làm mà người nói rằng rất thú vị, là hành phòng a.”

Nam Cung Thừa Phong hít một hơi thật sâu, tiểu mã yêu ngốc ngốc đáng thương của hắn a, vậy mà lại không biết hành phòng là chuyện gì.

Có điều hiện tại chuyện hắn muốn biết không phải như vậy: “Nộn Thảo, người nói người hành phòng rồi sẽ mang thai, đây... đây là chuyện gì? Là... là người sinh hài tử, hay là ta sinh?” Ngoan ngoan, cái này nhất định phải hỏi rõ ràng, nếu như là Nộn Thảo sinh, vậy đương nhiên là chuyện không thể tốt hơn, nhưng nếu là mình sinh, nường a, quá kinh khủng rồi. Tuy rằng... tuy rằng tinh nguyên là mình bắn vào trong Nộn Thảo, nhưng đối phương là yêu tinh, cái gì cũng có thể xảy ra a.

“Đương nhiên... đương nhiên là ta sinh a, ta là yêu tinh, người đâu phải.” Nộn Thảo bắt đầu lẩn vòng vòng trên giường, còn thiếu chút nữa là khóc ra: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Ta thụ thai rồi làm sao bây giờ? Chủ nhân, ta...ta không muốn a, ta... ta trước đây đã thấy một con ngựa mẹ vì sinh ngựa con mà chết. Oa oa oa, chủ nhân, ta không muốn chết, ta không muốn rời xa chủ nhân, ta không phi tiên nữa còn không được sao? Oa oa oa...”

Nam Cung Thừa Phong vội vàng ôm lấy Nộn Thảo, cố sức trấn an hắn, sau đó lại cẩn thận hỏi han: “Cái kia, Nộn Thảo nếu như thụ thai, sẽ sinh ra ngựa con hay sinh ra hài tử?”

Cái này phải lưu tâm một chút, sinh ra ngựa con có chút không được bình thường, tuy rằng ngựa con của mã yêu cũng một người anh tuấn cao to uy vũ bất phàm như mình sinh ra nhất định sẽ thần tuấn phi phàm, thế nhưng... thế nhưng vẫn không bằng hài tử.

“Ta đang hình người, đương nhiên sinh ra bảo bảo cũng là hình người rồi.” Nộn Thảo nước mắt lưng tròng nói: “Chủ nhân, ta... ta không muốn sinh bảo bảo, ta sợ chết, ta không muốn sinh bảo bảo...”

Nam Cung Thừa Phong vội vàng dỗ dành: “Hảo hảo hảo, chúng ta không cần hài tử, cùng lắm thì sau này khi hành phòng chúng ta dùng biện pháp nào đó...” Ngoài miệng hắn thì nói như vậy, trong lòng lại lo lắng, thậm chí làm cái này có thể dùng biện pháp gì a, nếu như thật có biện pháp tránh, nữ nhân còn sinh nhiều hài tử như vậy sao a.

“Ân, sau này nhất định phải dùng biện pháp nga, mỗi lần làm xong, người... người lấy cái đó ra rồi mới bắn, dù sao cũng không thể để tinh nguyên lại bên trong ta.” Nộn Thảo trịnh trọng nói.

Nam Cung Thừa Phong nào có lý lẽ phản bác, liên tục gật đầu biểu thị mình biết rồi.

Cứ như vậy qua vài ngày, Nam Cung Dạ Hiên từ Hoàng thành trở về, đưa mấy thứ Nam Cung Thừa Phong cần cho hắn, đồng thời nói cho hắn cách dùng pháp bảo, sau đó nói: “Quốc sư nói, mấy pháp bảo này không lấy mạng người, thế nhưng đạo sĩ dù pháp lực cao cường tới đâu cũng phải chịu thua, mất hết pháp lực, trừ phi hắn là đạo sĩ đã sắp phi tiên, cho nên Đường ca, ngươi cứ yên tâm dùng đi.” Nói xong lại lẩm bẩm: “Àn, ta cảm thấy rất kì quái, Quốc sư vừa nghe ta kể chuyện của ngươi, lập tức cảm phần, theo lý mà nói, đạo sĩ và hắn coi như là người cùng đường a, hắn đâu cần phải tức giận như thế, còn nói cái gì mà lữ bại hoại thích xen vào chuyện người khác, chia rẽ uyên ương, nhất định phải hung hăng trừng phạt.” Hắn bỗng nhiên kẻ sát vào tai Nam Cung Thừa Phong nói nhỏ: “Đường ca, ngươi nói, Quốc sư có khi nào là thích con gà trống tinh trong phủ hắn rồi không?”

Nộn Thảo không ở gần đó, nếu ở bên cạnh, nghe được ba chữ gà trống tinh, nhất định sẽ bắt Nam Cung Thừa Phong đưa vào kinh nhận người thân.

Nam Cung Thừa Phong thì sau khi suy nghĩ một lát, bỗng nhiên âm trầm cười trộm, nói: “Thật tốt quá, nếu Quốc sư cũng thích yêu tinh, vậy chuyện của ta và Nộn Thảo sẽ là nước chảy thành sông rồi, hắn nhất định sẽ nói tốt cho Nộn Thảo nhà ta trước mặt Hoàng huynh và Thái hậu.” Hắn vừa nói vừa giả một quyển hoàng lịch ra trước mặt Nam Cung Dạ Hiên: “Ngươi xem xem, ba tháng sau là ngày đại cát tốt nhất trong năm, ta dự định ngày đó cùng Nộn Thảo thành thân, ngươi thấy thế nào?”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên một nha đầu chạy đến, kinh hoảng nói: “Không hay rồi Vương gia, Nộn Thảo... Nộn Thảo vừa nẩy ra chuồng ngựa trộm cỏ khô, kết quả không biết trong chuồng ngựa có thứ gì, hắn... hắn nôn đến thiên hôn địa ám, không biết có phải trúng độc không.”

Sắc mặt Nam Cung Thừa Phong đại biến, đứng lên chạy vội ra ngoài, vừa chạy vừa mắng nha đầu kia: “Ngươi mau đi tìm Lãnh Yên a, bảo hắn qua xem Nộn Thảo, làm sao ăn cỏ lại sinh bệnh chứ?”

Nam Cung Dạ Hiên đi bên cạnh hắn, buồn bực nói: “Ta nói Đường ca, trong ấn tượng của ta, Nghiêm Trạch Vương phủ của ngươi là tiền vàng nứt vách đổ tường, thế nào, lẽ nào ta đã nghĩ sai rồi? Ngươi ngay cả chút cỏ khô cũng tiếc không cho Nộn Thảo? Làm hắn phải đi ăn vụng, lão thiên a... đây... đây cũng quá quá đáng rồi?”

“Ngươi biết cái gì? Nộn Thảo thích ăn cây cỏ, không chịu ăn thức ăn của người bình thường, ta... trên bàn cơm của ta hằng ngày đều có một mâm cỏ xanh cho hắn rồi, hắn còn thấy thiếu, cho nên ta không có biện pháp, để hắn mau chóng thích ứng với cuộc sống của nhân loại, ta mới phải ra hạ sách này, không cho hắn ăn cỏ.”

Hai huynh đệ vừa đi vừa nói, lúc này Lãnh Yên cũng chạy tới, vội la lên: “Sao như sắp ngắt đi vậy, nôn đến như vậy sao? Mau đưa vào phòng, để ta chẩn bệnh.”

Nộn Thảo yếu ớt nhìn về phía Nam Cung Thừa Phong, hai mắt rưng rưng nói: “Có thể là tên đạo sĩ kia hạ thứ gì vào cơ thể ta, hôm nay phát tác, ta... ta khó chịu đến chết rồi, chủ nhân, ta... ta có thể không bao giờ... có thể ở cùng một chỗ với ngươi nữa, oa oa oa, ta... ta đột nhiên rất sợ, ta sợ phải rời xa chủ nhân...”

Nam Cung Thừa Phong nắm tay Nộn Thảo, vừa theo hạ nhân bước nhanh tới vừa thâm tình nói: “Yên tâm đi Nộn Thảo, không có việc gì, có dù có chuyện, bất luận ngươi đi đâu, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, ta đều đi cùng ngươi, cho nên không cần sợ, a...” Hắn nói xong, liền nổi giận đùng đùng nhìn về phía Lãnh Yên, hạ giọng hỏi tội: “Uy, ngươi không phải đã nói sẽ không có việc gì sao? Sao hôm nay lại như vậy?”

“Tất cả chờ vào phòng rồi nói có được không?”

Lãnh Yên cũng thấy kì quái, thâm nghĩ không đúng a, trước đây lúc chẩn bệnh hoàn toàn không thấy dấu hiệu của chuyện này a, thứ gì lại có thể lợi hại như vậy, vừa đi vừa nghĩ hoặc.

Vào phòng, Nam Cung Thừa Phong đỡ Nộn Thảo nằm xuống giường, Lãnh Yên chăm chú bắt mạch, sau đó thân thể hắn đột nhiên chấn động, sắc mặt đại biến, hai mắt bắn ra tia nhìn ‘không thể tin nổi’.

Nam Cung Thừa Phong trong chốc lát tâm trầm xuống, gào lên một tiếng, phẫn nộ nói: “Đạo sĩ thối chết tiệt, ta muốn làm thịt hắn, ta nhất định phải làm thịt hắn...”

Chưa kịp gào xong, đã bị Lãnh Yên kéo ngồi xuống, hừ một tiếng nói: “Người làm thịt ai đó? Muốn làm thịt vậy tự làm thịt mình trước đi.” Sau đó lại tiếp tục để tay trên cổ tay Nộn Thảo, lại chăm chú bắt mạch một hồi, sau đó trên mặt hần lộ ra thần sắc dờ khóc dờ cười, quay sang nói với những hạ nhân khác: “Các người đều đi xuống đi, ta và Vương gia có chuyện nói.”

Hạ nhân tất cả đều lui ra, Lãnh Yên nhìn Nam Cung Thừa Phong, nhún nhún vai nói: “Vương gia, ta... ta thực sự là phải chúc mừng người hay nên... Ai, nói thế nào đây, chuyện này thật là quá khó tin rồi, ta chỉ e người không chấp nhận nổi, hãy nghe ta nói...”

Không đợi hần nói xong, Nam Cung Thừa Phong bỗng nhiên nhớ tới những điều trước đây Nộn Thảo đã nói, không khỏi buột miệng thốt ra: “Nộn Thảo hần... hần không phải là mang thai chứ?”

Lãnh Yên kinh hãi nói: “Di, làm sao người biết? Rõ ràng là hỉ mạch, ta còn không thể tin được, người lại biết.” Nói xong, chợt thấy tay áo bị người kéo, nhìn lại, chỉ thấy Nộn Thảo ngo ngoáy đứng lên, hai mắt lát phát nước, kinh ngạc nói: “Không... không có khả năng là sinh bảo bảo...” Hần lại bò đến bên người Nam Cung Thừa Phong: “Chủ nhân... chủ nhân không phải mỗi lần người đều... đều bắn bên ngoài sao? Người đã nói chúng ta không có tiểu bảo bảo mà.”

Nam Cung Thừa Phong xấu hổ, dù là da mặt dày như hần, chuyện tình ái bị Nộn Thảo nhắc đến trước mặt Lãnh Yên, cũng cảm thấy có chút xấu hổ, mã yêu lại ngây thơ thuần khiết đến lợi hại, căn bản không biết mình nói có bao nhiêu trắng trợn.

Lãnh Yên cũng chỉ có thể ho khan vài tiếng, giả vờ không nghe thấy gì quay sang hướng khác, ha ha cười nói: “Vương gia, người và Nộn Thảo chậm rãi nói đi, ta ra ngoài trước.”

Nam Cung Thừa Phong vội vã đỡ Nộn Thảo, cười nói: “Nộn Thảo không cần lo lắng, tuy rằng mỗi lần làm ta đều bắn bên ngoài, thế nhưng người chắc còn nhớ chứ, lần đầu chúng ta làm không có dùng biện pháp gì, hay chính là lần đó, trong bụng người đã có tiểu bảo bảo rồi.” Hần vuốt ve cái bụng nhỏ trắng như tuyết của Nộn Thảo, say sưa nói: “Nộn Thảo, người không vui sao? Ở đây, là cốt nhục của gta và người, là tiểu sinh mệnh do hai chúng ta kết hợp sinh ra, nó nhỏ như vậy, cần chúng ta che chở cho nó, nó ở trong bụng người, là rất vui vẻ rất yên lòng, nghĩ thầm đây là mục mục của ta, còn người bên ngoài đang nói kia là ba ba của ta, Nộn Thảo, người nghĩ đến cảnh tượng đó, không cảm thấy vui mừng sao?”

Nộn Thảo nghi hoặc nhìn Nam Cung Thừa Phong: “Thế nhưng... thế nhưng bảo bảo bây giờ còn chưa thành hình mà? Nó hần là không biết được nhiều thứ như vậy đúng không?”

Hần nói xong, Nam Cung Thừa Phong lập tức không nói được nữa, khi này hần chỉ là muốn khơi dậy yêu thương của Nộn Thảo đối với tiểu sinh mệnh này cho nên ăn nói lung tung, bây giờ tử mĩ ngấm lại, cũng đúng, còn chưa được hai tháng, có khi còn chưa thành hình, càng không cần nói đến tư tưởng suy nghĩ gì đó.

“Ân, cũng không biết lúc người áp trên người ta, có đè đến bảo bảo không.” Nộn Thảo vuốt ve cái bụng nhỏ, mã yêu thiên tính thiện lương thoáng cái đã bị Nam Cung Thừa Phong tác động, lập tức lo lắng cho bảo bảo, hần kéo kéo tay áo Nam Cung Thừa Phong: “Chủ nhân, sau này chúng ta không nên hành phòng nữa, sẽ đè đến bảo bảo.”

“A?” Nam Cung Thừa Phong trong lòng nghĩ không phải chứ? Còn chưa đến ba tháng mà, quyền lợi của ta đã bị tước đoạt?

Vì vậy vội vàng nói Nộn Thảo không cần khẩn trương như vậy, kỳ thực còn có thể dùng những tư thế không đè đến bảo bảo, không ngờ Nộn Thảo lại kiên quyết không chịu, nói cái gì mặc dù không đè đến, nhưng cái thứ vừa to vừa dài gì đó cũng sẽ đâm trúng bảo bảo, làm gì cũng không chịu cho Nam Cung Thừa Phong đụng tới mình nữa.

Nam Cung Thừa Phong lúc này rất cuộc gặp tội, vì con của mình, cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nhưng mỗi ngày đối diện Nộn Thảo mình yêu thương, mùi vị nhìn được mà ăn không được là thống khổ biết bao nhiêu a. Hiện tại một lòng hần đều đặt hết lên người Nộn Thảo, nữ nhân dung mạo tuyệt đẹp cũng câu không ra được nửa điểm hứng thú, Nam Cung Thừa Phong hận, một bụng oán khí toàn bộ phát tiết lên đầu cổ nhân: hừ hừ, là tên hỗn đản nào nói thê không bằng thiếp thiếp không bằng kỹ kỹ không bằng

trộm trộm không bằng trộm không được, lại nói cái gì lão bà mang thai hài tử là thật tốt, a phi, toàn bộ là cầu thí, nói xàm, vì sao một lòng ta chỉ ở trên người Nộn Thảo, nhìn ai cũng không hứng thú lên được?

11. Chương 10

Cứ như vậy, lại qua nhiều tháng, bụng nhỏ của Nộn Thảo đã dần dần nhô lên, tiểu gia hỏa này cũng hành hạ mẹ nó không nhẹ, Nộn Thảo thích ăn cây cỏ, không thích ăn thịt cá các loại, vậy mà hết lần này tới lần khác nó ăn cây cỏ lập tức nôn ra, ăn thịt cá các loại lại vô sự. Khiến cho Nộn Thảo thèm ăn mỗi ngày chạy đến chuồng ngựa nhìn cỏ non xanh tươi chảy nước miếng, nhưng nữa cọng cũng không dám thử.

Vì vậy ở chuồng ngựa trong Vương Phủ lại xuất hiện một hình ảnh thế này:

“Nhi tử a nhi tử, người nói người sao lại có thể như vậy chứ? Khiến cho cha người ăn uống như nhân loại, làm mất hết truyền thống ăn uống của mã loại chúng ta, người dù một chút cũng không lưu cho ta a, oa oa oa, tính tình người thật xấu, nường chỉ ăn một ngụm cỏ non, người cũng cho nường nôn tới nghiêng trời lệch đất... A a a, người lại đá ta, hảo hảo hảo, ta không nói nữa không nói nữa.”

Nộn Thảo ngồi trong chuồng của tử tôn, ủy khuất kể xấu nhi tử khi dễ mình.

Bọn hạ nhân ai phải chăm sóc ngựa thì cứ chăm sóc, phải thêm cỏ non thì thêm cỏ non, phải tắm ngựa thì tắm ngựa, đối với thứ hành động dị thường này của phu nhân, bọn họ đã sớm nhìn quen rồi. Tuy rằng Nộn Thảo vì mang thai ngoài ý muốn, nên dẫn đến hệ quả hôn lễ phải chậm lại, nhưng Nam Cung Thừa Phong đã hướng tuyên bố với tới tở trong phủ thân phận của Nộn Thảo. Để tránh mang thêm chuyện rầy rà cho Nộn Thảo, toàn bộ người hầu dư thừa, không phải tâm phúc trong phủ hần đều đuổi đi, thế cho nên hiện tại mọi người đều biết thân phận yêu tinh của Nộn Thảo, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến chuyện mọi người thích Nộn Thảo.

“Phu nhân, đã mấy tháng rồi?” Có người hầu đi ngang qua hỏi Nộn Thảo.

Sau đó thấy Nộn Thảo ai oán liếc mắt trừng một cái, hai tay lại nhẹ nhàng vuốt bụng, dùng thanh âm cực kì kiều hãnh nói: “Hơn tám tháng rồi, không thấy hần đá ta ngày càng mạnh rồi sao? Ai, thực sự là phiền não, hần không kế thừa truyền thống ăn cỏ tốt đẹp của mã loại chúng ta, lại đi kế thừa đặc điểm chân đá mạnh của chúng ta, mỗi ngày lấy bụng của ta làm nơi luyện nam quyền bắc cước, ai...”

Bọn người hầu ha hả cười, nghĩ thầm phu nhân, nếu lúc người oán hận trên mặt không mang theo nụ cười hạnh phúc như thế, bọn ta còn có thể tin được một ít!

“Nộn Thảo.. Nộn Thảo, người lại đi đâu vậy?”

Tiếng hô hoán sột ruột từ xa truyền đến, bọn người hầu đảo trắng hai mắt, nghĩ thầm: chắc, chuẩn ba ba[ba ba đúng tiêu chuẩn:”>] này lại sột ruột rồi, người nói mẹ nó cứ chạy đến chỗ này làm gì? Ba ba nhà hần mỗi ngày lo lắng một kiểu, còn chưa già đã yếu rồi a. Mới nghĩ tới đây, liền thấy vị ba ba sắp điên điên ùng ùng chạy tới, oán hận mấy câu, sau đó chuẩn mẹ nó rất hạnh phúc bị chuẩn ba ba ôm về phòng.

Lại qua mấy ngày, Lãnh Yên tính ngày thấy ngày Nộn Thảo sinh đã sắp đến, liền dặn dò Nam Cung Thừa Phong không ít chuyện phải chú ý.

Nhắc tới chuyện này, lại khiến Lãnh đại phu tính tình thanh cao một bụng khí giận: để giúp Nộn Thảo đỡ dễ, hần phải kiên trì tìm hai bà đỡ có kinh nghiệm, theo người ta học tập hơn hai tháng, thiếu chút nữa học đến thổ huyết, mới học xong được phần lý thuyết. Cũng vừa khéo, trên đường trở về, lại gặp được một gia đình đang có người vợ khó sinh, sinh không được hài tử, vì vậy hần giả mạo thành nữ nhân đi vào thử một lần, cuối cùng cũng làm được một chuyện công đức, nhưng nghĩ tới quá trình mình giả nữ nhân, lại khiến Lãnh Yên có loại khát khao muốn nôn mửa.

Đêm hôm đó, Nam Cung Thừa Phong ngủ đến nửa đêm, nghe Nộn Thảo la đau bụng, vừa thức dậy nhìn, chỉ thấy một dòng máu tươi theo chân Nộn Thảo chảy xuống, lập tức làm chuẩn ba ba sợ hãi, lập tức hét gọi tất cả người hầu, lại gọi Lãnh Yên, toàn phủ mọi người dàn trận sẵn sàng đón địch, chờ mong tiểu sinh mệnh kia hạ thế.

Có điều trong lúc sinh hài tử, người khác không được ở bên trong, tuy rằng Nam Cung Thừa Phong đã gặp qua không ít thứ, nhưng Lãnh Yên nghĩ đến nhất cử nhất động ngày thường của Nam Cung Thừa Phong, nên vẫn mời hắn ra ngoài.

Vì vậy đám đông người hầu vây xem liền nhìn thấy vị chủ tử giống như con sói già luôn nói một không nói hai chấp tay sau mông đi tới đi lui trong sân, nghe tiếng kêu đau của Nộn Thảo bên trong, sắc mặt của hắn khi thì trắng bệch khi thì phát vàng, mồ hôi lạnh tí tách rơi xuống, nhưng vẫn cố không lấy tay lau.

Đang trong thời khắc khẩn trương vạn phần, chợt nghe phía trên sân vang lên một tiếng chuông lớn, cùng với tiếng cười to đặc ý: “A ha ha ha ha, đạo gia tìm người đã lâu, lại không ngờ yêu tinh nhà người ngay cả thai tinh cũng có rồi, hảo, hôm nay là ngày người sinh, đạo gia liền cho người hình thần câu diệt, sau đó lấy thai tinh làm đại bổ hoàn ăn.”

Nam Cung Thừa Phong vừa thấy người này, cơn giận lập tức bùng lên, hất ra đám người hầu muốn ngăn cản, không nói hai lời liền vọt tới.

Đạo nhân kia đan tay thi lễ, nói: “Vô Lượng Thiên Tôn, bản đạo Nghiễm Tự Tử núi Thanh Thành, đặc biệt đến vì Vương gia tiêu tai giải nạn...” Một câu chưa xong, chợt thấy một luồng sát khí sát bén phá không mà đến, Nghiễm Tự Tử kia sợ đến kêu “Ngao” một tiếng, lập tức nhảy ra xa hơn mười bước, sau đó chỉ thấy một trận ánh sáng rực rỡ lóe lên, tựa hồ là có một kiện pháp bảo lợi hại đánh đến nơi hắn vừa nấu thân.

“A nha, tức chết ta rồi...” Nghiễm Tự Tử gào khóc kiểu quái dị: “Thí chủ người hãy nghe ta nói, người sao lại có thể không phân tốt xấu như vậy, ta là tới tiêu tai giải nạn cho người, người đừng vội tin lời yêu tinh mê hoặc chúng... A...” Nghiễm Tự Tử lại nhảy ra, lại tránh thoát một lần Nam Cung Thừa Phong xuất thủ ra một kiện pháp bảo khác, có điều khiến hắn thở phào là: cuối cùng trong tay vị côn tử kia cũng không còn vật gì nữa, lần này có lẽ hắn đã có thể hảo hảo nói chuyện rồi.

“Thí chủ... Ngô...” Nghiễm Tự Tử lau mồ hôi, đang định mở miệng lần ba, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng đau nhói, giống như có một luồng khí đánh mạnh vào, luồng chân khí bá đạo không gì sánh được, đi ngược chiều huyết mạch của hắn đến ẩn kỹ màu tím trên trán, Nghiễm Tự Tử kinh hãi, nơi đó là tiểu nguyên anh hắn vừa luyện thành, chịu không được luồng chân khí này tàn phá, hắn sợ đến muốn vận dụng chân nguyên phản kháng, nhưng thời gian chỉ trong chớp mắt, luồng chân khí đó lập tức vây phủ tiểu nguyên anh, hiển nhiên đó là một đạo phù chú cực kỳ lợi hại, trong nháy mắt, tiểu nguyên anh giống như bị thiên lôi đánh trúng nuy mĩ bất chấn[ũ rũ uể oải không phấn chấn], mà nguyên lực quanh thân hắn cũng đồng thời trì trệ bất tiến.

Nghiễm Tự Tử sợ đến hồn phi phách tán, đang muốn vận khí đan điền, liền cảm thấy một luồng âm khí băng hàn từ tiểu phúc xông vào cơ thể, đan điền của hắn cũng bị hàn khí phong ấn, không thể vận khí được nữa. Hai thứ này khiến Nghiễm Tự Tử thụ thương rất nặng, “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, té sấp xuống mặt đất, tứ chi co giật không ngừng, so với Nộn Thảo lúc bị hắn đả thương còn thảm hại hơn.

“Ai? Là ai...” Nghiễm Tự Tử yếu ớt phẫn nộ hỏi, thế nào cũng không rõ, mình tu luyện tới hôm nay, luôn làm theo tôn chỉ trừ ma vệ đạo, kết quả ngao du ở nhân gian lâu như vậy, một yêu tinh cũng không gặp được, ngày hôm ấy khó khăn gặp được một mã yêu, bỏ công lực ra thu phục nó, làm hại chính mình trọng thương chưa nói, đáng hận nhất chính là, sau lại nghe con con ngựa yêu kia đã bị Nghiễm Trạch Tiểu Vương gia cứu đi rồi. Bởi vậy Nghiễm Tự Tử có lòng thương bách tính vô hạn vừa dưỡng thương vừa tìm kiếm mã yêu, nhưng vì là tên mù đường, đến hôm nay mới tìm được Nghiễm Trạch Vương phủ.

Khi hắn vừa đến trên Nghiễm Trạch Vương phủ, vui mừng thiếu chút nữa té khỏi đám mây, không nghĩ tới yêu tinh đó đã hoài thai, chỉ cần giết được yêu tinh, thì bào thai đối với người tu luyện như bọn hắn rất có lợi. Nghiễm Tự Tử động lòng tham, không nói hai lời nhảy khỏi đụn mây, dự định nói chút chuyện đúng đắn với Nghiễm Trạch Tiểu Vương gia, để hắn cho phép mình diệt trừ yêu tinh, nếu như Tiểu vương gia khẳng khái một mực, vậy cứ thẳng tay diệt trừ yêu tinh. Dù sao thì Tiểu vương gia cũng là nhân loại, cũng không thể ngăn cản mình được.

Nghiễm Tự Tử hiện tại hối hận không ngớt a, sự phụ đam mê binh pháp Tôn tử đã nhắc nhở mình, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, kết quả mình hôm nay bởi vì quá tham lam, mới bị một trận lỗ lớn, nguyên anh đan điền đều bị phong ấn, đối với người tu đạo, như vậy còn hơn mất nửa cái mạng. Nghiễm

Tự tử làm sao cũng nghĩ không ra, mình rõ ràng là vì nhân dân chiến đấu, vì sao đến cuối cùng còn bị nhân dân phỉ nhổ xúc phạm?

Nam Cung Thừa Phong đi tới bên cạnh Nghiễm Tự Tử, nhìn hình dạng hẩn một chút, bỗng nhiên cười lạnh nói: “Hảo, xem ra sau này hẩn không gây nổi sóng gió gì nữa rồi, ta đã nói pháp bảo của Quan Sơn sao lại có thể vô dụng như vậy, kiện thứ nhất không đánh mà quay về, quả nhiên sử dụng pháp bảo theo trình tự là có lý do, thật tốt quá, cuối cùng cũng thu phục được tên ác đạo này.”

Quan Sơn? Đầu Nghiễm Tự Tử thoáng cái cúi gằm, làm sao cũng không nghĩ tới, mình cuối cùng lại thua trong tay thần tượng, trong lòng hẩn tràn đầy ủy khuất cùng không cam lòng: Vì sao? Vì sao thần tượng lại giúp Tiểu Vương gia đối phó mình? Hai kiện pháp bảo kia là nhằm vào bọn người tu đạo bọn họ, căn bản không phải pháp bảo đối phó yêu tinh, đây rốt cuộc là chuyện gì? Lẽ nào thế gian đã đảo lộn rồi sao? Lẽ nào quốc sư Quan Sơn đã nhập ma đạo rồi sao? Ngoài đả thương sinh linh còn có ý định gì nữa?

Nghiễm Tự Tử đem hết bi phần của mình rống ra, lại nghe Nam Cung Thừa Phong cười nhạo nói: “Vô tri đến cực điểm, người diệt yêu vốn không sai, nhưng cũng phải xem là yêu tinh dạng nào, Nộn Thảo ngốc nghếch khả ái, tâm địa thiện lương, yêu tinh như vậy người cũng muốn giết, còn không phải là buộc ta xuất thủ sao? Người có nghe tiếng kêu thảm thiết từ trong phòng không? Đó là Nộn Thảo đang vì sinh hạ hài tử của ta và hẩn mà nỗ lực, nếu như là một con ác yêu, muốn hấp thụ tinh nguyên của ta, người nghĩ hẩn sẽ vì con của chúng ta mà gắng sức như vậy sao?”

Hẩn còn chưa dứt lời, chợt nghe từ trong phòng tuyền ra một tiếng kêu dài thảm thiết.

Sau đó một nha đầu hoảng hốt chạy ra, nói với Nam Cung Thừa Phong: “Gia, không tốt rồi, Lãnh đại phu nói, phu nhân khó sinh, hiện tại hẩn đã hết sức, nhưng hài tử vẫn không sinh được, đại nhân và hài tử, hẩn chỉ có thể cứu một, hẩn gọi ngài mau vào quyết định.”

Một luồng khí lạnh lập tức từ lòng bàn chân truyền thẳng lên não Nam Cung Thừa Phong, miễn cưỡng trấn định một chút, hẩn vội vã vào phòng, chỉ thấy Nộn Thảo nằm giữa giường sắc mặt trắng như tờ giấy, ngay cả đôi môi cũng không còn chút huyết sắc, hai mắt vô lực mở to, một dòng máu tươi từ môi hẩn chảy xuống, nhìn không khác gì một người sắp tuyệt khí.

“Hài tử trước sau vẫn chưa ra trước, làm thế nào cũng không thay đổi được.” Lãnh Yên thở dài, sắc mặt cũng là một mảnh trắng bệch, lúc đang nói, chỉ thấy một bàn chân nho nhỏ lại từ trong sản đạo của Nộn Thảo duỗi ra, Lãnh Yên vội vàng nhẹ nhàng đẩy chân nhỏ vào trở lại, thấp giọng nói: “Vương gia, người phải sớm quyết định, nếu không có lẽ sẽ mất cả đại nhân lẫn hài tử.”

Nam Cung Thừa Phong lòng đau như cắt, sinh mệnh bé nhỏ kia, là kết tinh của mình và nộn thảo, chỉ nhìn bàn chân nhỏ hồng hồng mập mập kia là biết hài tử khả ái bao nhiêu, hẩn... hẩn làm sao có thể nhẫn tâm bảo Lãnh Yên giết chết nó, nhưng... nếu không bỏ hài tử, Nộn Thảo lại...

Nước mắt Nam Cung Thừa Phong tràn khỏi mi, quay đầu nhìn về phía Nộn Thảo đã gần như không còn khí tức, gian nan nói ra ba chữ: “Cứu... đại nhân...” Nói xong lại xoay người sang nơi khác, không đành lòng nhìn cảnh tượng tiếp theo.

“Đừng...” Nhưng không ngờ Nộn Thảo ở trên giường giấy dựa hô lên: “Lại... Cho ta chút thời gian... ta... ta đang hóa nội đan của ta... đừng... đừng giết bảo bảo...” Hẩn nói xong, sắc mặt lại trắng vài phần, nhưng mà từ từ, cũng không biết qua bao lâu, sắc mặt Nộn Thảo lại xuất hiện chút hồng nhuận, sau đó sắc mặt lại càng lúc càng hồng hào, hẩn hơi cười cười nói: “Được rồi Lãnh đại phu, người tiếp tục đi, ta bây giờ tràn ngập khí lực, có thể... có thể sinh bảo bảo rồi.”

Lãnh yên cùng Nam Cung Thừa Phong đều cảm thấy rất kì quái, bất quá bọn hẩn nhớ đến Nộn Thảo là yêu tinh, hẩn là có biện pháp gì giúp mình sinh ra khí lực, điều này cũng không có gì lạ, vì vậy Lãnh Yên tiếp tục nói: “Vậy được rồi phu nhân, xin hãy cố sức... ài, ta tới bây giờ còn chưa nghe qua loại chuyện này, những hài tử sinh chân ra trước, đẩy trở lại vài lần, sẽ ra đầu trước, tiểu gia hỏa này sao lại quật cường như vậy...”

Vừa dứt lời, chợt nghe Nộn Thảo ngắt quãng nói: “Đó... đó là đương nhiên rồi... tuy rằng... tuy rằng bảo bảo là người, nhưng... nhưng trên người hẩn cũng... có dòng máu của chúng ta, chúng ta là ngựa... thứ quan

trọng nhất không phải đầu, mà là móng, cho nên... cho nên tiểu tử kia... ngoan cố như vậy.. cũng... cũng là có thể hiểu được...”

“Đây là chân người, móng cái gì.” Lãnh Yên bật cười, lại kiên trì tiếp tục đẩy cái chân nhỏ non hồng trở lại, tiếp tục như vậy vài lần, ngay khi Nam Cung Thừa Phong đã sốt ruột đến độ muốn chết thì chợt thấy một nhúm tóc đen lộ ra. Lần này Lãnh Yên mừng rỡ, cười ha ha nói: “Tiểu tử kia, rốt cuộc đánh không lại kiên trì của ta rồi.” Sau đó hất ngược lên phía Nộn Thảo hô to: “Phu nhân cố sức, đầu của thai nhi đã ra rồi, cố sức, lại dùng lực a... Đúng, chính là như vậy, đầu đã ra rồi...”

Nam Cung Thừa Phong mở to hai mắt nhìn, tay nắm chặt, mắt không chớp nhìn chăm chăm hài nhi nhỏ vừa chào đời, kì thực tiểu hài nhi mới sinh ra cũng không đẹp, toàn thân hồng hồng, da mặt nhẵn nhẵn, còn mang theo vết máu, nếu là bình thường, đối với Nam Cung Thừa Phong ái khiết mà nói, quả thực là không thể chịu được, nhưng hiện tại hắn chỉ cảm thấy mừng rỡ như điên.

Lập tức lao đến, muốn ôm bảo bảo giống hầu tử kia, lại nghe nhũ mẫu đứng bên cạnh cười nói: “Gia đình vội, hài tử nhỏ như thế, còn phải tắm rửa cho nó, hiện tại trăm triệu không cần người nhúng tay, cứ thông thả trò chuyện với phu nhân một chút đi.” Nói xong bà ôm lấy hài tử, vui mừng phấn khởi đi.

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Nam Cung Thừa Phong đi tới bên cạnh Nộn Thảo, thấy hắn đã ngủ, đôi mắt ôn nhuận thường ngày bị hàng lông mi thật dày bao phủ, mồ hôi trên trán vẫn chưa khô. Hắn nắm lấy bàn tay mà các ngón tay đã trắng bệch, ngực cảm thấy xúc động không ngớt, chỉ là nói không nên lời.

Nộn Thảo rất sợ đau, càng sợ chết, lúc đầu hắn cũng vì ngàn năm trước nhìn thấy con ngựa mẹ vì khó sinh mà chết, liền không dám sinh hài tử, thậm chí có một loại tình cảm mâu thuẫn với bảo bảo, ai có thể nghĩ đến, vào lúc cuối cùng, vì hài tử hắn lại bộc phát ra khí lực lớn như vậy, rốt cuộc kiên trì sinh được hài tử, tránh được kết quả một xác hai mệnh.

Trong lòng chợt nhớ tới một việc, hắn vội vã vòng ra, đi tới trước mặt Nghiễm Tự Tử, lạnh lùng hỏi hắn: “Nói, khi yêu tinh kiệt lực, hóa nội đan là gì?” Nói xong đã thấy Nghiễm Tự Tử lườm một cái, rõ ràng một bộ dáng “Tuyệt không hợp tác”.

Nam Cung Thừa Phong cười lạnh một tiếng, gọi tới một tên hạ nhân nói: “Ta thấy tên tiểu tử này lớn lên cũng không tệ lắm, ân, vậy bắt hắn đưa đến đại quân ở biên cương, nói cho Thương thiếu tướng, đây ta nam kỹ ta thưởng cho các huynh đệ, để bọn họ thỏa thích hưởng dụng.”

Nghiễm Tự Tử kinh hãi nói: “Đừng, người không thể làm như vậy, người... người sẽ bị Thiên Lô đánh, a a a, không được, ta nói... ta nói...”

“Hừ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nói, rốt cuộc là chuyện gì?” Nam Cung Thừa Phong hừ lạnh một tiếng.

Sau đó nghe đạo sĩ kia không tình nguyện nói: “Yêu tinh kia hóa nội đan, chỉ là chuyện bình thường không có gì đáng lo, nội đan là thứ tất yếu của yêu tinh, rất nhiều yêu tinh phải mất ngàn năm tu hành mới tu được nội đan, nếu nội đan mất, một thân pháp lực sẽ tan thành bọt nước, so với giết bọn họ còn khó chịu hơn, cho nên trừ phi là yêu tinh kiệt lực, hắn cần nội đan để làm chuyện gì đó, nếu không thì bọn họ không có khả năng...”

Hắn còn chưa nói xong, Nam Cung Thừa Phong đã gật đầu nói: “Được rồi, ta đã biết. Lý Nguyên, đem đổi tên tiểu tử này thành Tấn Tự, đưa đến Xuân Phong Đắc Ý Lôu của chúng ta làm tiểu quan. Hừ hừ, không lấy mạng của hắn đã rất tốt rồi, cho hắn ném thử tư vị ý môn mai tiểu nghênh lai tổng vãng[dựa vào cửa bán tiếng cười đón người tiền khách], coi như là nghiêm phạt tội hắn dám mạo phạm Nộn Thảo.”

“Uy uy, sao người lại như vậy? Ta... ta đã nói rồi a.” Tấn Tự kêu to, nhưng Nam Cung Thừa Phong căn bản không hề để tâm, xoay người vào phòng xem Nộn Thảo yêu thương của hắn.

Lúc này mặt trời đã ngã về tây, ánh chiều tà nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu vào trên người Nộn Thảo, khiến hắn càng giống tiên tử hạ phàm. Nam Cung Thừa Phong đi tới bên cạnh hắn, cầm lấy bàn tay trong chăn, lòng tràn đầy yêu thương chăm chú nhìn hắn.

“Bảo bảo... thế nào?” Nộn Thảo bỗng nhiên mở mắt ra, thấy Nam Cung Thừa Phong trước mắt, hắn suy nhược cười cười, trong lòng là một trận ấm áp cùng an bình.

“Bảo bảo rất tốt, nhũ mẫu đang cho nó uống sữa, bây giờ đang ngủ, chờ nó tỉnh dậy có thể bế đến cho người xem.” Nam Cung Thừa Phong ôn nhu nói, một tay nhẹ nhàng sờ lên gương mặt Nộn Thảo: “Nộn Thảo, cảm tạ người, cảm tạ người đã hóa nội đan, chỉ vì sinh hạ bảo bảo, kỳ thực... kỳ thực người rõ ràng không cần làm như vậy, người biết rõ ta nhất định sẽ chọn người...”

“Sao lại có thể... nói như vậy? Đó là... bảo bảo của chúng ta a.” Nộn Thảo suy yếu cười, hắn hiện tại thật sự là tinh lực cạn kiệt: “Chủ nhân, ta... ta tuy rằng không còn nội đan, thế nhưng... một chút ta cũng không hối hận, chúng ta... ta là nói, ta và người, còn có bảo bảo, một nhà chúng ta, nhất định có thể vĩnh viễn hạnh phúc cùng một chỗ, có phải không?”

“Đúng, chúng sẽ vẫn hạnh phúc cùng một chỗ, vĩnh viễn vĩnh viễn.” Nam Cung Thừa Phong vuốt trán Nộn Thảo, thì thào ứng thuận lời thề, trong lòng hắn nghĩ: cùng lắm thì ta tìm Quan Sơn, bóc lột mấy viên đan dược trường sinh, dù có chuyện gì ta và tiểu mã yêu của ta cũng sẽ không xa nhau, tuyệt đối không.

Màn đêm dần dần phủ xuống, Nghiễm Trạch Vương phủ náo nhiệt khản trương suốt một ngày đêm rốt cuộc yên tĩnh, giữa mùi hoa đêm, là hương vị hạnh phúc nhàn nhạt lan tỏa.

Hoàn chính văn

13. Chương 12: Phiên Ngoại

Nhi tử của Nam Cung Thừa Phong và Nộn Thảo tên là Nam Cung Phi, vốn dĩ vị Tiểu vương gia kia muốn học người khác, lấy từ trong tên Nộn Thảo ra một chữ đặt cho hài tử. Thế nhưng nếu gọi là Nam Cung Nộn, tên này thật đúng là quá khó nghe rồi, nếu như đặt là Nam Cung Thảo, lại giống như tên nữ nhi, cuối cùng bởi vì thứ Nam Cung Thừa Phong muốn có nhất là phi mã, mà sự phụ của Nộn Thảo cũng là phi mã, nên liền đặt cho nhi tử tên là Nam Cung Phi.

Tiểu tử kia tuy rằng khi ra đời hành hạ nường nó tới suýt chút nữa là chết, nhưng khi sinh ra thân thể khỏe mạnh thông minh xinh đẹp. Còn có chút cường liệt, chuyện đã quyết thì ai cũng đừng mong nó đổi ý. Mỗi lần như vậy, Lãnh Yên lại nhìn không được cảm thán, cười nói nhớ đến khi hắn chào đời, tiểu tử kia nhất định phải cho chân ra trước, hăng hái chiến đấu gần cả một ngày, cuối cùng mới chịu cho đầu ra trước.

Trong nháy mắt đã nhiều tháng trôi qua, Hoàng thượng cũng đã cho người tặng lễ tới. Lúc này lại nhận được thư của bằng hữu Phùng Dạ Bạch, nói đã gặp được Mộ Phi Phàm cùng Khang Kiện, đang muốn đi đến chỗ Giang Hân, bảo hắn nếu có thời gian, cũng đến cùng gặp mặt. Vừa vặn Nam Cung Thừa Phong đang không có việc, nghĩ thầm mình tuy rằng quen biết với Phùng Dạ Bạch và Giang Hân, nhưng Mộ Phi Phàm cùng Khang Kiện cũng không mấy giao tình, mọi người đều là đại thương nhân tài sản một phương, nếu như có thể kết bạn, đương nhiên không tồi, bởi vậy quyết định mang theo Nộn Thảo và nhi tử, còn có Lãnh Yên cùng lên đường.

Trên đường đi ngang qua Xuân Phong Đắc Ý Lâu, Nam Cung Thừa Phong chợt nhớ tới tên đạo sĩ Tán Tự bị đưa đến nơi này làm tiểu quan, không khỏi hăng hái, kéo tay Nộn Thảo nói: “Đi, ta dẫn người đi theo kết quả của tên đạo sĩ thú vị kia.”

Nộn Thảo cũng thấy hiếu kỳ, liền ôm Nam Cung Phi cùng đi vào, vừa đi còn vừa nói với Nam Cung Thừa Phong: “Chủ nhân, kỳ thực đạo sĩ kia cũng không sai, nhân yêu vốn là không thể ở chung, chỉ có điều hắn khinh người quá đáng, ta rõ ràng không gây hại cho người, hắn lại nhất định muốn ta hình thần câu diệt, điểm ấy khó có thể bỏ qua. Nhưng nếu lúc chúng ta đến xem hắn, thấy hắn đã biết hối cải, vậy bỏ qua cho hắn đi.”

Nam Cung Thừa Phong thản nhiên nói: “Cái này nói sau.” Ngược lại nghĩ Nộn Thảo thật đúng là quá đơn thuần rồi, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, đạo sĩ kia đã thù hận yêu tinh như vậy, mình lại đã thương

hắn, làm sao có thể cho hắn cơ hội bỏ chạy, nếu ngày nào đó hắn chạy được, để hắn tìm được sư môn hay tiếp tục tự mình tu luyện, vậy mình và Nộn Thảo không phải là gặp rắc rối lớn rồi sao?

Đi vào trong lâu, tú bà liền vội vàng ra chào đón, vừa mở miệng một câu: “Ai nha Vương gia, ngài hôm nay sao lại rảnh rỗi đến thăm, là muốn tìm vị cô nương nào thân thiết thân thiết.” đã bị Nam Cung Thừa Phong đập một cái té ngã.

Hắn nhàn nhạt nói: “Người ít nói vậy, tìm cô nương cái gì, ta hỏi người, tiểu tử ta đưa tới mấy ngày trước thế nào rồi?”

Tú bà suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới, vì vậy cười càng thêm đậm: “Ai nha Vương gia, người là hỏi Tán Tụ sao a. Đừng nói nữa gia, lúc vừa mới đến, tiểu tử kia còn liều mạng đòi chết, gặp người khách nào cũng làm om sòm, không phải cần thì là đá bị thương người ta, đánh thế nào cũng vô dụng, bạc chúng ta phải đền đã đến mấy trăm, làm ta tức giận đến nỗi muốn đưa trả về cho ngài. Ai, nói đến cũng khéo, đang khi đó, có một vị khách nhân đến, rất có khí thế, nhìn qua không phú cũng là quý a, nghe nói chúng ta có một con ngựa hoang như thế, liền muốn gặp mặt. Ta đưa hắn vào trong phòng Tán Tụ, hải, gia ngài có tin được không? Người khách đó, cường liệt hàng phục Tán Tụ kia, hôm qua hắn cho hơn vạn lượng bạc, bao tán Tụ suốt nửa năm, hôm nay ta vừa định đến quý phủ tìm tổng quản thông cáo, nhưng gia lại đến trước.”

“Còn có người như vậy?” Nam Cung Thừa Phong cực kì kinh ngạc: “Là người thế nào?”

“Ai nha, phải nói thế nào cho đúng đây, ân, là... A, gia, hắn đã tới rồi, tự người nhìn đi, nhìn sẽ biết.” Tú bà nói xong, Nam Cung Thừa Phong cùng Nộn Thảo đều nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nam tử lướt qua đoàn người, chậm rãi bước về phía bên này.

Kỳ thực việc làm ăn của Xuân Phong Đắc Ý Lâu rất tốt, ngoài cửa có rất nhiều người tới tìm vui, sở dĩ Nam Cung Thừa Phong và Nộn Thảo vừa nhìn đã nhận ra người kia, là bởi vì: nam nhân kia thật sự quá xuất sắc quá lóa mắt.

Hắn mặc một thân y phục đen như mực, khi đi lộ ra chút hàn tinh lãnh liệt, dường như là bầu trời mùa đông hóa thành gấm vóc, làm thành một bộ y phục trên người hắn. Tướng mạo của hắn ngay cả anh tuấn uy vũ cũng không đủ hình dung, ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc phối hợp cùng nhau, khiến người chỉ nhìn qua một lần liền vĩnh viễn cũng không quên được. Đặc biệt là đôi tròng mắt kia, tựa như một dòng nước xoáy lại tỏa ra tà khí, chỉ nhìn lướt qua liền bị cuốn vào. Cử chỉ của hắn tiêu sái ưu nhã, đứng giữa một đám nam nhân, giống như phượng hoàng giữa một bầy gà, so sánh với hắn, cảnh vật con người xung quanh đều là u ám thất sắc.

Nam Cung Thừa Phong giật mình một cái, người này tạo cho hắn một loại cảm giác bất an cực độ. Mà Nộn Thảo cũng là nhú mày, dường như cũng nhìn ra người này là bất phàm, Tiểu Phi trong lòng hắn càng mở to hai mắt, chăm chú nhìn người nam nhân kia, tay nhỏ chân nhỏ đều đập đá lung tung, tựa hồ cực kì bức bối.

“Ân, Nộn Thảo, chúng ta đi thôi.” Nam Cung Thừa Phong quyết định dứt khoát, còn chưa kịp đi, liền nghe tú bà lớn tiếng nói: “Ai nha công tử, lần trước không phải người nói muốn nói với lão bản chúng ta chuyện muốn mua Tán Tụ sao? Hôm nay lão bản của chúng ta đã đến đây rồi, người cũng thật là may mắn a.”

Nam Cung Thừa Phong hận không thể cho tú bà một cước. Đã thấy nam tử chuyển ánh mắt, trực tiếp nhìn thẳng đến đây. Sau đó hắn cười nhẹ, đi tới bên cạnh Nam Cung Thừa Phong và Nộn Thảo, liếc mắt nhìn Tiểu Phi, lại cười nói: “Hài tử thật thanh tú, dường như còn có chút pháp lực, xem ra phụ mẫu không phải phàm nhân a.”

Thanh âm của hắn cực thấp, chỉ có Nam Cung Thừa Phong cùng Nộn Thảo nghe được, hai người thân thể chấn động, đã thấy nam tử lấy từ trong lòng ra một khối ngọc bội hắc sắc, đưa cho Nộn Thảo nói: “Tương phùng tức là hữu duyên, hắc ngọc này cho tiểu oa nhi làm lễ vật đi, tương lai chắc chắn thập phần hữu ích. Về chuyện của Tán Tụ, lần trước ta muốn mua hắn, tú bà nói lão bản từng có nghiêm lệnh, không được bán Tán Tụ, ta biết các người đang e ngại cái gì, nhưng xin yên tâm, hắn đã vào tay ta, cả đời cũng không thoát ra được, xin Vương gia chu toàn.”

Người này khí nói có một loại khí phách, giống như đang ra lệnh cho người khác. Nam Cung Thừa Phong và Nộn Thảo cùng liếc mắt nhìn nhau, đang không biết phải quyết định thế nào, chợt nghe phía trên có

thanh âm vang lên: “Nam Cung Thừa Phong, con ngựa yêu kia, các người nghìn vạn lần đừng đem ta bán cho hần, vạn cầu các người, nếu không ngay cả một mảnh xương của ta cũng không còn. Oa oa oa, ta biết sai rồi, các người bỏ qua cho ta đi, sau này ta nghe lời các người còn không được sao?” Đang nói, chỉ thấy một người chạy vội tới, chính là Nghiễm Tự Tử đang dùng tên giả là Tán Tự.

“Cha, nương, bán hần đi đi.” Bất ngờ ngoài dự liệu, Nam Cung Phi nhỏ nhỏ bỗng nhiên nói ra thật rõ ràng, tuy rằng thanh âm vẫn còn non non nộn nộn, trước đó nó cũng đã a a tập nói, nhưng cũng chỉ nói ra được mấy chữ như “ba ba, mẹ mẹ”, nói rõ ràng như vậy là lần đầu tiên.

“A, tiểu ma đầu này, ta và người có thù oán gì, người lại hại ta như vậy.” Tán Tự kêu thảm thiết, nhào đến muốn túm lấy Nam Cung Phi, lại bị Nộn Thảo thoáng cái tránh được.”

“Cha, nương, chúng ta đi thôi, tạ ơn thúc thúc.” Tiểu đại nhân Nam Cung Phi giục Nam Cung Thừa Phong và Nộn Thảo, một bên còn vẫy tay với hắc y nam tử. Mà Nam Cung Thừa Phong và Nộn Thảo thì lập tức quyết định nghe lời con, rời xa chỗ thị phi này.

“Đừng, đừng đi a, Nam Cung Thừa Phong, Nộn Thảo, oa oa oa... Các người mau quay lại, đừng bán ta cho cái tên kia a, uy uy uy...” Phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tán Tự, có điều thoáng cái lại im lặng, Nộn Thảo quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cả người hần đều bị hắc y nam tử kia ôm lấy, tha thẳng lên lầu.

“Tiểu Phi, người biết nam tử kia là ai sao?” Chờ ra cửa, Nam Cung Thừa Phong nhin không được hỏi bảo bối nhi tử nhà mình, lại bị Nộn Thảo liếc: “Người lại nói bậy, ngay cả ta cũng nhìn không thấu nam tử kia, Tiểu Phi làm sao có thể biết được hần là ai?”

Không ngờ lại thấy tiểu bảo bối trong lòng gật gật đầu nói: “Ta biết ta biết, người nọ không phải yêu quái cũng không phải thần tiên, hần là ma, hơn nữa còn là Hoàng tộc, là hần nói cho ta biết, hần nói hần là Hoàng thái tử của Ma tộc, Quyết Sát, còn nói sau này nếu ta cần hần giúp đỡ, cứ đi tìm hần.”

“Di, sao ta không nghe thấy hần nói vậy.” Nam Cung Thừa Phong kinh hãi, lại thấy Nộn Thảo nhíu mày nói: “Ta hiểu được, nam tử kia dùng thần thức truyền âm, nói thân phận của hần cho Tiểu Phi, chỉ sợ hắc ngọc hần cho Tiểu Phi, cũng không phải phàm vật, chỉ là nếu như vậy, Tán Tự quá đáng thương rồi, hần là đạo sĩ, có khi nào bị Thái tử Ma tộc lột da lột xương không a.”

Nam Cung Thừa Phong cười nhạt, nói: “Ta thấy không thể nào, Ma thái tử đó dường như rất thích hần, huống chi lễ vật của người ta chúng ta đã nhận rồi không phải sao?” Hần cầm lấy hắc ngọc trong bàn tay nhỏ nhỏ của Nam Cung Phi, nhìn kỹ, chỉ thấy bên trên có hình bát quái rất tinh xảo, nhìn lâu liền cảm thấy tâm thần cũng như đang sa vào trong đó, sợ đến hần vội vã cất đi mảnh ngọc, nói với Nộn Thảo: “Được rồi, chờ đến kinh thành, đi tìm Quốc sư Quan Sơn nhìn xem đây là cái gì, nếu như là thứ tốt, thì tiếp tục để Tiểu Phi đeo.”

Nộn Thảo gật đầu đồng ý, Ma tộc trước nay thần bí tàn nhẫn, gần như hoàn toàn không giao tiếp với Yêu tộc, hần cũng không biết Thái tử Ma tộc sao lại đến nhân gian, có điều nhìn dáng vẻ của hần, hần chỉ là tùy tiện du ngoạn, không giống như có âm mưu kinh thiên gì, hơn nữa nếu Ma tộc muốn gây họa nhân gian, trên trời tất có dị tượng, nhưng hần cũng không phát hiện, bởi vậy cũng thoáng yên tâm.

Ngồi lên xa ngựa, nghe thanh âm bánh xe lộc cộc, Nộn Thảo bỗng nhiên cảm thấy tim đập mạnh, hần cảm thấy kì quái, lại nghe Nam Cung Phi trong lòng nhảy nhót nói: “A, ta có tiểu bằng hữu chơi, ta muốn có tiểu bằng hữu cùng chơi, nương, nương, ta biết, chỗ chúng ta đến lần này, có tiểu bằng hữu giống ta.”

Nộn Thảo và Nam Cung Thừa Phong kinh ngạc nhìn nhau, bỗng nhiên Nộn Thảo kinh hô một tiếng, vui vẻ nói: “Lẽ nào... lẽ nào trong quý phủ của vị Giang công tử kia, sẽ có... sẽ có đồng bạn của ta? Hay là hần cũng sinh bảo bối, cho nên Phi Phi nhà chúng ta mới có thể bỗng nhiên cảm nhận được? Thiên a, nếu quả là như vậy thật, vậy thật tốt quá.”

Nam Cung Thừa Phong sững sờ ôm lấy hần, gật đầu mỉm cười nói: “Có lẽ là vậy, dường như Tiểu Phi đeo hắc ngọc này một lát, phản ứng lần nhận biết đều linh mẫn hơn rất nhiều.”

Mã xa lộc cộc chạy về hướng nam, mà tại trong thành Kim Lăng phía xa, một con dê ngốc đang cùng phu quân của hần, tràn ngập chờ mong những khách nhân sắp từ phương xa đến.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-ma-dao-thanh-cong>